

กฎหมายพื้นฐาน (Basic Law) สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

147
5ก
1 น.5

Konrad
Adenauer
Stiftung

WEICHENSTELLUNGEN IN DIE ZUKUNFT

กฎหมายพื้นฐาน สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ทำเนียบสมเด็จพระราชินี

สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

ISBN : 978-974-7725-59-9

ชื่อหนังสือ กฎหมายพื้นฐานสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ปีที่พิมพ์ ธันวาคม 2551

จำนวนพิมพ์ 1,000 เล่ม

เจ้าของลิขสิทธิ์ สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
อาคารบ้านเจ้าพระยารัตนาธิเบศร์
เลขที่ 326 ถนนจักรเพชร แขวงวังบูรพาภิรมย์
เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200
โทรศัพท์ 0 2623 9600-9 โทรสาร 0 2623 9644

พิมพ์ที่ บริษัท พี. เพรส จำกัด
129 ซอยแยกซอยศิริพจน์ สวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

คำนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 217 บัญญัติให้สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญในฐานะหน่วยธุรการของศาลรัฐธรรมนูญ และมีพันธกิจที่สำคัญต่อการสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่แก่ประธานศาลรัฐธรรมนูญและคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสนับสนุนกระบวนการพิจารณาคดี การศึกษาวิเคราะห์งานคดีและกฎหมาย การศึกษาวิจัย และการเผยแพร่กิจการงานของศาลรัฐธรรมนูญ พันธกิจของการสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่แก่ประธานศาลรัฐธรรมนูญและคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ถือเป็นพันธกิจที่สำคัญประการหนึ่งของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญคือการเสริมสร้างและพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญและศาลรัฐธรรมนูญ อันจำเป็นที่จะต้องเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศทั้งทางด้านวิชาการและการปฏิบัติงาน

นับแต่ได้มีการก่อตั้งศาลรัฐธรรมนูญและสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ในปี พ.ศ. 2540 จนถึงปัจจุบันรวมระยะเวลากว่า 10 ปี มูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์ ได้ให้การสนับสนุนกิจกรรมและโครงการต่างๆ ของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญภายใต้กรอบความร่วมมือในรูปแบบ “หลักการประสานความร่วมมือระหว่างองค์กร” (partner principle) ซึ่งความร่วมมือดังกล่าว นับเป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มพูนองค์ความรู้และการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญ อันสอดคล้องกับวัตถุประสงค์สำคัญของการก่อตั้งมูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์ คือ การ

สนับสนุนการเสริมสร้างหลักนิติรัฐโดยผ่านองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตย

กฎหมายพื้นฐานแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (รัฐธรรมนุญ) ได้เริ่มมีผลใช้บังคับครั้งแรกเมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม ค.ศ. 1949 (พ.ศ. 2492) ซึ่งมีสาระสำคัญนอกเหนือจากการกำหนดภารกิจเรื่องการรวมเยอรมนีเป็นประเทศเดียวแล้ว ยังมุ่งตอบสนองต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความมีเสรีภาพในการกำหนดวิถีชีวิตด้วยตนเองอย่างเสรี กฎหมายพื้นฐานแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้มีการพัฒนาเรื่อยมาจนบรรลุเจตนารมณ์ในปี ค.ศ. 1990 (พ.ศ. 2533) และทำให้กฎหมายพื้นฐานฉบับนี้เป็นกฎหมายแม่บทของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีโดยสมบูรณ์ อันประกอบด้วยบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน การรับรองเสรีภาพของปัจเจกชนชาวเยอรมัน และการปกครองระบอบประชาธิปไตยบนพื้นฐานของหลักนิติรัฐ ตลอดจนการพัฒนาหลักการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานเป็นการเฉพาะ โดยกำหนดให้สิทธิขั้นพื้นฐานมีผลเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับโดยตรง ซึ่งประชาชนสามารถร้องทุกข์ต่อศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้ และถือเป็นสาระสำคัญในการเสริมสร้างหลักประกันด้านการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพตามกฎหมายให้ปรากฏเป็นรูปธรรมในปัจจุบัน

การจัดแปลกฎหมายพื้นฐานแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (Basic Law) เป็นภาษาอังกฤษ โดยการสนับสนุนของมูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์ จะเป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มพูนความรู้ด้านกฎหมายและการเผยแพร่กฎหมายพื้นฐานของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีในวงการกฎหมายไทยมากยิ่งขึ้น ตลอดจนประโยชน์ในการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและกฎหมายพื้นฐานแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบกฎหมายมหาชนของประเทศไทยในอนาคต

ในท้ายที่สุดนี้สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญขอขอบคุณในความร่วมมือ
ของมูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์ และผู้แทนมูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์
ประจำประเทศไทย ดร. Canan Atilgan ที่ได้ให้การสนับสนุนกิจกรรม
และโครงการต่างๆ ของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญด้วยดีตลอดมา อันเป็น
ส่วนสำคัญของการเสริมสร้างความร่วมมือทางวิชาการระหว่างองค์กรทั้งสอง
ในอนาคต

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์
เลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

คำนำ

“กฎหมายพื้นฐาน” (Basic Law) หรือรัฐธรรมนูญถือเป็นเอกสารชิ้นสำคัญที่สุดที่สะท้อนภาพความเป็นประชาธิปไตยของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและจัดว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่ให้เสรีภาพมากที่สุดเท่าที่ประเทศเยอรมนีเคยมีมา

กฎหมายพื้นฐานถือกำเนิดขึ้นเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2492 โดยสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐสภา (Parliamentary Council) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับเลือกจากสภาแห่งมลรัฐต่างๆ ทั่วประเทศเป็นผู้ให้ความเห็นชอบ และในปี พ.ศ. 2552 นี้กฎหมายพื้นฐานของประเทศเยอรมนีจะมีอายุครบ 60 ปี เนื้อหาของกฎหมายพื้นฐานประกอบด้วยบทนำ สิทธิขั้นพื้นฐาน และส่วนที่ว่าด้วยการปกครองประเทศ โดยกำหนดระบบการปกครองและหลักการที่สำคัญของรัฐไว้อย่างชัดเจน

การที่รัฐธรรมนูญของประเทศเยอรมนีใช้ชื่อว่ากฎหมายพื้นฐานนั้นเป็นผลสืบเนื่องจากการที่ประเทศเยอรมนีถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ใช้คำว่า “กฎหมายพื้นฐาน” ก็เพื่อเป็นการเน้นย้ำว่าข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีลักษณะเป็นข้อกำหนดเพียงชั่วคราวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีการกำหนดไว้เป็นมาตราที่หนึ่งอย่างชัดเจนว่า รัฐธรรมนูญชั่วคราวฉบับนี้จะสิ้นสุดการมีผลบังคับใช้ทันทีที่ประเทศเยอรมนีมีรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่ประชาชนชาวเยอรมันทั้งประเทศได้ให้ความเห็นชอบในการลงมติอย่างเสรี นับแต่ปี 2533 ที่ประเทศเยอรมนีตะวันออกกับ

เยอรมนีตะวันตกได้รวมกันเป็นประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีดังในปัจจุบัน กฎหมายพื้นฐานซึ่งร่างขึ้นมาเพื่อใช้เพียงชั่วคราวในตอนแรกนั้นได้กลายเป็นรากฐานที่สำคัญของโครงสร้างทางการเมืองแบบสังคมเสรีประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์

เมื่อครั้งที่สมาชิกสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐสภาได้ยกร่างกฎหมายพื้นฐานนี้ สมาชิกเหล่านั้นซึ่งเปรียบเสมือนผู้ให้กำเนิดกฎหมายพื้นฐานนี้ต่างได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์สมัยพรรคสังคมนิยมแห่งชาติหรือนาซีปกครองประเทศ (National Socialism and Nazification) ชาวเยอรมันได้เรียนรู้และนำเหตุการณ์ดังกล่าวมาใช้เป็นบทเรียน กล่าวคือมีการบัญญัติเรื่องสิทธิขั้นพื้นฐานไว้ในตัวกฎหมายพื้นฐานซึ่งผูกมัดอำนาจรัฐในฐานะที่เป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้โดยตรง ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์เป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ มีหน้าที่คุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนและดำรงรักษาระบบการเมืองและการปกครองประเทศให้คงอยู่ต่อไป

ตลอดระยะเวลา 60 ปีที่สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญมา ตัวกฎหมายพื้นฐานเองได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเป็นแบบอย่างของรัฐธรรมนูญที่ประสบความสำเร็จ โดยที่ตัวเนื้อหากฎหมายส่วนใหญ่ยังคงเดิม จะมีการแก้ไขก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

มูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์ได้ให้การสนับสนุนผลงานแปลเล่มนี้เพื่อเป็นการแบ่งปันเรื่องราวความสำเร็จของกฎหมายพื้นฐานของประเทศเยอรมนีให้เป็นที่รับทราบในหมู่ประชาชนชาวไทย

ดร.จานาน อทิลگان

ผู้แทนมูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์ประจำประเทศไทย

Vorwort

Das Grundgesetz ist das wichtigste Dokument des deutschen demokratischen Selbstverständnisses und die freiheitlichste Verfassung, die Deutschland in seiner Geschichte je hatte.

Es wurde vom Parlamentarischen Rat, dessen Mitglieder von den Landesparlamenten gewählt worden waren, am 8. Mai 1949 beschlossen. Es setzt sich aus einer Präambel, den Grundrechten und einem organisatorischen Teil zusammen. Im Grundgesetz sind die wesentlichen staatlichen System- und Werteentscheidungen festgelegt.

Dass die deutsche Verfassung Grundgesetz heißt, ist Ausdruck der Teilung Deutschlands nach dem 2. Weltkrieg. Der Begriff Grundgesetz betonte den offenen, provisorischen Charakter der Bestimmungen. Darum wurde in einem eigenen Artikel ausdrücklich festgelegt, dass dieses Provisorium seine Gültigkeit verliert, sobald eine vom gesamten deutschen Volk in freier Entscheidung beschlossene Verfassung vorliegt. Das ursprünglich provisorisch gemeinte Grundgesetz ist heute nach dem Beitritt der neuen Länder zur Bundesrepublik Deutschland 1990 die unbestrittene Grundlage der politischen Verfassung des Landes im Sinne einer freiheitlich-demokratischen Gesellschaft geworden.

Als die Mütter und Väter des Grundgesetzes am Verfassungstext arbeiteten, waren sie geprägt von den Erfahrungen mit dem Nationalsozialismus. Sie zogen daraus wichtige Konsequenzen. Von großer Bedeutung sind die im Grundgesetz verankerten Grundrechte. Sie binden die Staatsgewalt als unmittelbar geltendes Recht. Das Bundesverfassungsgericht bewahrt als unabhängiges Verfassungsorgan die Funktion der Grundrechte, das politische und staatsorganisatorische System und entwickelt sie weiter.

In den inzwischen 60 Jahren Verfassungspraxis der Bundesrepublik erwies sich das Grundgesetz als ein Erfolgsmodell, so dass es abgesehen von einigen geringfügigen Änderungen, in der bewährten Form erhalten geblieben ist.

Die Konrad-Adenauer-Stiftung will mit dieser Übersetzung die Erfolgsgeschichte des deutschen Grundgesetzes mit der thailändischen Öffentlichkeit teilen.

สารบัญ

คำนำ	i
คำปรารภ	2
หมวดที่ 1 สิทธิพื้นฐาน	3
หมวดที่ 2 สหพันธรัฐ และมลรัฐ	16
หมวดที่ 3 สถาผู้แทนราษฎร	27
หมวดที่ 4 วุฒิสภา	32
หมวดที่ 4ก คณะกรรมการร่วม	34
หมวดที่ 5 ประธานาธิบดีสหพันธรัฐ	35
หมวดที่ 6 รัฐบาลสหพันธรัฐ	39
หมวดที่ 7 อำนาจอธิปไตยของสหพันธรัฐ	42
หมวดที่ 8 การใช้กฎหมายสหพันธรัฐและ การบริหารจัดการสหพันธรัฐ	56
หมวดที่ 8ก งานร่วม (Joint Tasks)	65
หมวดที่ 9 ฝ่ายตุลาการ	66
หมวดที่ 10 การเงิน	74
หมวดที่ 10ก ภาวะป้องกันประเทศ	86
หมวดที่ 11 บทเฉพาะกาลและบทบัญญัติสุดท้าย	93
ภาคผนวกแนบท้ายกฎหมายพื้นฐาน คัดมาจากรัฐธรรมนูญเยอรมัน ฉบับวันที่ 11 สิงหาคม 2462 (รัฐธรรมนูญไวมาร์ - Weimar Constitution)	110

กฎหมายพื้นฐาน (รัฐธรรมนูญ) แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2492

สภาร่างรัฐธรรมนูญ ในการประชุมโดยเปิดเผย ณ เมืองบอนน์
ริมฝั่งแม่น้ำไรน์ เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2492 รับรองว่า กฎหมาย
พื้นฐาน (รัฐธรรมนูญ) แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีซึ่งสภาร่างรัฐธรรมนูญ
เห็นชอบเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2492 ได้รับสัตยาบันในสัปดาห์
ระหว่างวันที่ 16-22 พฤษภาคม พ.ศ. 2492 ด้วยคะแนนเสียงสองในสาม
ของรัฐสภาแห่งมลรัฐเยอรมันที่เข้าร่วมประชุม

โดยอาศัยอำนาจแห่งการนี้ ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ ในนามของ
สภาร่างรัฐธรรมนูญได้ลงนามและประกาศใช้กฎหมายพื้นฐานนี้

และด้วยการนี้ กฎหมายพื้นฐานนี้จึงได้ประกาศในรัฐกิจจานุเบกษา
แห่งสหพันธ์รัฐ ฉบับกฎหมายตามมาตรา 145 (3) *

* คำประกาศข้างต้นได้ประกาศในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์รัฐ ฉบับกฎหมาย ฉบับที่ 1 ลงวันที่
23 พฤษภาคม พ.ศ. 2492

คำปรารภ

โดยตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนต่อพระผู้เป็นเจ้าและมนุษย์

โดยได้รับแรงบันดาลใจจากความมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมสันติภาพโลกในฐานะหุ้นส่วนที่เท่าเทียมกันของยุโรปที่รวมเป็นหนึ่งเดียว ประชาชนชาวเยอรมันจึงได้ยอมรับกฎหมายพื้นฐานฉบับนี้โดยการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญของตน

ชาวเยอรมันในมลรัฐบาเดิน-เวือเท็มเบอร์ก บาวาเรีย เบอรัลีน แบรินเดนเบิร์ก เบรเมน แฮมบูร์ก เฮสเซ โลเวอร์แซกโซนี เมกเลินเบิร์ก-เวสเทิร์นโพเมอราเนีย นอร์ทไรน์-เวสต์ฟาเลีย ไรน์แลนด์-พาลา ทิเน็ต ชาร์แลนด์ แซกโซนี แซกโซนี-แอนฮัลท์ ซเลสวิก-โฮลสไตน์ และเทอริงเกีย ได้บรรลุถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความมีเสถียรภาพของเยอรมนีในการกำหนดตนเองอย่างเสรี ดังนั้น กฎหมายพื้นฐานนี้จึงใช้บังคับกับชาวเยอรมันทั้งปวง

หมวด 1

สิทธิพื้นฐาน

มาตรา 1 ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

(1) ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์จะละเมิดมิได้ การเคารพและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐทั้งหมด

(2) ดังนั้น ประชาชนชาวเยอรมันยอมรับให้สิทธิมนุษยชนที่ไม่อาจละเมิดและไม่อาจแบ่งแยกได้เป็นพื้นฐานของทุกชุมชน ของสันติภาพ และของความยุติธรรมในโลก

(3) สิทธิพื้นฐานต่อไปนี้ผูกพันฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ในฐานะเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับโดยตรง

มาตรา 2 เสรีภาพส่วนบุคคล

(1) บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนอย่างอิสระ ตราบเท่าที่บุคคลนั้นไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลอื่นหรือล่วงละเมิดระบอบรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายแห่งศีลธรรม

(2) บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในชีวิตและร่างกาย เสรีภาพของบุคคลจะละเมิดมิได้ การลิดรอนสิทธิเหล่านี้กระทำได้แต่โดยอาศัยกฎหมายเท่านั้น

มาตรา 3 ความเสมอภาคต่อหน้ากฎหมาย

(1) บุคคลทุกคนย่อมเสมอภาคกันต่อหน้ากฎหมาย

(2) ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน รัฐพึงส่งเสริมการดำเนินการเพื่อให้ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกันอย่างแท้จริง และพึงดำเนินการเพื่อขจัดความเสียเปรียบที่มีอยู่

(3) บุคคลไม่พึงได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่าหรือด้อยกว่าเพราะเหตุแห่งเพศ ต้นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา ภูมิลำเนาและถิ่นกำเนิด ความเชื่อหรือความเห็นทางศาสนาหรือทางการเมือง บุคคลไม่พึงได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่าเพราะเหตุแห่งความพิการ

มาตรา 4 เสรีภาพในศรัทธา สำนัก และความเชื่อ

(1) เสรีภาพในศรัทธาและสำนัก และเสรีภาพในการถือศาสนาหรือลัทธินิยมในทางปรัชญาจะละเมิดมิได้

(2) การปฏิบัติทางศาสนาโดยปราศจากการขัดขวางย่อมได้รับการรับรอง

(3) บุคคลไม่พึงถูกบังคับให้พ้นสำนักของตนในการเข้ารับราชการทหารที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังอาวุธ ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 5 เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

(1) บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิอย่างเสรีในการแสดงความคิดเห็นและเผยแพร่ความคิดเห็นของตนโดยการพูด การเขียน และรูปภาพ และในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งข้อมูลที่เข้าถึงได้ทั่วไปโดยปราศจากการขัดขวาง เสรีภาพของสื่อมวลชนและเสรีภาพในการเสนอข่าวสารด้วยการแพร่กระจายเสียงและภาพยนตร์ย่อมได้รับการรับรองโดยไม่มีการตรวจสอบแต่ประการใด

(2) การจำกัดสิทธิเหล่านี้กระทำได้โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายทั่วไปโดยบทบัญญัติที่มุ่งคุ้มครองเยาวชน และโดยการเคารพในสิทธิส่วนบุคคล

(3) ศิลปะและการศึกษา การวิจัย และการสอนย่อมเป็นไปโดยเสรี ทั้งนี้ เสรีภาพในการสอนไม่ทำให้บุคคลใดหลุดพ้นจากพันธะตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา 6 การสมรสและครอบครัว บุตรนอกสมรส

- (1) การสมรสและครอบครัวย่อมได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษจากรัฐ
- (2) การดูแลและเลี้ยงดูบุตรเป็นสิทธิตามธรรมชาติและเป็นหน้าที่หลักของบิดามารดา รัฐต้องสอดส่องดูแลให้บิดามารดาทำหน้าที่ของตน
- (3) เด็กอาจถูกแยกจากครอบครัวของตนโดยขัดต่อความประสงค์ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองได้โดยกฎหมายเท่านั้น และเฉพาะในกรณีที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตน หรือในกรณีที่เด็กตกอยู่ในอันตรายด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
- (4) มารดาทุกคนพึงมีสิทธิได้รับการคุ้มครองและดูแลจากชุมชน
- (5) บุตรนอกสมรสพึงมีกฎหมายบัญญัติให้มีโอกาสในการพัฒนาทางกายและจิตใจ และในการได้รับสถานะทางสังคมอย่างเท่าเทียมกับบุตรที่เกิดโดยการสมรส

มาตรา 7 การศึกษาในโรงเรียน

- (1) ระบบโรงเรียนทั้งหมดย่อมอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ
- (2) บิดามารดาและผู้ปกครองย่อมมีสิทธิตัดสินใจว่าบุตรของตนควรได้รับการสอนศาสนาหรือไม่
- (3) การสอนศาสนาต้องเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรปกติในโรงเรียนของรัฐ ยกเว้นโรงเรียนที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนาใด ทั้งนี้ การสอนศาสนาต้องดำเนินการตามหลักความเชื่อของชุมชนทางศาสนาที่เกี่ยวข้อง โดยไม่ทำให้สิทธิของรัฐในการกำกับดูแลเสื่อมเสียไป ครูไม่พึงถูกผูกพันให้ต้องสอนศาสนาโดยขัดต่อความประสงค์ของตน
- (4) สิทธิในการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนย่อมได้รับการรับรอง โรงเรียนเอกชนที่เป็นทางเลือกนอกเหนือจากโรงเรียนของรัฐต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐ และต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายของมลรัฐ การให้ความเห็นชอบดังกล่าวกระทำได้เมื่อโรงเรียนเอกชนมีเป้าหมายทางการศึกษา มีสิ่งอำนวยความสะดวก

ความสะดวก หรือมีการฝึกอบรมทางวิชาชีพแก่ครูผู้สอนไม่ด้อยไปกว่าโรงเรียนของรัฐ และเมื่อโรงเรียนดังกล่าวไม่สนับสนุนการแบ่งแยกนักเรียนตามฐานะของบิดามารดาของนักเรียนเหล่านั้น ทั้งนี้ ให้ระงับการให้ความเห็นชอบ หากฐานะทางเศรษฐกิจและฐานะทางกฎหมายของครูผู้สอนไม่ได้รับหลักประกันอย่างเพียงพอ

(5) โรงเรียนประถมเอกชนจะได้รับความเห็นชอบก็ต่อเมื่อหน่วยงานด้านการศึกษาเห็นว่าโรงเรียนดังกล่าวมีประโยชน์ด้านการเรียนการสอนในลักษณะพิเศษ หรือในกรณีที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองร้องขอ โรงเรียนดังกล่าวได้จัดตั้งขึ้นเป็นโรงเรียนทางศาสนาใดศาสนาหนึ่งหรือเชื่อมโยงหลายศาสนา หรือได้จัดตั้งขึ้นเป็นโรงเรียนที่อยู่บนพื้นฐานทางปรัชญาใดเป็นการเฉพาะ และไม่มีโรงเรียนประถมของรัฐในลักษณะเดียวกันตั้งอยู่ในเขตปกครอง (เทศบาล) นั้นๆ

(6) โรงเรียนเตรียมความพร้อมสำหรับเด็กยังคงให้ยกเลิกต่อไป

มาตรา 8 เสรีภาพในการชุมนุม

(1) ชาวเยอรมันทุกคนย่อมมีสิทธิในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ โดยไม่ต้องบอกกล่าวหรือขออนุญาตล่วงหน้า

(2) ในกรณีที่เป็นการประชุมนอกสถานที่ สิทธินี้อาจถูกจำกัดได้โดยหรือตามกฎหมาย

มาตรา 9 เสรีภาพในการสมาคม

(1) ชาวเยอรมันทุกคนย่อมมีสิทธิในการรวมตัวกันเป็นบริษัทหรือสมาคมอื่นใด

(2) ห้ามมิให้ตั้งสมาคมที่มีเป้าหมายหรือกิจกรรมที่ขัดต่อกฎหมายอาญา หรือที่มีการสั่งการโดยขัดต่อระบอบรัฐธรรมนูญหรือแนวคิดตามข้อตกลงระหว่างประเทศ

(3) สิทธิในการก่อตั้งสมาคมเพื่อปกป้องและปรับปรุงสภาพการทำงานและสภาพทางเศรษฐกิจให้แก่ปัจเจกชนทุกคนและอาชีพหรือวิชาชีพทุกแขนงย่อมได้รับการรับรอง ข้อตกลงที่จำกัดสิทธินี้หรือที่จะทำให้สิทธินี้เสื่อมเสีย ย่อมไม่มีผลและเป็นโมฆะ มาตรการที่นำไปสู่การจำกัดสิทธินี้หรือที่จะทำให้สิทธินี้เสื่อมเสียย่อมเป็นมาตรการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ มาตรการตามมาตรา 12ก มาตรา 35 (2) และ (3) มาตรา 87ก (4) หรือ มาตรา 91 ไม่อาจนำมาใช้กับข้อพิพาทแรงงานที่สมาคมเข้าไปเกี่ยวข้อง ตามความหมายของประโยคแรกของวรรคนี้เพื่อปกป้องและปรับปรุงสภาพการทำงานและสภาพทางเศรษฐกิจ

มาตรา 10 สิทธิส่วนบุคคลในการติดต่อทางจดหมาย ไปรษณีย์ และโทรคมนาคม

(1) สิทธิส่วนบุคคลในการติดต่อทางจดหมาย ไปรษณีย์ และโทรคมนาคมจะละเมิดมิได้

(2) การจำกัดสิทธิดังกล่าวจะกระทำได้ก็แต่โดยกฎหมายเท่านั้น ในกรณีที่การจำกัดสิทธิกระทำเพื่อคุ้มครองระเบียบพื้นฐานของประชาธิปไตยเสรี หรือเพื่อคุ้มครองความคงอยู่หรือความมั่นคงของสหพันธ์รัฐหรือมลรัฐ กฎหมายอาจบัญญัติให้บุคคลที่ได้รับผลกระทบไม่จำเป็นต้องได้รับแจ้งถึงการจำกัดนั้น และอาจบัญญัติให้การทบทวนการจำกัดสิทธิดังกล่าวดำเนินการโดยหน่วยงานหลักและหน่วยงานเสริมที่ตั้งโดยฝ่ายนิติบัญญัติแทนการใช้สิทธิทางศาลได้

มาตรา 11 เสรีภาพในการเคลื่อนที่

(1) ชาวเยอรมันทุกคนย่อมมีสิทธิในการเคลื่อนที่อย่างเสรีภายในอาณาเขตแห่งสหพันธ์รัฐ

(2) การจำกัดสิทธินี้กระทำได้ก็แต่โดยและตามกฎหมาย เฉพาะในกรณีที่การขาดวิธีการสนับสนุนอย่างเพียงพอน่าจะก่อให้เกิดภาวะบางประการ

ต่อชุมชน หรือในกรณีที่ต้องจำต้องจำกัดเพื่อป้องกันอันตรายอันใกล้จะถึงต่อการดำรงอยู่ของสหพันธ์รัฐหรือมลรัฐ หรือต่อระเบียบพื้นฐานของประชาธิปไตยโดยเสรีของสหพันธ์รัฐหรือมลรัฐเพื่อต่อสู้กับภัยที่เกิดจากโรคติดต่อเพื่อรับมือกับอุบัติเหตุหรือภัยธรรมชาติที่รุนแรง เพื่อคุ้มครองเยาวชนจากการถูกละเลยอย่างร้ายแรง หรือเพื่อป้องกันอาชญากรรม

มาตรา 12 เสรีภาพในการประกอบอาชีพ ข้อห้ามการบังคับใช้แรงงาน

(1) ชาวเยอรมันทุกคนย่อมมีสิทธิอย่างเสรีในการเลือกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพของตน ตลอดจนสถานที่ทำงานและสถานที่ฝึกอบรมของตน แต่การปฏิบัติงานในอาชีพหรือวิชาชีพนั้นอาจอยู่ภายใต้การควบคุมโดยหรือตามกฎหมาย

(2) บุคคลไม่พึงถูกกำหนดให้ทำงานประเภทใดโดยเฉพาะยกเว้นภายในกรอบของหน้าที่ตามประเพณีในการให้บริการชุมชน ซึ่งใช้บังคับกับบุคคลเป็นการทั่วไปและอย่างเท่าเทียมกัน

(3) การบังคับใช้แรงงาน อาจกระทำได้กับบุคคลที่ถูกไล่ออกเสรีภาพของตนโดยคำพิพากษาของศาล

มาตรา 12ก การบังคับให้รับราชการทหารหรือการทำหน้าที่อื่น

(1) ชายอายุครบสิบแปดปี อาจถูกกำหนดให้ทำงานในกองทัพ ในตำรวจตระเวนชายแดนของสหพันธ์รัฐ หรือในองค์กรป้องกันประเทศฝ่ายพลเรือน

(2) บุคคลใดปฏิเสธที่จะรับราชการทหารซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้กำลังอาวุธเนื่องจากเหตุผลด้านจิตสำนึกอาจถูกกำหนดให้ทำงานอื่นแทน โดยระยะเวลาของการทำงานอื่นต้องไม่เกินระยะเวลาสำหรับการรับราชการทหาร ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวต้องไม่รบกวนเสรีภาพ

ในการตัดสินใจตามจิตสำนึก และต้องบัญญัติถึงความเป็นไปได้ในการเลือกทำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับหน่วยใดของกองทัพหรือของตำรวจตระเวนชายแดนของสหพันธ์รัฐ

(3) บุคคลที่ต้องบังคับให้รับราชการทหารแต่ไม่ได้รับการเรียกตัวให้ปฏิบัติหน้าที่ตาม (1) หรือ (2) ของมาตรานี้ ในยามที่การประกาศภาวะป้องกันประเทศยังคงมีผลอยู่ อาจถูกมอบหมายโดยหรือตามกฎหมายให้ทำงานเกี่ยวกับกิจการพลเรือนเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันประเทศ ซึ่งรวมถึงการป้องกันพลเรือน ทั้งนี้ บุคคลอาจถูกมอบหมายให้ทำงานราชการเฉพาะเพื่อวัตถุประสงค์ในการปลดปล่อยงานของตำรวจหรืองานรัฐกิจด้านอริปไตยอื่นใดเท่าที่อาจปลดปล่อยได้โดยบุคคลที่รับราชการ งานที่ระบุไว้ในประโยคแรกของวรรคนี้อาจรวมถึงการทำงานภายในกองทัพ ได้แก่ การจัดหาอาวุธยุทโธปกรณ์ทางทหาร หรือการทำงานกับหน่วยงานราชการอื่น ทั้งนี้ การมอบหมายให้ทำงานที่เกี่ยวกับการจัดหาและให้บริการแก่พลเรือนจะอนุญาตให้กระทำได้ต่อเมื่อเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานหรือเพื่อรับประกันความปลอดภัยของพลเรือนเหล่านั้นเท่านั้น

(4) ในระหว่างการประกาศภาวะป้องกันประเทศ หากปรากฏว่าความต้องการพลเรือนเพื่อทำงานในระบบบริการสุขภาพแก่พลเรือนหรือในโรงพยาบาลทหารประจำการไม่อาจได้มาด้วยความสมัครใจ อาจมีการเรียกสตรีที่มีอายุระหว่างสิบแปดปีถึงห้าสิบห้าปีมาทำงานดังกล่าวโดยหรือตามกฎหมาย แต่ไม่ว่าโดยพฤติการณ์ใด บุคคลเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องทำงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังอาวุธ

(5) ก่อนมีการประกาศภาวะป้องกันประเทศ การมอบหมายงานตาม (3) ของมาตรานี้อาจทำได้เฉพาะในกรณีที่มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดในมาตรา 80ก (1) การเตรียมการเพื่อทำงานตาม (3) ของมาตรานี้ซึ่งต้องการความรู้หรือทักษะพิเศษอาจมีการกำหนดให้เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตรต่างๆ โดยหรือตามกฎหมาย ในกรณีนี้ ไม่ให้นำประโยคแรกของวรรคนี้มาใช้บังคับ

(6) ในระหว่างมีการประกาศภาวะป้องกันประเทศ หากปรากฏว่า ความต้องการคนทำงานในด้านที่ระบุไว้ในประโยคที่ 2 ของ (3) ของมาตรานี้ ไม่อาจได้มาด้วยความสมัครใจ สิทธิของพลเมืองเยอรมันที่จะละทิ้งอาชีพ หรือสถานที่ทำกินของตนอาจถูกจำกัดได้โดยหรือตามกฎหมายเพื่อให้ตอบสนองความต้องการดังกล่าวได้ ทั้งนี้ ก่อนการประกาศภาวะป้องกันประเทศ ให้นำประโยคแรกของ (5) ของมาตรานี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 13 การไม่รุกรานในเคสสถาน

(1) เคสสถานไม่อาจรุกรานได้

(2) การค้นเคสสถานทำได้โดยได้รับอนุญาตจากผู้พิพากษาเท่านั้น หรือในกรณีที่เป็นสาระสำคัญ โดยได้รับอนุญาตจากหน่วยงานอื่นตามที่กฎหมายกำหนด และต้องดำเนินการค้นตามวิธีการที่กำหนดในกฎหมายเท่านั้น

(3) หากมีข้อเท็จจริงบางประการทำให้เกิดข้อสงสัยว่าบุคคลได้ก่ออาชญากรรมร้ายแรงตามที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ อาจใช้วิธีการทางเทคนิคของการดักฟังเสียงในเคสสถานที่คาดว่าผู้ต้องสงสัยพักอาศัยอยู่ได้ตามคำสั่งศาลเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินคดี ภายใต้เงื่อนไขว่าการใช้วิธีการอื่นในการสอบสวนเรื่องนี้จะเป็นวิธีที่ยากลำบากหรือไม่ก่อให้เกิดผลดีเมื่อเปรียบเทียบกับแล้ว ทั้งนี้ การอนุญาตให้ดำเนินการดังกล่าวต้องมีระยะเวลาจำกัด และคำสั่งที่ให้ดำเนินการดังกล่าวต้องออกโดยองค์คณะผู้พิพากษาจำนวนสามคน ในกรณีที่เวลาเป็นสาระสำคัญ คำสั่งนั้นอาจออกโดยผู้พิพากษาเพียงคนเดียวก็ได้

(4) เพื่อป้องกันภัยอันตรายอย่างรุนแรงและรวดเร็วที่อาจมีต่อความปลอดภัยสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภัยอันตรายต่อชีวิตหรือต่อสาธารณสุข อาจใช้วิธีการทางเทคนิคของการสอดแนมในเคสสถานได้ตามคำสั่งศาลเท่านั้น และในกรณีที่เวลาเป็นสาระสำคัญ การสั่งให้ใช้มาตรการดังกล่าวอาจทำได้

โดยหน่วยงานอื่นที่มีกฎหมายกำหนดไว้ แต่จะต้องมีคำพิพากษาของศาลตามมาหลังจากนั้นโดยไม่ชักช้า

(5) หากวิธีการทางเทคนิคจะนำมาใช้เพียงเพื่อคุ้มครองบุคคลที่เข้าไปเตรียมกำลังอย่างเป็นทางการในเคสสถานเท่านั้น การส่งใช้มาตรการดังกล่าวอาจทำได้โดยหน่วยงานที่มีกฎหมายกำหนด ข้อมูลที่ได้จากมาตรการดังกล่าวอาจนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของการดำเนินคดีอาญาหรือเพื่อป้องกันภัยอันตรายเท่านั้น และเฉพาะในกรณีที่ผู้พิพากษาได้วินิจฉัยมาก่อนแล้วว่ามาตรการนั้นชอบด้วยกฎหมาย ในกรณีที่เวลาเป็นสาระสำคัญ ต้องมีคำพิพากษาของศาลตามมาหลังจากนั้นโดยไม่ชักช้า

(6) รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องรายงานต่อสภาผู้แทนราษฎรเป็นประจำทุกปีเกี่ยวกับการใช้วิธีการทางเทคนิคตาม (3) และ (4) ของมาตรานี้ เฉพาะที่อยู่ภายในเขตอำนาจของสหพันธ์รัฐ และตาม (5) ของมาตรานี้ เฉพาะในกรณีที่ต้องได้รับความเห็นชอบจากศาล ทั้งนี้ให้คณะกรรมการที่ได้รับเลือกจากวุฒิสภาทำหน้าที่ควบคุมในทางรัฐสภาเกี่ยวกับรายงานดังกล่าว และให้มন্ত্রรัฐจัดให้มีการควบคุมในทางรัฐสภาในทำนองเดียวกันด้วย

(7) การแทรกแซงและการจำกัดสิทธิในเคสสถานให้กระทำได้เฉพาะเพื่อป้องกันภัยอันตรายต่อสาธารณชนหรือต่อชีวิตของปัจเจกบุคคล หรือเพื่อเผชิญกับภัยร้ายแรงและรวดเร็วที่มีต่อความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของประชาชนตามกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อบรรเทาปัญหาการขาดแคลนที่อยู่อาศัย เพื่อต่อสู้กับภัยจากโรคติดต่อ หรือเพื่อคุ้มครองเยาวชนที่มีความเสี่ยง

มาตรา 14 ทรัพย์สิน มรดก การเวนคืน

(1) ทรัพย์สินและสิทธิในมรดกย่อมได้รับการรับรอง ทั้งนี้ โดยมีเนื้อหาและข้อจำกัดตามที่กฎหมายบัญญัติ

(2) ทรัพย์สินย่อมก่อให้เกิดข้อผูกพัน การใช้ทรัพย์สินต้องเป็นไป

เพื่อประโยชน์สาธารณะด้วย

(3) การเวนคืนทรัพย์สินจะกระทำได้เฉพาะเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยหรือตามกฎหมายซึ่งกำหนดลักษณะและขอบเขตของการชดเชยค่าทดแทน ค่าทดแทนนั้นให้กำหนดโดยคำนึงถึงความสมดุลอย่างเป็นธรรมระหว่าง ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของผู้ได้รับผลกระทบจากการถูกเวนคืน ในกรณีที่มิใช่ข้อพิพาทเกี่ยวกับจำนวนเงินค่าทดแทน ให้อาศัยการเชี่ยวชาญ ทางศาลตามปกติ

มาตรา 15 การตกเป็นของสังคม

เพื่อวัตถุประสงค์ในทางสังคม ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และวิธีการผลิตอาจถูกโอนมาเป็นของรัฐหรือของรัฐวิสาหกิจรูปแบบอื่นโดยกฎหมาย ที่กำหนดลักษณะและขอบเขตของการชดเชยค่าทดแทนไว้ ในส่วนที่เกี่ยวกับ ค่าทดแทน ให้นำประโยคที่สามและประโยคที่สี่ของมาตรา 14 (3) มาใช้ บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 16 ความเป็นพลเมือง การส่งผู้ร้ายข้ามแดน

(1) ชาวเยอรมันไม่พึงถูกเพิกถอนจากความเป็นพลเมืองของตน ความเป็นพลเมืองจะสิ้นสุดลงตามกฎหมายเท่านั้น และสิ้นสุดลงโดยอัตโนมัติ เจตจำนงของบุคคลที่ได้รับผลกระทบได้แต่เฉพาะเมื่อไม่ทำให้บุคคลนั้น ตกเป็นบุคคลไร้รัฐ

(2) ชาวเยอรมันไม่พึงถูกส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังต่างประเทศ

มาตรา 16a สิทธิในการลี้ภัย

(1) บุคคลที่ถูกดำเนินคดีทางการเมืองย่อมมีสิทธิในการลี้ภัย

(2) บุคคลที่เข้าสู่อาณาเขตของสหพันธ์รัฐจากรัฐสมาชิกของ ประชาคมยุโรปหรือจากรัฐที่สามซึ่งมีการรับประกันการบังคับใช้อนุสัญญา

เกี่ยวกับสถานะของผู้ลี้ภัยและอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพพื้นฐานไม่อาจอ้างสิทธิตาม (1) ของมาตรานี้ได้ รัฐนอกประชาคมยุโรปที่จะอยู่ในบังคับของหลักเกณฑ์ในประโยคแรกของวรรคนี้ให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ทั้งนี้ หากเป็นกรณีตามที่ระบุไว้ในประโยคแรกของวรรคนี้ การใช้มาตรการเพื่อยกเลิกการพักอาศัยของผู้ขอลี้ภัยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงข้อโต้แย้งทางกฎหมายที่อาจมีขึ้นเพื่อโต้แย้งมาตรการนั้น

(3) กฎหมายที่กำหนดให้ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาอาจกำหนดให้รัฐที่จะอยู่ภายใต้กฎหมายนั้น ต้องเป็นรัฐที่มีความแน่นแฟ้นทั้งในแง่กฎหมาย แนวปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมาย และสภาพการณ์ทั่วไปทางการเมืองของรัฐนั้นว่าไม่มีการดำรงอยู่ของการฟ้องร้องดำเนินคดีทางการเมือง หรือการลงโทษหรือการปฏิบัติที่ไร่นุชนิยมหรือลดเกียรติของบุคคล ทั้งนี้ ให้สันนิษฐานว่าชาวต่างชาติจากรัฐดังกล่าวไม่ได้ถูกดำเนินคดีเว้นแต่บุคคลดังกล่าวจะแสดงหลักฐานอันมีมูลในทางตรงข้ามกับข้อสันนิษฐานนั้นว่าตนถูกดำเนินคดีด้วยมูลเหตุทางการเมือง

(4) ในกรณีตามที่ระบุไว้ใน (3) ของมาตรานี้ และในกรณีอื่นใดที่ไม่มีมูลอย่างชัดเจนหรือจะไม่มีมูลอย่างชัดเจน ศาลอาจจะรับการดำเนินมาตรการเพื่อยกเลิกการพักอาศัยของผู้ขอลี้ภัยเฉพาะในกรณีที่มีข้อสงสัยอย่างหนักแน่นเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของมาตรการนั้น ศาลอาจถูกจำกัดขอบเขตการทบทวน และการคัดค้านที่ล่าช้าเกินไปอาจไม่ได้รับการพิจารณา ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

(5) ความใน (1) ถึง (4) ของมาตรานี้ ไม่เป็นการขัดขวางการเข้าทำข้อตกลงระหว่างประเทศของรัฐสมาชิกในประชาคมยุโรปที่ทำขึ้นในระหว่างกันหรือที่ทำกับรัฐที่สามซึ่งรับหลักการยอมรับเขตอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับคำร้องขอลี้ภัย รวมทั้งยอมรับคำตัดสินเกี่ยวกับการลี้ภัยตามหลักถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกัน ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพันธกรณีที่เกิดจาก

อนุสัญญาเกี่ยวกับสถานะของผู้ลี้ภัยและอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพพื้นฐานที่ได้รับการประกันว่าจะได้รับการบังคับใช้ในรัฐภาคีอนุสัญญานั้น

มาตรา 17 สิทธิในการร้องทุกข์

บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิโดยตนเองหรือโดยร่วมกับบุคคลอื่นในการยื่นคำร้องขอหรือคำร้องทุกข์เป็นลายลักษณ์อักษรต่อหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่และต่อฝ่ายนิติบัญญัติ

มาตรา 17ก การจำกัดสิทธิพื้นฐานบางประการโดยกฎหมายเกี่ยวกับงานป้องกันประเทศและงานอื่น

(1) กฎหมายเกี่ยวกับการรับราชการทหารและการทำงานอื่น อาจบัญญัติให้มีการจำกัดสิทธิพื้นฐานของสมาชิกในกองทัพและสมาชิกในงานอื่นในระหว่างระยะเวลาของการรับราชการทหารหรือทำงานอื่น ได้แก่ สิทธิในการเผยแพร่และแสดงความคิดเห็นของตนอย่างอิสระโดยการพูด การเขียน และรูปภาพ (ประโยคแรกของมาตรา 5 (1)) สิทธิในการชุมนุม (มาตรา 8) และสิทธิในการร้องทุกข์ (มาตรา 17) ทั้งนี้ โดยต้องยอมให้มีการยื่นคำร้องขอหรือคำร้องทุกข์ร่วมกับผู้อื่นได้

(2) กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันประเทศ รวมถึงการคุ้มครองพลเรือน อาจบัญญัติให้มีการจำกัดสิทธิพื้นฐานว่าด้วยเสรีภาพในการเคลื่อนที่ (มาตรา 11) และการไม่รุกรานในเคหสถาน (มาตรา 13)

มาตรา 18 การสูญเสียสิทธิพื้นฐาน

ผู้ใดใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในทางที่ผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสรีภาพของสื่อมวลชน (มาตรา 5 (1)) เสรีภาพในการสอน (มาตรา 5 (3)) เสรีภาพในการชุมนุม (มาตรา 8) เสรีภาพในการสมาคม (มาตรา 9)

สิทธิส่วนบุคคลในการติดต่อทางจดหมาย ไปรษณีย์ และโทรคมนาคม (มาตรา 10) สิทธิในทรัพย์สิน (มาตรา 14) หรือสิทธิในการลี้ภัย (มาตรา 16ก) เพื่อต่อต้านระบอบพื้นฐานเสรีประชาธิปไตย ต้องสูญเสียสิทธิพื้นฐานเหล่านั้น ทั้งนี้ ให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐเป็นผู้ประกาศการสูญเสียสิทธิและขอบเขตแห่งการสูญเสียสิทธินั้น

มาตรา 19 การจำกัดสิทธิพื้นฐาน

(1) ในกรณีที่การจำกัดสิทธิพื้นฐานกระทำได้โดยกฎหมายภายใต้กฎหมายพื้นฐานนี้ กฎหมายดังกล่าวต้องใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่ใช้บังคับเฉพาะแก่กรณีใดกรณีหนึ่งเท่านั้น และต้องระบุสิทธิพื้นฐานที่ถูกจำกัดรวมทั้งบทบัญญัติที่กำหนดถึงสิทธินั้น

(2) ไม่ว่าในกรณีใด การจำกัดสิทธิพื้นฐานจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิพื้นฐานนั้นมิได้

(3) ให้สิทธิพื้นฐานใช้บังคับกับบุคคลสมมติด้วย เท่าที่สภาพแห่งสิทธิพื้นฐานนั้นจะใช้บังคับได้

(4) หากสิทธิของบุคคลใดถูกล่วงละเมิดโดยหน่วยงานของรัฐ บุคคลนั้นจะใช้สิทธิทางศาลเยียวยาได้

ในกรณีที่ไม่มีกำหนดเขตอำนาจของศาลใดโดยเฉพาะ ให้ใช้สิทธิต่อศาลยุติธรรม ทั้งนี้บทบัญญัติตามวรรคนี้ ย่อมไม่กระทบต่อบทบัญญัติในประโยคที่สองของมาตรา 10 (2)

หมวด 2

สหพันธรัฐและมลรัฐ

มาตรา 20 หลักการพื้นฐานเชิงสถาบัน การปกป้องระบอบรัฐธรรมนูญ

- (1) สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีเป็นรัฐประชาธิปไตยและสหพันธรัฐสังคมนิยม
- (2) อำนาจอธิปไตยทั้งปวงมาจากประชาชน และใช้โดยประชาชนผ่านการเลือกตั้งและการออกเสียงอื่น และผ่านองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ
- (3) ฝ่ายนิติบัญญัติอยู่ภายใต้ระบอบรัฐธรรมนูญ ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการอยู่ภายใต้กฎหมายและความยุติธรรม
- (4) ชาวเยอรมันทุกคนย่อมมีสิทธิต่อต้านบุคคลใดก็ตามที่พยายามล้มล้างระบอบรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ หากไม่มีหนทางเยียวยาประการอื่น

มาตรา 20ก การคุ้มครองพื้นฐานชีวิตตามธรรมชาติ

โดยตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนที่มีต่อชนรุ่นหลัง รัฐต้องคุ้มครองพื้นฐานชีวิตตามธรรมชาติด้วยการออกกฎหมายและด้วยการกระทำการของฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการตามกฎหมายและความยุติธรรม ทั้งนี้ ภายใต้กรอบตามระบอบรัฐธรรมนูญ

มาตรา 21 พรรคการเมือง

- (1) พรรคการเมืองต้องมีส่วนร่วมในการก่อตั้งเจตจำนงทางการเมืองของประชาชนและก่อตั้งขึ้นได้โดยเสรี การจัดองค์กรภายในพรรคการเมืองต้องเป็นไปตามหลักประชาธิปไตย และพรรคการเมืองต้องชี้แจงทรัพย์สิน

แหล่งที่มาและการใช้เงินทุนของพรรคการเมือง

(2) พรรคการเมืองที่พยายามทำลายหรือล้มล้างระบอบพื้นฐานเสรีประชาธิปไตย หรือพยายามทำให้เกิดอันตรายต่อการดำรงอยู่ของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ด้วยเหตุผลทางเป้าหมายของคนหรือพฤติกรรมของผู้สนับสนุนคน ย่อมเป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐมีหน้าที่วินิจฉัยประเด็นความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

(3) รายละเอียดของเรื่องนี้ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายของสหพันธ์รัฐ

มาตรา 22 ธงชาติ

ธงชาติของสหพันธ์รัฐประกอบด้วยสีดำ สีแดง และสีทอง

มาตรา 23 สหภาพยุโรป

(1) ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อก่อตั้งยุโรปที่เป็นหนึ่งเดียว สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีจะเข้าร่วมในการพัฒนาสหภาพยุโรปโดยยึดมั่นในหลักประชาธิปไตย สังคม และสหพันธ์รัฐ หลักนิติธรรม และหลักการเคารพความเป็นส่วนย่อย¹ และโดยรับประกันการคุ้มครองสิทธิพื้นฐานในสาระสำคัญในระดับที่เทียบเท่ากับการคุ้มครองตามกฎหมายพื้นฐานนี้ เพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ สหพันธ์รัฐอาจโอนอำนาจอธิปไตยได้โดยกฎหมายที่ได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา การก่อตั้งสหภาพยุโรปและการเปลี่ยนแปลงสนธิสัญญาก่อตั้งและระเบียบที่มีฐานะเทียบเท่าซึ่งมีผลเป็นการแก้ไขหรือเพิ่มเติมกฎหมายพื้นฐานนี้ หรือที่ทำให้อาจแก้ไขหรือเพิ่มเติมกฎหมายพื้นฐานนี้

¹ หลักการเคารพความเป็นส่วนย่อย (subsidiarity) คือ หลักการตามกฎหมายสหภาพยุโรปซึ่งกำหนดให้ประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปดำเนินกิจกรรมใดๆ ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้กรอบสหภาพยุโรปในระดับชาติของตนเองเว้นแต่การดำเนินกิจกรรมดังกล่าวในระดับชาติไม่อาจบรรลุเป้าหมายได้ สหภาพยุโรปจะเข้ามาดำเนินการแทนหากการดำเนินการในระดับสหภาพยุโรปจะทำให้บรรลุเป้าหมายได้ดีกว่า

ต้องอยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งมาตรา 79 (2) และ (3)

(2) สภาผู้แทนราษฎรและมลรัฐซึ่งกระทำการผ่านวุฒิสภาต้องมีส่วนร่วมในเรื่องที่เกี่ยวกับสหภาพยุโรป รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องแจ้งให้สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาทราบเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งหมดและโดยเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้

(3) ก่อนเข้าร่วมในการกระทำทางนิติบัญญัติของสหภาพยุโรป รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องให้โอกาสแก่สภาผู้แทนราษฎรในการแสดงท่าทีของตน รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องคำนึงถึงท่าทีของสภาผู้แทนราษฎรในขณะเจรจาต่อรองด้วย ทั้งนี้ เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

(4) วุฒิสภาต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจของสหพันธ์รัฐเท่าที่ตนมีอำนาจหน้าที่จะทำได้โดยเทียบกับกิจการภายในที่คล้ายคลึงกันหรือเท่าที่เป็นกิจการในอำนาจหน้าที่ของมลรัฐ

(5) ในเรื่องที่เป็นอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะของสหพันธ์รัฐซึ่งไม่กระทบต่อผลประโยชน์ของมลรัฐ และเรื่องอื่นที่สหพันธ์รัฐมีอำนาจนิติบัญญัติ รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องคำนึงถึงท่าทีของวุฒิสภาด้วย ถ้ามีกรณีที่มีอำนาจนิติบัญญัติของมลรัฐ โครงสร้างหน่วยงานของมลรัฐ หรือวิธีพิจารณาทางปกครองของมลรัฐ ได้รับผลกระทบอย่างสำคัญ ในการกำหนดท่าทีของสหพันธ์รัฐให้สอดคล้องกับความรับผิดชอบของสหพันธ์รัฐที่มีต่อประเทศชาติทั้งหมด ต้องให้ความสำคัญสูงสุดต่อท่าทีของวุฒิสภา เรื่องที่อาจส่งผลให้สหพันธ์รัฐมีรายจ่ายเพิ่มขึ้นหรือมีรายได้ลดลง ต้องได้รับความยินยอมจากรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐก่อน

(6) ในกรณีที่อำนาจนิติบัญญัติซึ่งเป็นอำนาจโดยเฉพาะของมลรัฐได้รับผลกระทบอย่างสำคัญ ให้มอบหมายการใช้สิทธิที่เป็นของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีในฐานะรัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปแก่ตัวแทนของมลรัฐที่ได้รับการแต่งตั้งจากวุฒิสภา การใช้สิทธิเหล่านี้ต้องให้รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐมีส่วนร่วมและเห็นชอบด้วย ทั้งนี้ การใช้สิทธิดังกล่าวต้องสอดคล้องกับ

ความรับผิดชอบของสหพันธรัฐที่มีต่อประเทศชาติทั้งหมด

(7) รายละเอียดเกี่ยวกับความใน (4) ถึง (6) ของมาตรานี้ ให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 24 องค์การระหว่างประเทศ

(1) สหพันธรัฐอาจโอนอำนาจอธิปไตยให้แก่องค์การระหว่างประเทศได้โดยกฎหมาย

(1ก) เท่าที่มลรัฐมีอำนาจหน้าที่ ในการใช้อำนาจอธิปไตยและปฏิบัติหน้าที่รัฐ มลรัฐอาจโอนอำนาจอธิปไตยให้แก่สถาบันข้ามพรมแดนในภูมิภาคใกล้เคียงได้ โดยต้องได้รับความยินยอมจากรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ

(2) โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะรักษาสันติภาพ สหพันธรัฐอาจเข้าร่วมในระบบความมั่นคงแบบรวมกลุ่ม ซึ่งการเข้าร่วมนี้ สหพันธรัฐต้องให้ความยินยอมตามขอบเขตอำนาจอธิปไตยของตน เพื่อก่อให้เกิดและสร้างหลักประกันให้เกิดสันติภาพอย่างถาวรในยุโรปและในประเทศต่างๆ ทั่วโลก

(3) ในการระบับข้อพิพาทระหว่างรัฐ สหพันธรัฐต้องภาคยานุวัติความตกลงที่กำหนดเรื่องอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศที่มีลักษณะทั่วไปสมบูรณ์ และมีผลบังคับ

มาตรา 25 กฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายสหพันธรัฐ

ให้ถือว่าหลักกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไปเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายสหพันธรัฐ โดยมีค่าบังคับเหนือกว่ากฎหมายและก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่โดยตรงต่อผู้อาศัยอยู่ในอาณาเขตของสหพันธรัฐ

มาตรา 26 การห้ามเตรียมการเพื่อก่อสงคราม

(1) การกระทำใดที่มีแนวโน้มและที่ได้ทำโดยมีเจตนาเพื่อรบกวนความสัมพันธ์โดยสันติระหว่างประเทศต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อเตรียม

การทำสงคราม เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และเป็นความผิดทางอาญา

(2) การผลิต การขนส่ง หรือการทำการตลาดอาวุธซึ่งออกแบบมาเพื่อการทำสงครามให้ทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐเท่านั้น ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 27 กองเรือพาณิชย์

เรือเพื่อการพาณิชย์ของเยอรมันทั้งหมดประกอบกันเป็นกองเรือพาณิชย์หนึ่งเดียว

มาตรา 28 การรับรองรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐและการปกครองตนเองของท้องถิ่นโดยสหพันธ์รัฐ

(1) ระบอบรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ต้องเป็นไปตามหลักการของรัฐที่มีการปกครองแบบสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยและสังคม ภายใต้หลักนิติธรรมตามความหมายของกฎหมายพื้นฐานนี้ ในแต่ละมลรัฐ แต่ละมณฑล แต่ละเทศบาล ประชาชนต้องมียศกรผู้แทนที่ได้รับการคัดเลือกโดยการเลือกตั้งทั่วไปโดยตรงอย่างเสรี เท่าเทียม และเป็นความลับ ในการเลือกตั้งระดับมณฑลและเทศบาล บุคคลที่เป็นพลเมืองในรัฐสมาชิกใดของประชาคมยุโรปย่อมมีสิทธิลงคะแนนเสียงและได้รับเลือกตั้งตามกฎหมายประชาคมยุโรป ในเทศบาล อาจมีสภาท้องถิ่นทำหน้าที่แทนองค์กรที่ได้รับเลือกตั้ง

(2) เทศบาลจะต้องได้รับการรับรองสิทธิในการควบคุมดูแลกิจการในท้องถิ่นทั้งหมดที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของตนภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนด สมาคมของเทศบาลต้องมีสิทธิในการปกครองตนเองตามกฎหมายภายในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตนตามที่กฎหมายกำหนดด้วยเช่นกัน การรับรองในการปกครองตนเองให้ขยายไปถึงความเป็นอิสระ

ทางการเงิน ซึ่งรวมถึงสิทธิของเทศบาลในแหล่งรายได้ทางภาษีที่มาจากความสามารถทางเศรษฐกิจและสิทธิในการกำหนดอัตราภาษีที่จะเรียกเก็บจากแหล่งรายได้ดังกล่าว

(3) สหพันธ์รัฐรับรองว่าระบอบรัฐธรรมนูญของมลรัฐเป็นไปตามสิทธิพื้นฐานและบทบัญญัติใน (1) และ (2) ของมาตรานี้

มาตรา 29 การกำหนดเขตแดนใหม่ของมลรัฐ

(1) การแบ่งเขตแดนสหพันธ์รัฐให้เป็นของมลรัฐอาจได้รับการทบทวนเพื่อให้มั่นใจว่าแต่ละมลรัฐมีขนาดและความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาถึงความเกี่ยวพันในภูมิภาค ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ และข้อกำหนดเรื่องการวางแผนในระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาค

(2) การแก้ไขการแบ่งเขตแดนที่มีอยู่แก่มลรัฐให้มีผลใช้ได้โดยกฎหมายสหพันธ์รัฐ ซึ่งต้องได้รับการยืนยันด้วยการลงประชามติ มลรัฐที่ได้รับผลกระทบต้องมีโอกาสชี้แจงและแสดงความเห็นของตน

(3) การลงประชามติจะต้องจัดขึ้นในมลรัฐที่ถูกแบ่งเขตแดนหรือบางส่วนของเขตแดนเพื่อไปจัดตั้งเป็นมลรัฐใหม่หรือเป็นมลรัฐที่ถูกกำหนดเขตแดนขึ้นใหม่ (มลรัฐที่ได้รับผลกระทบ) คำถามที่จะต้องลงประชามติ คือ จะให้มลรัฐที่ได้รับผลกระทบคงอยู่ตามเดิม หรือจะให้มีการจัดตั้งมลรัฐใหม่หรือมลรัฐที่มีการกำหนดเขตแดนใหม่ ข้อเสนอที่จะจัดตั้งมลรัฐใหม่หรือมลรัฐที่มีการกำหนดเขตแดนใหม่ ให้มีผลเมื่อการเปลี่ยนแปลงนั้นได้รับความเห็นชอบโดยเสียงส่วนใหญ่ในเขตแดนในอนาคตของมลรัฐที่จะตั้งใหม่ และโดยเสียงส่วนใหญ่ในเขตแดนหรือบางส่วนของเขตแดนของมลรัฐที่ได้รับผลกระทบซึ่งจะต้องเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ที่มีอยู่กับมลรัฐที่ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน ข้อเสนอดังกล่าวจะไม่มีผลหากเสียงส่วนใหญ่ในเขตแดนของมลรัฐที่ได้รับผลกระทบปฏิเสธการเปลี่ยนแปลงนั้น อย่างไรก็ตาม

การปฏิเสธดังกล่าวจะไม่มีผลหากเสียงส่วนใหญ่จำนวนสองในสามในส่วนใดก็ตามของเขตแดนที่จะต้องเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ที่มีอยู่กับมลรัฐที่ได้รับผลกระทบเห็นชอบกับการเปลี่ยนแปลง เว้นแต่เป็นการปฏิเสธโดยเสียงส่วนใหญ่จำนวนสองในสามในเขตแดนทั้งหมดของมลรัฐที่ได้รับผลกระทบ

(4) ในพื้นที่สำหรับอยู่อาศัยและพื้นที่ทางเศรษฐกิจที่ติดต่อกันและกำหนดไว้อย่างชัดเจนซึ่งตั้งอยู่ในมลรัฐตั้งแต่สองมลรัฐขึ้นไป และซึ่งมีประชากรอย่างน้อยหนึ่งล้านคน หากหนึ่งในสิบของจำนวนประชากรดังกล่าว ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎรร้องขอให้นำพื้นที่นั้นเข้าไปรวมอยู่ในมลรัฐเดียว ภายในระยะเวลาสองปี กฎหมายสหพันธ์รัฐต้องกำหนดว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงตาม (2) ของมาตรานี้หรือไม่ หรือต้องกำหนดให้มีการลงประชามติเพื่อขอคำแนะนำในมลรัฐที่ได้รับผลกระทบ

(5) การลงประชามติเพื่อขอคำแนะนำต้องกำหนดว่าการเปลี่ยนแปลงที่เสนอโดยกฎหมายเป็นไปตามที่ผู้ลงคะแนนเสียงเห็นชอบหรือไม่ กฎหมายอาจนำเสนอกำหนดข้อเสนอที่แตกต่างกันเพื่อให้ผู้ลงคะแนนเสียงพิจารณาได้ไม่เกินสองข้อเสนอก่อน หากเสียงส่วนใหญ่เห็นชอบกับข้อเสนอให้เปลี่ยนแปลงพื้นที่ซึ่งแยกกันอยู่ไปเป็นมลรัฐ ภายในระยะเวลาสองปี กฎหมายสหพันธ์รัฐต้องกำหนดว่าจะให้มีการเปลี่ยนแปลงตาม (2) ของมาตรานี้หรือไม่ หากข้อเสนอได้รับความเห็นชอบตามประโยชน์สามและสี่ของ (3) ของมาตรานี้ ให้ตรากฎหมายสหพันธ์รัฐที่บัญญัติการจัดตั้งมลรัฐตามที่เสนอภายในสองปี หลังจากมีการลงประชามติเพื่อขอคำแนะนำ และไม่จำเป็นต้องมีการลงประชามติเพื่อยืนยันอีกต่อไป

(6) เสียงส่วนใหญ่ในการลงประชามติหรือในการลงประชามติเพื่อขอคำแนะนำ ต้องประกอบด้วยเสียงส่วนใหญ่ของผู้ลงคะแนนเสียง โดยมีข้อแม้ว่าจะแนเสียงดังกล่าวต้องมีจำนวนอย่างน้อยหนึ่งในสี่ของผู้มีสิทธิ

ลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รายละเอียดอื่นเกี่ยวกับการลงประชามติ การร้องขอ และการลงประชามติเพื่อขอคำแนะนำให้กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐ ซึ่งอาจบัญญัติด้วยว่าคำร้องขอในเรื่องเดียวกันไม่อาจยื่นซ้ำกันเกินหนึ่งครั้งภายในระยะเวลาห้าปี

(7) การเปลี่ยนแปลงอื่นเกี่ยวกับเขตแดนของมลรัฐอาจมีผลได้โดยข้อตกลงระหว่างมลรัฐที่เกี่ยวข้อง หรือโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ในกรณีที่เขตแดนซึ่งตกอยู่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงมีประชากรไม่เกิน 50,000 คน ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาและจากเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กฎหมายต้องบัญญัติให้เทศบาลและมณฑลที่ได้รับผลกระทบมีโอกาสชี้แจงและแสดงความเห็นของตนด้วย

(8) มลรัฐอาจทบทวนการแบ่งเขตแดนหรือส่วนใดในเขตแดนที่มีอยู่ของตนด้วยการทำข้อตกลงโดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติใน (2) ถึง (7) ของมาตรานี้ เทศบาลและมณฑลที่ได้รับผลกระทบต้องมีโอกาสชี้แจงและแสดงความเห็น ข้อตกลงดังกล่าวต้องได้รับการยืนยันด้วยการลงประชามติในแต่ละมลรัฐที่เกี่ยวข้อง หากการทบทวนมีผลกระทบเฉพาะบางส่วนของเขตแดนของมลรัฐเท่านั้น อาจจำกัดให้มีการลงประชามติเฉพาะในพื้นที่ซึ่งได้รับผลกระทบ โดยไม่ต้องนำความในส่วนที่สองของประโยคที่ห้ามาใช้บังคับในการลงประชามติตามวรรคนี้ เสียงส่วนใหญ่ของผู้ลงคะแนนถือเป็นเสียงชี้ขาด โดยมีข้อแม้ว่าคะแนนเสียงดังกล่าวต้องมีจำนวนอย่างน้อยหนึ่งในสี่ของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎร โดยรายละเอียดให้เป็นไปตามที่บัญญัติในกฎหมายสหพันธ์รัฐ ข้อตกลงที่กล่าวมาข้างต้นต้องได้รับความยินยอมจากสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 30 การแบ่งแยกอำนาจระหว่างสหพันธ์รัฐและมลรัฐ

เว้นแต่จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในกฎหมายพื้นฐานนี้หรือเว้นแต่

กฎหมายพื้นฐานนี้จะได้อนุญาตไว้ การใช้อำนาจรัฐและการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐเป็นกิจการของมลรัฐ

มาตรา 31 ความเป็นกฎหมายสูงสุดของกฎหมายสหพันธ์รัฐ

กฎหมายสหพันธ์รัฐมีผลบังคับเหนือกว่ากฎหมายมลรัฐ

มาตรา 32 ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

- (1) ให้สหพันธ์รัฐดำเนินการสานความสัมพันธ์กับรัฐต่างประเทศ
- (2) ก่อนเข้าทำสนธิสัญญาที่กระทบต่อพฤติกรรมพิเศษของมลรัฐใดต้องมีการปรึกษารื้อกับมลรัฐนั้นในเวลาที่เหมาะสม
- (3) คราบใดที่มลรัฐมีอำนาจในการตรากฎหมาย มลรัฐอาจเข้าทำสนธิสัญญากับรัฐต่างประเทศได้โดยความยินยอมของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 33 ความเป็นพลเมืองที่เท่าเทียมกัน การประกอบอาชีพรับราชการ

- (1) ชาวเยอรมันทุกคนในทุกมลรัฐย่อมมีสิทธิและหน้าที่ทางการเมืองเหมือนกัน
- (2) ชาวเยอรมันทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการตามความสามารถ คุณสมบัติ และเป้าหมายในทางอาชีพของตน
- (3) การได้รับสิทธิพลเรือนและสิทธิทางการเมือง การมีสิทธิในการดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือสิทธิที่ได้รับในการรับราชการไม่ขึ้นอยู่กับความเกี่ยวข้องในศาสนา บุคคลย่อมไม่ถูกเอาเปรียบเพราะเหตุแห่งการนับถือหรือไม่นับถือนิกายของศาสนาใดหรือลัทธิทางปรัชญาใดเป็นการเฉพาะ
- (4) โดยหลักแล้ว ผู้ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจอธิปไตยเป็นปกติ คือข้าราชการผู้ซึ่งมีหน้าที่ให้บริการและทรงไว้ซึ่งความซื่อสัตย์ดังมีความหมายตามกฎหมายมหาชน

(5) กฎหมายที่วางระเบียบในการควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่ราชการต้องคำนึงถึงหลักการที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาในการประกอบอาชีพรับราชการด้วย

มาตรา 34 ความรับผิดชอบในการละเมิดหน้าที่ราชการ

หากบุคคลใด ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามที่ตนได้รับมอบหมาย ละเมิดหน้าที่ราชการของตนต่อบุคคลที่สาม ความรับผิดชอบเพื่อการดังกล่าวให้ตกแก่ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่จ้างบุคคลนั้นเป็นหลัก ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดโดยเจตนาหรือโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ให้สงวนสิทธิในการไล่เบียดกับเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด ทั้งนี้ ศาลยุติธรรมต้องไม่ปิดกั้นโอกาสในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนหรือค่าชดเชย

มาตรา 35 ความช่วยเหลือทางกฎหมายและทางปกครอง ความช่วยเหลือในระหว่างเกิดภัยพิบัติ

(1) หน่วยงานของสหพันธ์รัฐและมลรัฐต้องให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและทางปกครองแก่กันและกัน

(2) เพื่อรักษาหรือฟื้นฟูความมั่นคงและความสงบเรียบร้อยสาธารณะ โดยเฉพาะในกรณีที่ร้ายแรง มลรัฐอาจขอบุคลากรและสิ่งอำนวยความสะดวกจากกองกำลังตำรวจตระเวนชายแดนแห่งสหพันธ์รัฐ เพื่อช่วยเหลือกำลังตำรวจของตน ในกรณีที่ตำรวจของตนไม่สามารถทำงานตามความรับผิดชอบของตนได้หรือสามารถทำงานได้ด้วยความยากลำบากหากไม่ได้รับความช่วยเหลือดังกล่าว และเพื่อรับมือกับอุบัติเหตุหรือภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ร้ายแรง มลรัฐอาจขอความช่วยเหลือจากกองกำลังตำรวจของมลรัฐอื่นจากบุคลากรและสิ่งอำนวยความสะดวกของหน่วยงานทางปกครองอื่น จากกองทัพ หรือจากกองกำลังตำรวจตระเวนชายแดนแห่งสหพันธ์รัฐ

(3) หากภัยพิบัติทางธรรมชาติหรืออุบัติเหตุก่อให้เกิดอันตรายต่อ

เขตแดนของมลรัฐมากกว่าหนึ่งมลรัฐ รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจสั่งให้ รัฐบาลแห่งมลรัฐจัดกำลังตำรวจเพื่อให้มลรัฐอื่นสั่งการได้ และอาจจัดกำลัง ของหน่วยในกองกำลังตำรวจตระเวนชายแดนแห่งสหพันธ์รัฐหรือกองทัพ เพื่อสนับสนุนงานตำรวจ มาตรการที่รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐนำมาใช้ตาม วรรคนี้ต้องถูกยกเลิกได้ตลอดเวลาเมื่อวุฒิสภาเรียกร้อง และไม่ว่าในกรณีใด ต้องถูกยกเลิกทันทีที่อันตรายนั้นผ่านพ้นไปแล้ว

มาตรา 36 บุคลากรของหน่วยงานสหพันธ์รัฐ

(1) ข้าราชการที่ได้รับการว่าจ้างโดยหน่วยงานสูงสุดในระดับสหพันธ์รัฐ ให้เลือกจากทุกมลรัฐในสัดส่วนที่เหมาะสม บุคคลที่ได้รับการว่าจ้างโดย หน่วยงานอื่นในระดับสหพันธ์รัฐ โดยหลักแล้วให้เลือกจากมลรัฐที่หน่วยงาน นั้นทำงานให้

(2) กฎหมายที่เกี่ยวกับราชการทหารต้องพิจารณาถึงการแบ่งแยก สหพันธ์รัฐไปสู่มลรัฐ และความจงรักภักดีต่อภูมิภาคของประชาชนในมลรัฐนั้น

มาตรา 37 การบังคับโดยสหพันธ์รัฐ

(1) หากมลรัฐไม่สามารถปฏิบัติตามข้อผูกพันตามกฎหมายพื้นฐาน นี้หรือกฎหมายอื่นของสหพันธ์รัฐ รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจดำเนินการตาม ขั้นตอนที่เป็นไปเพื่อบังคับให้มลรัฐปฏิบัติตามหน้าที่ของตน ทั้งนี้ โดย ความยินยอมของวุฒิสภา

(2) เพื่อวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติตามมาตรการบังคับนั้น รัฐบาล แห่งสหพันธ์รัฐหรือตัวแทนมีสิทธิออกคำสั่งกับมลรัฐและหน่วยงานของ มลรัฐทั้งหมด

หมวด 3

สภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 38 การเลือกตั้ง

(1) สมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรเยอรมันต้องมาจากการเลือกตั้งทั่วไปโดยตรง เสรี เท่าเทียม และเป็นความลับ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรย่อมเป็นผู้แทนปวงชนทั้งหมด โดยไม่อยู่ในความผูกมัดแห่งอาณัติหรือความครอบงำใดๆ และรับผิดชอบต่อสำนึกของคนเท่านั้น

(2) บุคคลใดมีอายุครบสิบแปดปีย่อมมีสิทธิลงคะแนนเสียง ผู้ได้รับเลือกตั้งต้องเป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว

(3) รายละเอียดการเลือกตั้งให้เป็นไปตามที่บัญญัติในกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 39 อายุของสภาและการเรียกประชุม

(1) ยกเว้นตามบทบัญญัติต่อไปนี้ อายุของสภาผู้แทนราษฎรมีกำหนดคราวละสี่ปี และสิ้นสุดเมื่อมีการเรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรชุดใหม่ การเลือกตั้งครั้งใหม่ต้องจัดให้มีขึ้นไม่เร็วไปกว่าสี่สัปดาห์ก่อนและไม่ช้าไปกว่าสี่สัปดาห์เดือนนับแต่เริ่มต้นอายุของสภา หากมีการยุบสภาผู้แทนราษฎรให้จัดการเลือกตั้งใหม่ภายในหกสัปดาห์

(2) ให้เรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรภายในสามสัปดาห์นับแต่วันเลือกตั้ง

(3) สภาผู้แทนราษฎรต้องกำหนดวันเริ่มและวันเลิกสมัยประชุมของตน ประธานสภาผู้แทนราษฎรอาจเรียกประชุมก่อนหน้านั้นได้ แต่ประธานสภาต้องอยู่ในบังคับให้เรียกประชุมก่อนหน้านั้น หากสมาชิกสภาจำนวนหนึ่งในสาม หรือประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ หรือนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐร้องขอ

มาตรา 40 ประธานและข้อบังคับการประชุมสภา

(1) สภาผู้แทนราษฎรต้องเลือกประธานสภา รองประธานสภา และเลขาธิการสภา และต้องกำหนดข้อบังคับการประชุมสภา

(2) ประธานสภาเป็นผู้ใช้อำนาจในการเป็นเจ้าของและอำนาจตำรวจภายในที่ทำการของสภาผู้แทนราษฎร การค้นหรือการยึดในที่ทำการของสภาผู้แทนราษฎรจะกระทำมิได้ หากไม่ได้รับอนุญาตจากประธานสภา

มาตรา 41 การตรวจสอบการเลือกตั้ง

(1) การตรวจสอบการเลือกตั้งให้เป็นความรับผิดชอบของสภาผู้แทนราษฎร และให้สภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ตัดสินว่าสมาชิกสภาได้สูญเสียสมาชิกภาพของตนหรือไม่

(2) คำร้องคัดค้านคำตัดสินดังกล่าวของสภาผู้แทนราษฎรอาจยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐ

(3) รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 42 กระบวนการประชุม การออกเสียงลงคะแนน

(1) การประชุมของสภาผู้แทนราษฎรเป็นการประชุมโดยเปิดเผย หากสมาชิกสภาจำนวนหนึ่งในสิบหรือรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐมีญัตติร้องขอไม่ให้ประชุมโดยเปิดเผย การไม่ประชุมโดยเปิดเผยต้องได้รับมติด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่จำนวนสองในสาม โดยการออกเสียงลงคะแนนลับ

(2) การลงมติตัดสินในเรื่องใดของสภาผู้แทนราษฎรให้ถือเอาเสียงข้างมาก เว้นแต่กฎหมายพื้นฐานนี้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ในข้อบังคับการประชุมสภา อาจกำหนดข้อยกเว้นกรณีการเลือกตั้งที่ดำเนินการโดยสภาผู้แทนราษฎร

(3) รายงานการประชุมโดยเปิดเผยของสภาผู้แทนราษฎรและคณะกรรมการสิทธิการของสภาที่ตรงตามความเป็นจริงต้องไม่ก่อให้เกิดความรับผิดชอบใดๆ

มาตรา 43 การเข้าร่วมประชุมของสมาชิกของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐและสมาชิกของวุฒิสภา

(1) สภาผู้แทนราษฎรและคณะกรรมการธิการของสภาอาจเรียกร้องให้สมาชิกของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐเข้าร่วมประชุมสภาได้

(2) สมาชิกของวุฒิสภาและของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ ตลอดจนตัวแทนของสมาชิกดังกล่าวอาจเข้าร่วมการประชุมสภาผู้แทนราษฎรและการประชุมคณะกรรมการธิการของสภาได้ โดยมีสิทธิชี้แจงและแสดงความเห็นของตนเมื่อใดก็ได้

มาตรา 44 คณะกรรมการธิการสอบสวน

(1) สภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิและมีหน้าที่เมื่อสมาชิกสภาจำนวนหนึ่งในสี่มีญัตติร้องขอ ในการจัดตั้งคณะกรรมการธิการการสอบสวน โดยคณะกรรมการธิการสอบสวนต้องพิจารณาหลักฐานที่จำเป็นโดยการทำประชาพิจารณ์ ทั้งนี้ การพิจารณาของคณะกรรมการธิการสอบสวนอาจเป็นการพิจารณาโดยลับก็ได้

(2) ให้นำกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับกับการพิจารณาหลักฐานโดยอนุโลม ทั้งนี้ โดยต้องไม่กระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลในการติดต่อทางจดหมาย ไปรษณีย์ และโทรคมนาคม

(3) ศาลและหน่วยงานทางปกครองอาจถูกร้องขอในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและทางปกครอง

(4) การวินิจฉัยของคณะกรรมการธิการสอบสวนไม่อยู่ในบังคับที่ต้องทบทวนโดยศาล ศาลมีอิสระในการประเมินและตัดสินตามข้อเท็จจริงอันเป็นสาระของการสอบสวน

มาตรา 45 คณะกรรมการธิการสหภาพยุโรป

สภาผู้แทนราษฎรต้องแต่งตั้งคณะกรรมการว่าด้วยกิจการสหภาพ

ยุโรป โดยอาจมอบอำนาจให้คณะกรรมการการดังกล่าวใช้สิทธิของสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา 23 อันเกี่ยวกับรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 45ก คณะกรรมการว่าด้วยกิจการต่างประเทศและกิจการกลาโหม

(1) สภาผู้แทนราษฎรต้องแต่งตั้งคณะกรรมการว่าด้วยกิจการต่างประเทศและคณะกรรมการว่าด้วยการป้องกันประเทศ

(2) คณะกรรมการว่าด้วยกิจการกลาโหมมีอำนาจในฐานะของคณะกรรมการสอบสวนด้วย เมื่อสมาชิกของคณะกรรมการธิการจำนวนหนึ่งในสี่มีญัตติร้องขอ คณะกรรมการมีหน้าที่นำประเด็นเฉพาะมาดำเนินการสอบสวน

(3) ไม่ให้นำมาตรา 44 (1) มาใช้บังคับกับกิจการกลาโหม

มาตรา 45ข ผู้ตรวจการรัฐสภาด้านกองทัพ

ให้แต่งตั้งผู้ตรวจการรัฐสภาด้านกองทัพเพื่อปกป้องรักษาสิทธิพื้นฐานและเพื่อช่วยเหลือสภาผู้แทนราษฎรในการใช้อำนาจรัฐสภาควบคุมดูแลกองทัพ ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 45ค คณะกรรมการร้องทุกข์

(1) สภาผู้แทนราษฎรต้องแต่งตั้งคณะกรรมการร้องทุกข์เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับคำร้องขอและคำร้องเรียนที่ยื่นต่อสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา 17

(2) อำนาจของคณะกรรมการในการพิจารณาคำร้องเรียนให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 46 ความคุ้มกัน

(1) ไม่ว่าในเวลาใด สมาชิกสภาไม่พึงตกอยู่ภายใต้กระบวนการพิจารณาทางศาลหรือการดำเนินการทางวินัยหรือการอื่นใดที่เรียกร้องให้รับผิดชอบนอกสภาผู้แทนราษฎรอันเกี่ยวกับการออกเสียงลงคะแนน การแถลงหรือการอภิปรายในสภาผู้แทนราษฎรหรือในคณะกรรมการชุดใดของสภาบัพัญญุตินี้ไม่ใช่ว่าจะขัดกับการหมิ่นประมาททำให้ชื่อเสียงเสียหาย

(2) สมาชิกสภาไม่พึงถูกเรียกร้องให้รับผิดชอบหรือถูกจับกุมในความผิดที่มีบทลงโทษโดยไม่ได้รับอนุญาตจากสภาผู้แทนราษฎร เว้นแต่สมาชิกสภาผู้นั้นถูกจับกุมในขณะกระทำความผิดหรือในระหว่างวันถัดไปของการกระทำความผิด

(3) การจำกัดเสรีภาพบุคคลของสมาชิกสภาหรือการเริ่มกระบวนการพิจารณาใดๆ ต่อสมาชิกสภาตามมาตรา 18 ต้องได้รับอนุญาตจากสภาผู้แทนราษฎรด้วย

(4) การดำเนินกระบวนการพิจารณาทางอาญาหรือกระบวนการพิจารณาอื่นใดตามมาตรา 18 ต่อสมาชิกสภาและการกักขังหรือการจำกัดเสรีภาพบุคคลอื่นใดของสมาชิกสภาให้ระงับเมื่อสภาผู้แทนราษฎรเรียกร้อง

มาตรา 47 สิทธิปฏิเสธที่จะให้หลักฐาน

สมาชิกอาจปฏิเสธที่จะให้หลักฐานเกี่ยวกับบุคคลที่ได้แจ้งข้อมูลแก่ตนในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือที่ตนได้ให้ข้อมูลในฐานะดังกล่าว ตลอดจนหลักฐานเกี่ยวกับข้อมูลนั้น ทั้งนี้ ภายใต้ขอบเขตที่มีการบังคับใช้สิทธิในการปฏิเสธที่จะให้หลักฐาน ห้ามมิให้มีการยึดเอกสารใดๆ

มาตรา 48 สิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(1) ผู้สมัครรับเลือกตั้งเพื่อเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคนย่อมมีสิทธิลาประชุมเท่าที่จำเป็นเพื่อการหาเสียงเลือกตั้งของตน

(2) ไม่มีบุคคลใดพึงถูกกีดกันจากการยอมรับหรือการใช้ตำแหน่งหน้าที่ของการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่มีบุคคลใดพึงได้รับแจ้งให้ออกหรือถูกปลดจากงานด้วยเหตุดังกล่าว

(3) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรย่อมมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนอย่างเพียงพอที่จะประกันความเป็นอิสระของตน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิใช้บริการขนส่งสาธารณะทั้งหมดของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 49 ยกเลิก

หมวด 4

วุฒิสภา

มาตรา 50 อำนาจหน้าที่

ให้มลรัฐมีส่วนร่วมในทางนิติบัญญัติและทางบริหารของสหพันธ์รัฐ และกิจการเกี่ยวกับสหภาพยุโรป ผ่านทางวุฒิสภา

มาตรา 51 องค์ประกอบ

(1) วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกของรัฐบาลแห่งมลรัฐซึ่งได้รับการแต่งตั้งและถอดถอนโดยรัฐบาลแห่งมลรัฐนั้น ทั้งนี้ สมาชิกอื่นของรัฐบาลแห่งมลรัฐอาจทำหน้าที่แทนได้

(2) ให้แต่ละมลรัฐมีคะแนนเสียงอย่างน้อยสามคะแนนเสียง มลรัฐที่มีประชากรมากกว่าสองล้านคน ให้มีสี่คะแนนเสียง มลรัฐที่มีประชากรมากกว่าหกล้านคน ให้มีห้าคะแนนเสียง และมลรัฐที่มีประชากรมากกว่า

เจ็ดล้านคน ให้มีหกคะแนนเสียง

(3) แต่ละมลรัฐอาจแต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาในจำนวนเท่ากับที่ตนมีคะแนนเสียง ทั้งนี้ การออกเสียงลงคะแนนของแต่ละมลรัฐให้ถือเป็นหน่วยเดียว และเฉพาะสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมหรือตัวแทนเท่านั้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน

มาตรา 52 ประธานและข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา

(1) วุฒิสภาต้องเลือกประธานของตน ซึ่งมีวาระดำรงตำแหน่งหนึ่งปี

(2) ประธานวุฒิสภาเป็นผู้เรียกประชุมวุฒิสภา ทั้งนี้ ถือเป็นหน้าที่ของประธานวุฒิสภาที่จะต้องเรียกประชุมวุฒิสภา หากผู้แทนมลรัฐอย่างน้อยสองมลรัฐหรือรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐเรียกร้องให้มีการเรียกประชุม

(3) การตัดสินใจของวุฒิสภาให้ถือเอาเสียงข้างมาก วุฒิสภาเป็นผู้กำหนดข้อบังคับการประชุม การประชุมของวุฒิสภาเป็นการประชุมโดยเปิดเผย แต่อาจมีกรณียกเว้นไม่ประชุมโดยเปิดเผยก็ได้

(3ก) ในกิจการที่เกี่ยวกับสหภาพยุโรป วุฒิสภาอาจตั้งสภากิจการยุโรปขึ้นในวุฒิสภา โดยการตัดสินใจของสภากิจการยุโรปถือเป็นการตัดสินใจของวุฒิสภา ทั้งนี้ ให้นำมาตรา 51 (2) และประโยคที่สองของมาตรา 51

(3) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(4) สมาชิกหรือตัวแทนอื่นของรัฐบาลแห่งมลรัฐอาจทำหน้าที่ในคณะกรรมการธิการของวุฒิสภาได้

มาตรา 53 การเข้าร่วมประชุมของสมาชิกของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

สมาชิกของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐย่อมมีสิทธิ และเมื่อได้รับการร้องขอย่อมมีหน้าที่ ในการเข้าร่วมประชุมของวุฒิสภาและคณะกรรมการธิการวุฒิสภา สมาชิกของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐย่อมมีสิทธิชี้แจงและแสดงความเห็น

ของตนเมื่อใดก็ได้ รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องรายงานให้วุฒิสภาทราบถึงการดำเนินกิจการต่างๆ ของตนอย่างสม่ำเสมอ

หมวด 4ก

คณะกรรมการธิการร่วม

มาตรา 53ก องค์ประกอบ ข้อบังคับการประชุม สิทธิในข้อมูล ข่าวสาร

(1) คณะกรรมการธิการร่วมประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา โดยสมาชิกที่มาจากสภาผู้แทนราษฎรมีจำนวนสองในสาม และสมาชิกที่มาจากวุฒิสภามีจำนวนหนึ่งในสามของสมาชิกคณะกรรมการทั้งหมด สภาผู้แทนราษฎรต้องแต่งตั้งสมาชิกของตนจากกลุ่มต่างๆ ภายในรัฐสภาให้ได้สัดส่วนกัน โดยไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ แต่ละมลรัฐต้องมีตัวแทนที่ตนเลือกมาเป็นสมาชิกของวุฒิสภาอยู่ในคณะกรรมการธิการร่วม โดยตัวแทนดังกล่าวไม่ต้องผูกพันตามคำสั่งใดๆ การตั้งคณะกรรมการธิการร่วมและระเบียบการประชุมให้เป็นไปตามข้อบังคับที่กำหนดโดยสภาผู้แทนราษฎรและโดยได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

(2) รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องแจ้งให้คณะกรรมการธิการร่วมทราบถึงแผนของตนสำหรับภาวะป้องกันประเทศ อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติวรรคนี้ไม่มีผลกระทบต่อสิทธิของสภาผู้แทนราษฎรและคณะกรรมการธิการของสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา 43 (1)

หมวด 5

ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 54 การเลือกตั้ง

(1) ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องมาจากการเลือกตั้งโดยที่ประชุมใหญ่สหพันธ์รัฐโดยไม่มีการอภิปราย ชาวเยอรมันที่มีสิทธิลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎรและมีอายุครบสี่สิบปี ย่อมมีคุณสมบัติที่จะได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ

(2) ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละห้าปี โดยอาจได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้ไม่เกินหนึ่งวาระ

(3) ที่ประชุมใหญ่สหพันธ์รัฐประกอบด้วยสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งโดยรัฐสภาของมลรัฐตามสัดส่วนของจำนวนผู้แทนในจำนวนที่เท่ากัน

(4) ที่ประชุมใหญ่สหพันธ์รัฐต้องจัดประชุมภายในสามสิบวันก่อนสิ้นสุดวาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ หรือในกรณี que que ที่พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระต้องจัดประชุมไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันพ้นจากตำแหน่งนั้น ทั้งนี้ ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้เรียกประชุม

(5) หลังจากสิ้นสุดวาระของฝ่ายนิติบัญญัติ ระยะเวลาที่ระบุไว้ในประโยคแรกของ (4) ของมาตรานี้ ให้เริ่มนับเมื่อสภาผู้แทนราษฎรเรียกประชุมครั้งแรก

(6) บุคคลที่ได้รับคะแนนเสียงข้างมากจากสมาชิกของที่ประชุมใหญ่สหพันธ์รัฐพึงได้รับการเลือกตั้ง หากมีการลงคะแนนเสียงไปแล้วสองครั้ง แต่ยังไม่ มีผู้สมัครรายใดได้รับเสียงข้างมาก ให้บุคคลที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุดในการลงคะแนนเสียงครั้งต่อไปเป็นผู้ได้รับเลือกตั้ง

(7) รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 55 ลักษณะต้องห้าม

- (1) ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องไม่เป็นสมาชิกของรัฐบาลหรือองค์กรนิติบัญญัติของสหพันธ์รัฐหรือของมลรัฐ
- (2) ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องไม่ดำรงตำแหน่งอื่นใดที่ได้รับเงินเดือน หรือต้องไม่เข้าร่วมในการค้าหรือการประกอบอาชีพอื่น หรือต้องไม่มีตำแหน่งในคณะกรรมการบริหารหรือคณะกรรมการกำกับดูแลในวิสาหกิจใดที่ดำเนินกิจการโดยมุ่งหวังผลกำไร

มาตรา 56 การสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง

ในการเข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องสาบานตนต่อหน้าที่ประชุมร่วมระหว่างสมาชิกสภาของผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาว่า

“ข้าพเจ้าขอสาบานว่าข้าพเจ้าจะอุทิศความพยายามของข้าพเจ้าเพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนชาวเยอรมัน ส่งเสริมสวัสดิการของประชาชน ปกป้องประชาชนจากภัยอันตราย ปกป้องรักษากฎหมายพื้นฐานและกฎหมายของสหพันธ์รัฐ ปฏิบัติหน้าที่ของข้าพเจ้าด้วยสำนึกดี และดำรงความยุติธรรมต่อทุกคน ขอพระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองข้าพเจ้าด้วยเถิด”

คำสาบานนี้อาจกล่าวโดยไม่มีกรยืนยันทางศาสนา

มาตรา 57 การขาดคุณสมบัติหรือการพ้นจากตำแหน่ง

หากประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ หรือหากพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ประธานวุฒิสภาเป็นผู้ใช้อำนาจของประธานาธิบดีแทน

มาตรา 58 การลงนามรับสนองคำสั่ง

คำสั่งและคำบัญชาของประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐจะมีผลสมบูรณ์

เมื่อนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ หรือนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องลงนามรับสนอง บทบัญญัตินี้ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับการแต่งตั้งหรือถอดถอนนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ การยุบสภาผู้แทนราษฎร ตามมาตรา 63 หรือคำร้องขอที่ทำขึ้นตามมาตรา 69 (3)

มาตรา 59 การเป็นตัวแทนของสหพันธ์รัฐ

(1) ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐทำหน้าที่เป็นตัวแทนสหพันธ์รัฐในทางกฎหมายระหว่างประเทศ ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐเป็นผู้ทำสนธิสัญญากับรัฐต่างประเทศในนามสหพันธ์รัฐ และเป็นผู้ส่งและรับผู้แทนทางการทูต

(2) สนธิสัญญาที่กำหนดความสัมพันธ์ทางการเมืองของสหพันธ์รัฐ หรือที่ต้องมีการตรากฎหมายสหพันธ์รัฐต้องได้รับความยินยอมจากองค์กรที่รับผิดชอบกรณีดังกล่าวในการตรากฎหมายสหพันธ์รัฐหรือต้องให้องค์กรดังกล่าวมีส่วนร่วมในรูปของกฎหมายสหพันธ์รัฐ ในกรณีที่มีข้อตกลงของฝ่ายบริหาร ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบริหารสหพันธ์รัฐมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 59ก ยกเลิก

มาตรา 60 การแต่งตั้งและถอดถอนผู้พิพากษาแห่งสหพันธ์รัฐ ข้าราชการแห่งสหพันธ์รัฐ และเจ้าหน้าที่ทางการทหาร การอภัยโทษ

(1) ให้ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐเป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนผู้พิพากษาแห่งสหพันธ์รัฐ ข้าราชการแห่งสหพันธ์รัฐ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ชั้นสัญญาบัตรและชั้นประทวนของกองทัพ เว้นแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

(2) ให้ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐเป็นผู้ใช้อำนาจออกภัยโทษแก่ผู้กระทำความผิดในนามของสหพันธรัฐ

(3) ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐอาจมอบอำนาจเหล่านี้ให้กับหน่วยราชการอื่นได้

(4) ให้นำมาตรา 46 (2) ถึง (4) มาใช้บังคับกับประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐโดยอนุโลม

มาตรา 61 การขอให้ถอดถอนจากตำแหน่งต่อศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ

(1) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาอาจขอให้ถอดถอนประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐออกจากตำแหน่งต่อศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ เนื่องจากการจงใจละเมิดกฎหมายพื้นฐานนี้หรือกฎหมายสหพันธรัฐอื่นใด คำร้องขอให้ถอดถอนต้องได้รับการสนับสนุนโดยสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรจำนวนอย่างน้อยหนึ่งในสี่ หรือคะแนนเสียงหนึ่งในสี่ของสมาชิกวุฒิสภา การตัดสินใจให้มีการขอถอดถอน ต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากจำนวนสองในสามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือคะแนนเสียงสองในสามของสมาชิกวุฒิสภา คดีถอดถอนออกจากตำแหน่งให้บุคคลที่ได้รับมอบหมายจากองค์กรที่มีหน้าที่ถอดถอนเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ

(2) หากศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐพิจารณาแล้วเห็นว่าประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐมีความผิดฐานจงใจละเมิดกฎหมายพื้นฐานนี้หรือกฎหมายสหพันธรัฐอื่นใด ให้ประกาศถอดถอนประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐออกจากตำแหน่ง หลังจากประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งแล้ว ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐอาจออกคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวเพื่อป้องกันมิให้ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐใช้อำนาจหน้าที่ของตน

หมวด 6

รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 62 องค์ประกอบ

รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ และรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 63 การเลือกตั้งและการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ

(1) นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐมาจากการเลือกตั้งโดยสภาผู้แทนราษฎรโดยไม่มีกรณีอภิปราย ตามข้อเสนอของประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ

(2) บุคคลที่ได้รับคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ย่อมเป็นผู้ได้รับการเลือกตั้ง บุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งต้องได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ

(3) หากบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อโดยประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ ไม่ได้รับเลือกตั้ง สภาผู้แทนราษฎรอาจเลือกตั้งนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐภายในสิบสี่วันนับแต่มีการลงคะแนนเสียงที่ได้รับคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(4) หากไม่อาจเลือกตั้งนายกรัฐมนตรีได้ภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้จัดการเลือกตั้งใหม่โดยไม่ชักช้า ในการเลือกตั้งใหม่นี้ ให้บุคคลที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุดได้รับเลือกตั้ง หากบุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งได้รับคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องแต่งตั้งบุคคลนั้นภายในเจ็ดวันนับแต่วันเลือกตั้ง หากบุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งไม่ได้รับคะแนนเสียงข้างมากดังกล่าว ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐอาจแต่งตั้งบุคคลนั้นหรืออาจยุบสภาผู้แทนราษฎรภายในเจ็ดวัน

มาตรา 64 การแต่งตั้งและถอดถอนรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐ

- (1) ให้ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐเป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐ ตามข้อเสนอของนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐ
- (2) ในการเข้ารับตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐและรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐต้องสาบานตนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ต่อหน้าสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 65 อำนาจภายในรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ

นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐต้องกำหนดและรับผิดชอบในแนวนโยบายทั่วไป ภายใต้แนวนโยบายดังกล่าว รัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐแต่ละคนต้องดำเนินการภายในกระทรวงของตนอย่างอิสระและโดยความรับผิดชอบของตน รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐต้องแก้ไขปัญหาความแตกต่างด้านความคิดเห็นในระหว่างรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐ นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐต้องดำเนินการบริหารพิจารณาของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐตามระเบียบข้อบังคับที่รัฐบาลกำหนด โดยได้รับความเห็นชอบจากประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐ

มาตรา 65ก การสั่งการกองทัพ

การสั่งการกองทัพให้ตกเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีกลาโหมแห่งสหพันธรัฐ

มาตรา 66 ลักษณะต้องห้าม

นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐและรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐต้องไม่ดำรงตำแหน่งอื่นใดที่ได้รับเงินเดือน หรือต้องไม่เข้าร่วมในการค้าหรือการประกอบอาชีพใด หรือต้องไม่มีตำแหน่งในคณะกรรมการบริหาร หรือคณะกรรมการกำกับดูแลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากสภาผู้แทนราษฎร

ในวิสาหกิจใดที่ดำเนินการโดยมุ่งหวังผลกำไร

มาตรา 67 การลงคะแนนเสียงไม่ไว้วางใจ

(1) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอาจแสดงความไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐได้ก็แต่โดยการเลือกตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทนด้วยคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และร้องขอให้ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐถอดถอนนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องปฏิบัติตามคำร้องขอและแต่งตั้งบุคคลที่ได้รับเลือกตั้ง

(2) ให้การยื่นคำร้องขอและการเลือกตั้งมีระยะเวลาห่างกันสี่สิบแปดชั่วโมง

มาตรา 68 การลงคะแนนเสียงไว้วางใจ การยุบสภาผู้แทนราษฎร

(1) หากคำร้องขอของนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐให้มีการลงคะแนนเสียงไว้วางใจไม่ได้รับการสนับสนุนโดยคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ เมื่อได้รับข้อเสนอของนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ ต้องยุบสภาผู้แทนราษฎรภายในยี่สิบเอ็ดวัน สิทธิในการยุบสภาให้สิ้นสุดลงทันทีที่สภาผู้แทนราษฎรได้เลือกตั้งนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐคนใหม่ด้วยคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกสภา

(2) ให้การยื่นคำร้องขอและการลงคะแนนเสียงมีระยะเวลาห่างกันสี่สิบแปดชั่วโมง

มาตรา 69 รองนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ วาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกในรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

(1) ให้นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐเป็นผู้แต่งตั้งรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐเป็นรองนายกรัฐมนตรี

(2) วาระการดำรงตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐหรือรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐสิ้นสุดลงในกรณีที่มีการเรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรชุดใหม่ และหากนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐพ้นจากตำแหน่งวาระการดำรงตำแหน่งของรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐย่อมสิ้นสุดลงด้วย

(3) เมื่อได้รับการร้องขอจากประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐให้นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐ หรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐหรือประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐ ให้นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งของตนต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทน

หมวด 7

อำนาจนิติบัญญัติของสหพันธรัฐ

มาตรา 70 การแบ่งแยกอำนาจนิติบัญญัติระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐ

(1) มลรัฐย่อมมีสิทธิในการนิติบัญญัติตราบทเท่าที่กฎหมายพื้นฐานนี้ไม่ได้มอบอำนาจนิติบัญญัติให้แก่สหพันธรัฐ

(2) การแบ่งอำนาจระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายพื้นฐานนี้ ทั้งอำนาจนิติบัญญัติเฉพาะตัวและอำนาจนิติบัญญัติร่วม

มาตรา 71 อำนาจนิติบัญญัติเฉพาะตัวของสหพันธรัฐ: คำจำกัดความ

หากเป็นเรื่องที่อยู่ภายในอำนาจนิติบัญญัติเฉพาะตัวของสหพันธรัฐ

มลรัฐมีอำนาจตรากฎหมายก็แต่เฉพาะเมื่อและภายในขอบเขตที่มลรัฐนั้นได้รับมอบอำนาจดังกล่าวอย่างชัดแจ้งโดยกฎหมายสหพันธรัฐ

มาตรา 72 อำนาจนิติบัญญัติร่วมของสหพันธรัฐ: คำจำกัดความ

(1) หากเป็นเรื่องที่อยู่ภายในอำนาจนิติบัญญัติร่วม มลรัฐมีอำนาจตรากฎหมายตราบเท่าที่และภายในขอบเขตที่สหพันธรัฐไม่ได้ใช้อำนาจนิติบัญญัติของตนในการตรากฎหมาย

(2) สหพันธรัฐย่อมมีสิทธิตรากฎหมายในเรื่องดังกล่าว หากและภายในขอบเขตที่การกำหนดสภาพการดำรงชีวิตที่เท่าเทียมกันทั่วอาณาเขตของสหพันธรัฐหรือการรักษาความเป็นเอกภาพในด้านเศรษฐกิจหรือกฎหมายทำให้จำเป็นต้องมีกฎระเบียบของสหพันธรัฐเพื่อประโยชน์ของประเทศ

(3) กฎหมายสหพันธรัฐอาจกำหนดให้กฎหมายของมลรัฐใช้แทนที่กฎหมายสหพันธรัฐ ในกรณีที่กฎหมายสหพันธรัฐไม่มีความจำเป็นตามความหมายของ (2) ของมาตรานี้ต่อไป

มาตรา 73 เรื่องที่อยู่ภายใต้อำนาจนิติบัญญัติเฉพาะตัว

สหพันธรัฐย่อมมีอำนาจเฉพาะตัวในการตรากฎหมายเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้

1. กิจการต่างประเทศและกลาโหม รวมถึงการคุ้มครองพลเรือน
2. ความเป็นพลเมืองในสหพันธรัฐ
3. เสรีภาพในการเคลื่อนที่ หนังสือเดินทาง การเข้าเมือง การอพยพย้ายถิ่น และการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
4. สกุลเงิน เงินและเหรียญ น้ำหนักและมาตรวัด และการกำหนดมาตรฐานเวลา
5. ความเป็นหนึ่งเดียวของเขตศุลกากรและเขตการค้า สนธิสัญญาที่เกี่ยวกับการพาณิชย์และการนำร่อง การเคลื่อนที่

ของสินค้าอย่างเสรี และการแลกเปลี่ยนสินค้าและการ
ชำระเงินให้กับต่างประเทศ รวมถึงศุลกากรและการ
ป้องกันชายแดน

6. การขนส่งทางอากาศ

6ก. การดำเนินกิจการรถไฟที่สหพันธ์รัฐเป็นเจ้าของทั้งหมดหรือ
ส่วนใหญ่ (การรถไฟสหพันธ์รัฐ) การก่อสร้าง การบำรุงรักษา
และการจัดการรางที่เป็นของการรถไฟสหพันธ์รัฐ ตลอด
จนการกำหนดค่าธรรมเนียมในการใช้รางดังกล่าว

7. บริการไปรษณีย์และโทรคมนาคม

8. ความสัมพันธ์ทางกฎหมายของบุคคลที่สหพันธ์รัฐและบริษัท
ของสหพันธ์รัฐเป็นผู้ว่าจ้างตามกฎหมายมหาชน

9. สิทธิในทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ลิขสิทธิ์ และการตีพิมพ์

10. ความร่วมมือระหว่างสหพันธ์รัฐและมลรัฐ ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง

(ก) งานตำรวจทางอาญา

(ข) การพิทักษ์รักษาระบบพื้นฐานเสรีประชาธิปไตย
การดำรงอยู่และความมั่นคงของสหพันธ์รัฐและมลรัฐ
(การคุ้มครองรัฐธรรมนูญ) และ

(ค) การคุ้มครองไม่ให้เกิดกิจกรรมภายในอาณาเขตของ
สหพันธ์รัฐ ซึ่งด้วยการใช้กำลังหรือเตรียมการใช้กำลัง
จะทำให้เกิดอันตรายต่อผลประโยชน์ภายนอกของ
สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ตลอดจนการจัดตั้ง
สำนักงานตำรวจอาญาแห่งสหพันธ์รัฐ และการ
ดำเนินการระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านอาชญากรรม

11. สถิติเพื่อวัตถุประสงค์ของสหพันธ์รัฐ

มาตรา 74 เรื่องที่อยู่ภายใต้อำนาจนิติบัญญัติร่วม

(1) อำนาจนิติบัญญัติร่วม ให้รวมถึงในเรื่องดังต่อไปนี้

1. กฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญา และการราชทัณฑ์ การจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาความ วิชาชีพกฎหมาย โนตารี และการให้คำปรึกษาทางกฎหมาย
2. การจดทะเบียนการเกิด การตาย และการสมรส
3. กฎหมายสมาคมและการชุมนุม
4. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอยู่อาศัยและการตั้งรกรากของคนต่างด้าว
- 4ก. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาวุธและวัตถุระเบิด
5. (ยกเลิก)
6. เรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัยและผู้ถูกเนรเทศ
7. สวัสดิการของรัฐ
8. (ยกเลิก)
9. ความเสียหายจากสงครามและการฟื้นฟู
10. ประโยชน์สำหรับผู้พลพลจากสงครามและทายาทของเหยื่อที่เสียชีวิตจากสงคราม และความช่วยเหลือที่ให้แก่อติดเชลยสงคราม
- 10ก. สุสานทหารผ่านศึกและสุสานของเหยื่ออื่นจากสงครามหรือเหยื่อของการปกครองแบบทรราช
11. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (การทำเหมืองแร่ อุตสาหกรรม พลังงาน งานฝีมือ การค้า การพาณิชย์ การธนาคาร ตลาดหลักทรัพย์ และการประกันภัยส่วนบุคคล)
- 11ก. การผลิตและใช้พลังงานนิวเคลียร์เพื่อวัตถุประสงค์ในทางสันติ การก่อสร้างและจัดการสถานที่เพื่อรองรับวัตถุประสงค์ดังกล่าว การป้องกันอันตรายที่เกิดจากการ

ปล่อยพลังงานนิวเคลียร์หรือจากโรงสีไอลอน และการ
กำจัดสารกัมมันตรังสี

12. กฎหมายแรงงาน รวมถึงการก่อตั้งกิจการ ความปลอดภัยและ
อนามัยในการประกอบอาชีพ และหน่วยงานในการจ้างงาน
ตลอดจนการประกันสังคม และการประกันการว่างงาน
13. การควบคุมดูแลเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือทางการศึกษาและ
การฝึกอบรม และการส่งเสริมการวิจัย
14. กฎหมายเกี่ยวกับการเวนคืนตามขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับ
เรื่องที่ระบุไว้ในมาตรา 73 และมาตรา 74
15. การโอนที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และวิธีการผลิตให้แก่
รัฐวิสาหกิจหรือวิสาหกิจรูปแบบอื่นของรัฐ
16. การป้องกันการใช้อำนาจทางเศรษฐกิจในทางที่ผิด
17. การส่งเสริมการผลิตทางการเกษตรและป่าไม้ การสร้าง
หลักประกันในการจัดหาอาหารได้อย่างพอเพียง การนำ
เข้าและส่งออกผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและป่าไม้ การ
ประมงทะเลลึกและการประมงชายฝั่ง และการอนุรักษ์ชายฝั่ง
18. ธุรกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ กฎหมายที่ดิน (ยกเว้นกฎหมาย
เกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการพัฒนา) และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการให้
เช่าเพื่อทำการเกษตร รวมทั้งเรื่องที่อยู่อาศัย การตั้งรกราก
และเรือทอสวนไร่นา
19. มาตรการรับมือกับโรคอันตรายและโรคติดต่อในมนุษย์
และสัตว์ การอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพแพทย์ และอาชีพ
หรือวิชาชีพประกอบอื่นๆ ตลอดจนการคุ้มครองโรค
ผลิตภัณฑ์ยา ยาเสพติด และยาพิษต่างๆ
- 19ก. ความอยู่รอดทางเศรษฐกิจของโรงพยาบาลและการ
ควบคุมค่าธรรมเนียมที่โรงพยาบาลเรียกเก็บ

20. มาตรการป้องกันเกี่ยวกับการทำการตลาดอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ สินค้าโคกภักดิ์ที่จำเป็น อาหารสัตว์ เมล็ดพันธุ์ และต้นกล้าทางการเกษตรและป่าไม้ และการป้องกัน ต้นไม้จากโรคและแมลง ตลอดจนการคุ้มครองสัตว์
21. การขนส่งทางทะเลและชายฝั่ง และเครื่องช่วยเหลือนในการนำร่อง การนำร่องในแผ่นดิน บริการด้านอศุนิยมวิทยา เส้นทางเดินเรือในทะเล และทางน้ำในแผ่นดินที่ใช้เป็นเส้นทางสัญจรทั่วไป
22. การจราจรทางบก การขนส่งด้วยเครื่องยนต์ การก่อสร้าง และบำรุงรักษาทางหลวงระยะไกล ตลอดจนการเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับการใช้ทางหลวงสาธารณะของยานพาหนะ และการจัดสรรรายได้
23. ทางรถไฟที่ไม่ใช่ของสหพันธ์รัฐ ยกเว้นทางรถไฟบนภูเขา
24. การกำจัดของเสีย การควบคุมมลภาวะทางอากาศ และการจัดเสียงรบกวน
25. ความรับผิดชอบของรัฐ
26. การผสมเทียมในมนุษย์ การวิเคราะห์และดัดแปลงข้อมูลทางพันธุกรรม ตลอดจนการควบคุมการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ และเนื้อเยื่อ

(2) กฎหมายที่ทำขึ้นตามข้อ 25 ของ (1) ของมาตรานี้ ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 74ก อำนาจนิติบัญญัติร่วมของสหพันธ์รัฐ คำตอบแทน บำนาญ และผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องของข้าราชการ

(1) อำนาจนิติบัญญัติร่วม ให้รวมถึงเรื่องคำตอบแทน บำนาญ และผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องของข้าราชการที่มีหน้าที่ให้บริการและทรงไว้ซึ่ง

ความสอดคล้องตามความหมายในกฎหมายมหาชน ทั้งนี้ เท่าที่สหพันธ์รัฐไม่มีอำนาจนิติบัญญัติเฉพาะตัวตามมาตรา 73 ข้อ 8

(2) กฎหมายสหพันธ์รัฐที่ตราขึ้นตาม (1) ของมาตรานี้ ต้องได้รับคำยินยอมจากวุฒิสภา

(3) กฎหมายสหพันธ์รัฐที่ตราขึ้นตามมาตรา 73 ข้อ 8 ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาเช่นกัน หากกฎหมายนั้นกำหนดในเรื่องมาตรฐานโครงสร้างหรือการคำนวณค่าตอบแทน บำนาญ และผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการจัดชั้นตำแหน่ง หรืออัตราขั้นต่ำหรือขั้นสูง ซึ่งแตกต่างไปจากที่บัญญัติในกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ตราขึ้นตาม (1) ของมาตรานี้

(4) ให้นำ (1) และ (2) ของมาตรานี้มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับค่าตอบแทน บำนาญ และผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องของผู้พิพากษาของมลรัฐ และ (3) ของมาตรานี้ให้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมกับกฎหมายที่ตราขึ้นตามมาตรา 98 (1)

มาตรา 75 เรื่องที่กฎหมายสหพันธ์รัฐสามารถกำหนดเป็นกรอบ

(1) ภายใต้ง่อนไขที่กำหนดในมาตรา 72 สหพันธ์รัฐมีอำนาจในการตราบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้เพื่อเป็นกรอบในการตรากฎหมายของมลรัฐ

1. ความสัมพันธ์ทางกฎหมายของบุคคลที่รับราชการในมลรัฐเทศบาล หรือนิติบุคคลอื่นตามกฎหมายมหาชน ทั้งนี้ เท่าที่มาตรา 74ก ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น
- 1ก. หลักการทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาขั้นสูง
2. ความสัมพันธ์ทางกฎหมายทั่วไปของสื่อมวลชน
3. การล่าสัตว์ การอนุรักษ์ธรรมชาติ และการจัดการภูมิทัศน์
4. การจัดสรรที่ดิน การวางแผนระดับภูมิภาค และการจัดการทรัพยากรน้ำ

5. เรื่องที่เกี่ยวกับการจดทะเบียนที่ดินที่อยู่หรือภูมิสำเนาและเกี่ยวกับบัตรประจำตัวประชาชน
6. มาตรการในการป้องกันการเคลื่อนย้ายทรัพย์สินทางวัฒนธรรมของเยอรมนีให้นำมาตรา 72 (3) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(2) กฎหมายที่กำหนดกรอบการตรากฎหมายจะกำหนดรายละเอียดหรือบทบัญญัติที่มีผลใช้บังคับโดยตรงในมลรัฐได้ก็แต่ในกรณีที่มีพฤติการณ์ยกเว้นไว้เท่านั้น

(3) เมื่อสหพันธ์รัฐตรากฎหมายที่เป็นกรอบแล้ว มลรัฐต้องรับมาดำเนินการตรากฎหมายของมลรัฐที่จำเป็นภายในระยะเวลาอันเหมาะสมตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา 76 ร่างกฎหมาย

(1) ร่างกฎหมายเสนอเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรได้โดยรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ วุฒิสภา หรือโดยการแถลงในที่ประชุมของสภาผู้แทนราษฎร

(2) ร่างกฎหมายของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องเสนอต่อวุฒิสภาก่อน วุฒิสภามีสิทธิออกความเห็นต่อร่างกฎหมายดังกล่าวภายในหกสัปดาห์ หากมีเหตุผลสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุผลเกี่ยวกับขอบเขตของร่างกฎหมาย วุฒิสภาอาจขยายระยะเวลาในการพิจารณาได้เป็นเก้าสัปดาห์ ในพฤติการณ์ยกเว้น หากรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐประกาศในการเสนอร่างกฎหมายต่อวุฒิสภาว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนพิเศษ ให้รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐเสนอร่างกฎหมายนั้นต่อสภาผู้แทนราษฎรหลังจากพ้นสามสัปดาห์ หรือหลังจากพ้นหกสัปดาห์ ในกรณีมีการขยายระยะเวลาตามประโยคที่สามของวรรคนี้ แม้ว่าจะยังไม่ได้รับความเห็นจากวุฒิสภาก็ตาม ในกรณีที่ได้รับความเห็นเช่นนั้น ให้รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐเสนอร่างกฎหมายต่อไปยังสภาผู้แทนราษฎรโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่เป็นร่างกฎหมายเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพื้นฐานนี้หรือเพื่อถ่าย

โอนอำนาจอธิปไตยตามมาตรา 23 หรือมาตรา 24 การให้ความเห็นในร่างกฎหมายดังกล่าวให้มีระยะเวลาเก้าสัปดาห์ ทั้งนี้ โดยไม่นำประโยคที่สี่ของวรรคนี้นมาใช้บังคับ

(3) ให้รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐเสนอร่างกฎหมายของวุฒิสภาต่อสภาผู้แทนราษฎรภายในหกสัปดาห์ ในการเสนอร่างกฎหมายดังกล่าว รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องแสดงความเห็นของตน หากมีเหตุผลสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุผลเกี่ยวกับขอบเขตของกฎหมาย รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจขยายระยะเวลาในการพิจารณาได้เป็นเก้าสัปดาห์ ในพหุมติการฉีกเว้น หากวุฒิสภาประกาศว่าร่างกฎหมายที่เสนอเป็นเรื่องเร่งด่วนพิเศษ ระยะเวลาในการพิจารณาให้เป็นสามสัปดาห์ หรือหกสัปดาห์ ในกรณีที่มีการขยายระยะเวลาตามประโยคที่สามของวรรคนี้นี้ ในกรณีที่ร่างกฎหมายเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพื้นฐานนี้หรือเพื่อถ่ายโอนอำนาจอธิปไตยตามมาตรา 23 หรือมาตรา 24 การให้ความเห็นในร่างกฎหมายดังกล่าวให้มีระยะเวลาเป็นเก้าสัปดาห์ โดยไม่ให้นำประโยคที่สี่ของวรรคนี้นมาใช้บังคับ สภาผู้แทนราษฎรต้องพิจารณาและออกเสียงลงคะแนนต่อร่างกฎหมายภายในระยะเวลาอันสมควร

มาตรา 77 กระบวนการนิติบัญญัติ

(1) กฎหมายสหพันธ์รัฐต้องได้รับความเห็นชอบโดยสภาผู้แทนราษฎรภายหลังการเห็นชอบประธานสภาผู้แทนราษฎรต้องเสนอร่างกฎหมายนั้นต่อวุฒิสภาโดยไม่ชักช้า

(2) ภายในสามสัปดาห์นับแต่ได้รับร่างกฎหมายที่ผ่านการเห็นชอบวุฒิสภาอาจขอให้เรียกประชุมคณะกรรมการร่วมเพื่อการพิจารณาร่างกฎหมายซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาองค์ประกอบและวิธีดำเนินการประชุมของคณะกรรมการร่วมให้เป็นไปตามข้อบังคับการประชุมที่กำหนดโดยสภาผู้แทนราษฎรและต้องได้รับความ

ยินยอมจากวุฒิสภา สมาชิกวุฒิสภาที่อยู่ในคณะกรรมการธิการนี้ไม่ผูกพันตามคำสั่งใด ในกรณีที่มีการกำหนดให้การตรากฎหมายใดต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาสภาผู้แทนราษฎรและรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจขอให้เรียกประชุมคณะกรรมการธิการร่วมดังกล่าวได้เช่นเดียวกัน หากคณะกรรมการธิการร่วมเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายที่ได้รับความเห็นชอบ สภาผู้แทนราษฎรต้องออกเสียงลงคะแนนในร่างกฎหมายนั้นเป็นครั้งที่สอง

(2ก) ในกรณีที่การตรากฎหมายใดต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา หากไม่มีการร้องขอตามประโยคแรกของ (2) ของมาตรานี้ หรือหากกระบวนการใกล้เคียงเสร็จสิ้นลงโดยไม่มีการเสนอแก้ไขร่างกฎหมาย วุฒิสภาต้องออกเสียงลงคะแนนให้ความยินยอมร่างกฎหมายนั้นภายในเวลาอันสมควร

(3) ในกรณีที่การตรากฎหมายใดต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาทันทีที่กระบวนการตาม (2) ของมาตรานี้เสร็จสิ้นลง วุฒิสภาอาจคัดค้านร่างกฎหมายที่สภาผู้แทนราษฎรให้ความเห็นชอบภายในสองสัปดาห์ ระยะเวลาสำหรับการคัดค้าน หากเป็นกรณีตามประโยคสุดท้ายของ (2) ของมาตรานี้ ให้เริ่มนับเมื่อได้รับร่างกฎหมายที่สภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบอีกครั้งแล้ว และในทุกกรณี ให้เริ่มนับเมื่อได้รับหนังสือจากประธานคณะกรรมการธิการร่วมตาม (2) ของมาตรานี้แจ้งว่าการพิจารณาของคณะกรรมการธิการร่วมเสร็จสิ้นแล้ว

(4) หากการคัดค้านได้รับความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงข้างมากของวุฒิสภา การคัดค้านนั้นอาจได้รับการปฏิเสธโดยมติเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หากการคัดค้านได้รับความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงข้างมากจำนวนอย่างน้อยสองในสามของวุฒิสภา สภาผู้แทนราษฎรอาจปฏิเสธการคัดค้านนั้นได้ โดยได้รับคะแนนเสียงข้างมากจำนวนอย่างน้อยสองในสามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 78 ขั้นตอนการตรากฎหมายสหพันธรัฐ

ร่างกฎหมายที่สภาผู้แทนราษฎรให้ความเห็นชอบให้เป็นกฎหมาย เมื่อวุฒิสภาให้ความยินยอม หรือเมื่อวุฒิสภาไม่ได้ร้องขอตามมาตรา 77 (2) หรือเมื่อวุฒิสภาไม่ดำเนินการคัดค้านภายในระยะเวลาที่กำหนดในมาตรา 77 (3) หรือเมื่อวุฒิสภาถอนการคัดค้าน หรือเมื่อการคัดค้านถูกสภาผู้แทนราษฎรปฏิเสธ

มาตรา 79 การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพื้นฐาน

(1) กฎหมายพื้นฐานนี้จะแก้ไขเพิ่มเติมได้ก็แต่โดยกฎหมายที่กำหนดอย่างชัดแจ้งให้แก้ไขหรือเพิ่มเติมเนื้อหาของกฎหมายพื้นฐานนี้ ในกรณีของสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับข้อตกลงสันติภาพ การจัดทำข้อตกลงสันติภาพ การสิ้นสุดอำนาจลงตามลำดับของผู้ยึดครอง หรือสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่มีขึ้นเพื่อส่งเสริมการป้องกันสหพันธ์สาธารณรัฐ การเพิ่มถ้อยคำในกฎหมายพื้นฐานเพื่อทำให้เกิดความชัดเจนว่าบทบัญญัติของกฎหมายพื้นฐานนี้ไม่ขัดสิทธิในการเข้าทำและการมีผลบังคับใช้สนธิสัญญาดังกล่าว

(2) กฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพื้นฐานนี้ต้องได้รับความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงสองในสามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และคะแนนเสียงสองในสามของวุฒิสภา

(3) การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพื้นฐานนี้ที่มีผลทำให้เกิดมีการแบ่งแยกสหพันธรัฐออกไปเป็นมลรัฐ หรือที่กระทบต่อการมีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมตามหลักการของกระบวนการนิติบัญญัติ หรือที่กระทบต่อหลักการที่กำหนดไว้ในมาตรา 1 และมาตรา 20 ย่อมไม่อาจยอมรับได้

มาตรา 80 การออกกฎหมายลำดับรอง

(1) รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ รัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐ หรือรัฐบาลแห่ง

มลรัฐ อาจได้รับมอบอำนาจจากกฎหมายให้ตรากฎหมายลำดับรอง เนื้อหา
วัตถุประสงค์ และขอบเขตของอำนาจที่ได้รับมอบดังกล่าวให้เป็นไปตามที่
กำหนดในกฎหมาย กฎหมายลำดับรองแต่ละฉบับต้องระบุบทกฎหมายที่
อาศัยเป็นฐานในการตรา หากกฎหมายบัญญัติให้มีการมอบอำนาจช่วงได้
การมอบอำนาจช่วงจะมีผลด้วยการตรากฎหมายลำดับรอง

(2) เว้นแต่กฎหมายสหพันธ์จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น การตรา
กฎหมายลำดับรองโดยรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐหรือรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐที่
เกี่ยวกับค่าธรรมเนียม หลักการพื้นฐานในการให้บริการทางไปรษณีย์หรือ
โทรคมนาคม หลักการพื้นฐานในการกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับการใช้
บริการของการรถไฟสหพันธ์รัฐ หรือการก่อสร้างหรือดำเนินกิจการรถไฟ
ตลอดจนการตรากฎหมายลำดับรองซึ่งออกตามกฎหมายสหพันธ์รัฐที่
กำหนดให้ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาหรือกฎหมายลำดับรองซึ่งออก
ตามกฎหมายสหพันธ์รัฐที่มลรัฐเป็นผู้ตราขึ้นตามที่สหพันธ์รัฐมอบหมาย
หรือตามสิทธิของตน ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

(3) วุฒิสภาอาจส่งร่างกฎหมายลำดับรองที่ต้องได้รับความยินยอม
จากตนไปยังรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐก็ได้

(4) ในกรณีที่รัฐบาลแห่งมลรัฐได้รับมอบอำนาจโดยหรือตาม
กฎหมายสหพันธ์รัฐให้ออกกฎหมายลำดับรอง มลรัฐย่อมมีสิทธิควบคุมดูแล
เรื่องดังกล่าวโดยกฎหมาย

มาตรา 80ก การบังคับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายในภาวะตึงเครียด

(1) หากกฎหมายพื้นฐานนี้หรือกฎหมายสหพันธ์รัฐที่เกี่ยวกับการ
ป้องกันประเทศ ซึ่งรวมถึงการป้องกันพลเรือน บัญญัติว่า การบังคับใช้
บทบัญญัติแห่งกฎหมายต้องเป็นไปตามมาตรานี้เท่านั้น การบังคับใช้
บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวให้กระทำได้เมื่อสภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า
มีภาวะตึงเครียดดำรงอยู่หรือลงมติให้ความเห็นชอบเป็นกรณีพิเศษกับการ

ใช้บังคับนั้น เว้นแต่ในกรณีที่มีการประกาศภาวะป้องกันประเทศ การลงมติเกี่ยวกับภาวะตึงเครียดและการให้ความเห็นชอบเป็นกรณีพิเศษในกรณีตามที่กำหนดในประโยคแรกของมาตรา 12ก (5) และประโยคที่สองของมาตรา 12ก (6) ต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากจำนวนสองในสามของเสียงที่ลงคะแนน

(2) มาตรการใดที่ดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งอาศัยอำนาจตาม (1) ของมาตรานี้ ให้ยกเลิกเมื่อสภาผู้แทนราษฎรร้องขอ

(3) โดยไม่คำนึงถึง (1) ของมาตรานี้ การบังคับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ให้กระทำได้นับพื้นฐานและตามการตัดสินใจขององค์กรระหว่างประเทศภายใต้กรอบของสนธิสัญญาพันธมิตรโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐด้วย มาตรการใดที่ดำเนินการตามวรรคนี้ให้ยกเลิกเมื่อสภาผู้แทนราษฎรร้องขอด้วยคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 81 ภาวะฉุกเฉินทางนิติบัญญัติ

(1) ถ้าไม่มีการยุบสภาผู้แทนราษฎรในกรณีมีพฤติการณ์ตามมาตรา 68 และถ้าสภาผู้แทนราษฎรไม่รับร่างกฎหมายแม้ว่ารัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐจะประกาศว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน เมื่อได้รับการร้องขอจากรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐและโดยความยินยอมของวุฒิสภา ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐอาจประกาศภาวะฉุกเฉินทางนิติบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับร่างกฎหมายนั้น นอกจากนี้ ถ้ามีการไม่รับร่างกฎหมายแม้ว่านายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐจะได้เสนอร่างกฎหมายร่วมกับคำร้องขอตามมาตรา 68 ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐอาจประกาศภาวะฉุกเฉินทางนิติบัญญัติได้เช่นกัน

(2) หลังจากประกาศภาวะฉุกเฉินทางนิติบัญญัติ ถ้าสภาผู้แทนราษฎรไม่รับร่างกฎหมายอีกครั้งหรือรับร่างกฎหมายในแบบที่รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐประกาศว่าไม่สามารถยอมรับได้ ให้ร่างกฎหมายนั้นเป็นกฎหมาย

เพียงในขอบเขตที่ได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา บทบัญญัติดังกล่าวให้ใช้กับกรณีที่สภาผู้แทนราษฎรไม่ผ่านร่างกฎหมายภายในสี่สัปดาห์ นับแต่มีการเสนอร่างกฎหมายนั้นอีกครั้ง

(3) ในระหว่างวาระการดำรงตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ ร่างกฎหมายอื่นใดที่สภาผู้แทนราษฎรไม่รับอาจเป็นกฎหมายตาม (1) และ (2) ของมาตรานี้ภายในระยะเวลาหกเดือนนับแต่มีการประกาศภาวะฉุกเฉินทางนิติบัญญัติครั้งแรก ภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาดังกล่าวไม่ให้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินทางนิติบัญญัติอื่นใดอีกในระหว่างวาระการดำรงตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐคนเดียวกัน

(4) กฎหมายพื้นฐานนี้ไม่อาจแก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิกหรือระงับทั้งหมดหรือบางส่วนโดยกฎหมายที่ตราขึ้นตาม (2) ของมาตรานี้

มาตรา 82 การประกาศใช้กฎหมาย การตีพิมพ์ และการมีผลบังคับใช้

(1) กฎหมายที่ตราขึ้นตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายพื้นฐานนี้ หลังจากมีการลงนามสนองคำสั่ง ต้องได้รับการรับรองโดยประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐและประกาศใช้ในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์รัฐ ฉบับกฎหมาย กฎหมายลำดับรองต้องได้รับการรับรองโดยหน่วยงานที่ออกกฎหมายลำดับรองนั้น และต้องประกาศใช้ในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์รัฐ ฉบับกฎหมาย เว้นแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

(2) กฎหมายหรือกฎหมายลำดับรองทุกฉบับต้องระบุวันที่กฎหมายนั้นมีผลบังคับใช้ ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติดังกล่าว ให้กฎหมายหรือกฎหมายลำดับรองมีผลใช้บังคับในวันที่สิบสี่นับจากวันประกาศกฎหมายหรือกฎหมายลำดับรองนั้นในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์รัฐ ฉบับกฎหมาย

หมวด 8

การใช้กฎหมายสหพันธรัฐและการบริหารสหพันธรัฐ

มาตรา 83 การแบ่งอำนาจระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐ

ให้มลรัฐใช้กฎหมายสหพันธรัฐตามสิทธิของตนราบเท่าที่กฎหมายพื้นฐานนี้ไม่ได้บัญญัติหรืออนุญาตไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 84 การใช้กฎหมายโดยมลรัฐตามสิทธิของตนและการกำกับดูแลโดยสหพันธรัฐ

(1) ในกรณีที่มลรัฐบังคับใช้กฎหมายสหพันธรัฐตามสิทธิของตน ให้กฎหมายสหพันธรัฐนั้นกำกับกับการกำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีพิจารณาทางปกครอง เท่าที่กฎหมายสหพันธรัฐที่ตราขึ้นโดยความยินยอมของวุฒิสภาไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

(2) รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐอาจออกกฎหมายปกครองทั่วไป โดยความยินยอมของวุฒิสภา

(3) ให้รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐกำกับดูแลเพื่อให้แน่ใจว่ามลรัฐบังคับใช้กฎหมายสหพันธรัฐได้ตามกฎหมาย เพื่อวัตถุประสงค์นี้ รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐอาจส่งผู้ตรวจการไปตรวจสอบยังหน่วยงานสูงสุดของมลรัฐ และอาจไปยังหน่วยงานย่อยต่างๆ ด้วย โดยต้องได้รับความยินยอมจากหน่วยงานย่อยเหล่านั้น หรือในกรณีที่หน่วยงานเหล่านั้นไม่ให้ความยินยอม โดยได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาแทน

(4) หากข้อบกพร่องใดที่รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐได้แจ้งไว้ในการบังคับใช้กฎหมายสหพันธรัฐในมลรัฐไม่ได้รับการแก้ไข ให้วุฒิสภาโดยการร้องขอของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐหรือรัฐบาลแห่งมลรัฐที่เกี่ยวข้องตัดสินว่ามลรัฐดังกล่าวละเมิดกฎหมายหรือไม่ การตัดสินของวุฒิสภาอาจถูกโต้แย้ง

ในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐได้

(5) เพื่อให้มีการบังคับใช้กฎหมายสหพันธรัฐ รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐอาจได้รับมอบอำนาจจากกฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ให้ออกคำสั่งเฉพาะกรณี คำสั่งนั้นให้มีถึงหน่วยงานสูงสุดของมลรัฐ เว้นแต่รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐจะเห็นว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน

มาตรา 85 การใช้กฎหมายโดยมลรัฐตามที่ได้รับมอบหมายจากสหพันธรัฐ

(1) ในกรณีที่มลรัฐบังคับใช้กฎหมายสหพันธรัฐตามที่สหพันธรัฐมอบหมาย การกำหนดหน่วยงานที่ใช้อำนาจหน้าที่ยังคงเป็นเรื่องของมลรัฐ เว้นแต่กฎหมายสหพันธรัฐที่ตราขึ้นโดยความยินยอมของวุฒิสภาจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

(2) รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ โดยความยินยอมของวุฒิสภา อาจออกกฎหมายปกครองทั่วไป และอาจจัดให้มีการฝึกอบรมข้าราชการและลูกจ้างอื่นของรัฐที่ได้รับเงินเดือน ในรูปแบบเดียวกัน การแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานในระดับกลางต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ

(3) หน่วยงานของมลรัฐต้องอยู่ภายใต้การสั่งการของหน่วยงานสูงสุดของสหพันธรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้อง การสั่งการดังกล่าวให้มีถึงหน่วยงานสูงสุดของมลรัฐ เว้นแต่รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐจะพิจารณาเห็นว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน หน่วยงานสูงสุดของมลรัฐต้องทำให้แน่ใจว่าจะมีการปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้น

(4) การกำกับดูแลโดยรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐให้รวมถึงความชอบด้วยกฎหมายและความเหมาะสมในการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อวัตถุประสงค์นี้ รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐอาจกำหนดให้มีการส่งรายงานและเอกสาร และอาจส่งผู้ตรวจการไปตรวจสอบยังหน่วยงานทั้งหมด

มาตรา 86 การบริหารสหพันธรัฐ

เมื่อสหพันธรัฐบังคับใช้กฎหมายผ่านหน่วยงานทางปกครองของตนเองหรือผ่านบรรษัทของสหพันธรัฐ หรือสถาบันที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายมหาชน ให้รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐออกกฎทางปกครองทั่วไป เท่าที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องมิได้มีบทบัญญัติอื่นใดเป็นพิเศษ และรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐต้องจัดให้มีการกำหนดหน่วยงานที่ใช้อำนาจหน้าที่ เท่าที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 87 กิจการที่อยู่ภายใต้การบริหารของสหพันธรัฐโดยตรง

(1) ให้หน่วยงานทางปกครองของสหพันธรัฐที่มีโครงสร้างทางปกครองของตนเป็นผู้ดำเนินกิจการต่างประเทศ การบริหารการเงินของสหพันธรัฐ และการบริหารทางน้ำและการขนส่งของสหพันธรัฐตามบทบัญญัติมาตรา 89 ทั้งนี้ กฎหมายสหพันธรัฐอาจกำหนดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานตำรวจตระเวนชายแดนของสหพันธรัฐและสำนักงานกลางด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสารของตำรวจ ด้านตำรวจอาญา และด้านการรวบรวมข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองรัฐธรรมนูญและป้องกันกิจกรรมภายในอาณาเขตของสหพันธรัฐ ซึ่งหากมีการใช้กำลังหรือการเตรียมการเพื่อใช้กำลังจะก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อผลประโยชน์ภายนอกประเทศของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

(2) สถาบันประกันสังคมที่มีเขตอำนาจเกินอาณาเขตของหนึ่งมลรัฐให้มีรูปแบบการบริหารในฐานะเป็นบรรษัทของสหพันธรัฐภายใต้กฎหมายมหาชน ในกรณีที่มลรัฐที่เกี่ยวข้องได้ระบุแล้วว่ามลรัฐใดจะเป็นผู้ใช้อำนาจกำกับดูแล ให้บริหารสถาบันประกันสังคมที่มีเขตอำนาจเกินอาณาเขตของหนึ่งมลรัฐแต่ไม่เกินอาณาเขตของสามมลรัฐในฐานะบรรษัทของมลรัฐภายใต้กฎหมายมหาชนไม่ว่าประโยคแรกของวรรคนี้อาจกำหนดไว้อย่างไร

(3) นอกจากนี้ กฎหมายสหพันธรัฐอาจจัดตั้งหน่วยงานอิสระของ

สหพันธ์รัฐในระดับสูงขึ้นตลอดจนบรรษัทและสถาบันใหม่ของสหพันธ์รัฐ ภายใต้กฎหมายมหาชนเพื่อกิจการซึ่งสหพันธ์รัฐมีอำนาจนิติบัญญัติ ในกรณีที่สหพันธ์รัฐต้องเผชิญกับความรับผิดชอบใหม่เกี่ยวกับกิจการที่ตนมีอำนาจนิติบัญญัติ หากมีความจำเป็นเร่งด่วน อาจมีการจัดตั้งหน่วยงานของสหพันธ์รัฐในระดับกลางและระดับล่างโดยได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาและเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 87ก การจัดตั้งและอำนาจของกองทัพ

(1) สหพันธ์รัฐต้องจัดตั้งกองทัพเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันประเทศ ความแข็งแกร่งทางด้านจำนวนและโครงสร้างองค์กรโดยทั่วไปของกองทัพต้องแสดงไว้ในงบประมาณ

(2) นอกจากการป้องกันประเทศ การใช้กองทัพให้ทำได้ภายในขอบเขตที่กฎหมายพื้นฐานนี้อนุญาตอย่างชัดเจนเท่านั้น

(3) ในระหว่างการประกาศภาวะป้องกันประเทศหรือภาวะตั้งเครียด ให้กองทัพมีอำนาจคุ้มครองทรัพย์สินของพลเรือนและทำหน้าที่ควบคุมการจราจรตามขอบเขตที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุภารกิจในการป้องกันประเทศของตน นอกจากนี้ ในระหว่างการประกาศภาวะป้องกันประเทศหรือภาวะตั้งเครียด กองทัพอาจได้รับมอบอำนาจในการสนับสนุนมาตรการของตำรวจเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของพลเรือน ในกรณีนี้ ให้กองทัพร่วมมือกับหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้อง

(4) เพื่อระงับภัยอันตรายอันใกล้จะถึง หรือเพื่อระบอบพื้นฐานเสรีประชาธิปไตยของสหพันธ์รัฐหรือของมลรัฐ รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจใช้กองทัพในการสนับสนุนงานตำรวจและตำรวจตระเวนชายแดนของสหพันธ์รัฐเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของพลเรือนและเพื่อต่อสู้กับกลุ่มผู้ก่อการร้ายติดอาวุธ หากมีเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในมาตรา 91 (2) และหากกองกำลังตำรวจและตำรวจตระเวนชายแดนของสหพันธ์รัฐไม่เพียงพอ การใช้กองทัพดังกล่าวให้ยุติลงเมื่อสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเรียกร้องให้ยุติ

มาตรา 87x การบริหารงานป้องกันประเทศของสหพันธ์รัฐ

(1) ให้หน่วยงานเพื่อบริหารงานป้องกันประเทศของสหพันธ์รัฐดำเนินงานในฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครองของสหพันธ์รัฐโดยมีหน่วยงานย่อยทางปกครองของตนเอง ให้หน่วยงานดังกล่าวมีเขตอำนาจในเรื่องบุคลากรและมีความรับผิดชอบโดยตรงในการตอบสนองความต้องการจัดซื้อจัดหาของกองทัพ ทั้งนี้ ความรับผิดชอบเกี่ยวกับอำนาจที่ให้กับผู้ได้รับบาดเจ็บหรือความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานก่อสร้าง อาจมอบหมายให้หน่วยงานเพื่อบริหารงานป้องกันประเทศของสหพันธ์รัฐได้ ก็แต่โดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมของวุฒิสภา นอกจากนี้กฎหมายอื่นที่ให้อำนาจหน่วยงานเพื่อบริหารงานป้องกันประเทศของสหพันธ์รัฐในการแทรกแซงสิทธิของบุคคลภายนอกก็ต้องได้รับความยินยอมดังกล่าวเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดในเรื่องความยินยอมนี้ไม่ใช่บังคับกับกรณีที่เป็นกฎหมายเกี่ยวกับบุคลากร

(2) นอกจากนี้ กฎหมายสหพันธ์รัฐเกี่ยวกับการป้องกันประเทศ การจัดหาบุคลากรเข้ารับราชการทหาร และการป้องกันพลเรือน อาจบัญญัติให้หน่วยงานทางปกครองของสหพันธ์รัฐซึ่งมีหน่วยงานย่อยทางปกครองของตนเองหรือมลรัฐตามที่ได้รับมอบหมายจากสหพันธ์รัฐเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายสหพันธ์รัฐนั้นไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนก็ได้โดยความยินยอมของวุฒิสภา ถ้ากฎหมายสหพันธ์รัฐมีการบังคับใช้โดยมลรัฐตามที่ได้รับมอบหมายจากสหพันธ์รัฐ กฎหมายดังกล่าวอาจบัญญัติว่าอำนาจที่มอบให้แก่รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐหรือแก่หน่วยงานสูงสุดของสหพันธ์รัฐที่มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 85 อาจโอนไปทั้งหมดหรือบางส่วนให้กับหน่วยงานของสหพันธ์รัฐที่สูงกว่าก็ได้โดยความยินยอมของวุฒิสภา ในกรณีนี้ กฎหมายอาจบัญญัติว่าหน่วยงานดังกล่าวไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาในการออกกฎหมายปกครองทั่วไปตามประโยคแรกของมาตรา 85 (2)

มาตรา 87ค การบริหารงานด้านพลังงานนิวเคลียร์

กฎหมายที่ตราขึ้นตามมาตรา 74 ข้อ 11ก โดยความยินยอมของวุฒิสภา อาจบัญญัติให้มลรัฐตามที่ได้รับมอบหมายจากสหพันธ์รัฐเป็นผู้บังคับใช้

มาตรา 87ง การบริหารการขนส่งทางอากาศ

(1) ให้หน่วยงานของสหพันธ์รัฐดำเนินการบริหารการขนส่งทางอากาศ ทั้งนี้ หน่วยงานดังกล่าวจะมีการจัดองค์กรตามกฎหมายมหาชนหรือกฎหมายเอกชนนั้น ให้กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐ

(2) มลรัฐที่กระทำการตามที่ได้รับมอบหมายจากสหพันธ์รัฐอาจได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานบริหารการขนส่งทางอากาศ ทั้งนี้ โดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 87จ การบริหารการรถไฟของสหพันธ์รัฐ

(1) ให้หน่วยงานของสหพันธ์รัฐบริหารการขนส่งทางรถไฟที่เกี่ยวกับการรถไฟของสหพันธ์รัฐ มลรัฐที่กระทำการตามสิทธิของตนเองอาจได้รับมอบหมายโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐให้รับผิดชอบงานบริหารการขนส่งทางรถไฟก็ได้

(2) ให้สหพันธ์รัฐหลุดพ้นจากความรับผิดชอบในการบริหารการขนส่งทางรถไฟที่ตนได้รับมอบหมายตามกฎหมายสหพันธ์รัฐ ซึ่งเกินและนอกเหนือไปจากความรับผิดชอบที่เกี่ยวกับการรถไฟของสหพันธ์รัฐ

(3) การดำเนินกิจการรถไฟของสหพันธ์รัฐให้กระทำในรูปของวิสาหกิจภายใต้กฎหมายเอกชน โดยวิสาหกิจนั้นยังคงเป็นทรัพย์สินของสหพันธ์รัฐ หากกิจกรรมของวิสาหกิจครอบคลุมเรื่องการก่อสร้าง การบำรุงรักษา และการจัดการทางรถไฟ การโอนหุ้นของสหพันธ์รัฐที่มีอยู่ในวิสาหกิจตามประโยชน์ที่สองของวรรคนี้ให้มีผลเมื่อเป็นไปตามกฎหมายโดย

สหพันธรัฐยังคงถือหุ้นส่วนใหญ่ไว้ ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายสหพันธรัฐ

(4) สหพันธรัฐต้องดำเนินการเพื่อให้มั่นใจว่า ในการพัฒนาและดูแลรักษาระบบรถไฟของสหพันธรัฐ และในการเสนอให้บริการด้วยระบบรถไฟนั้นนอกเหนือจากการให้บริการแก่ผู้โดยสารท้องถิ่น สหพันธรัฐได้พิจารณาถึงผลประโยชน์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการของประชาชนด้านการขนส่งตามความเหมาะสมด้วย ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายสหพันธรัฐ

(5) กฎหมายที่ตราขึ้นตาม (1) ถึง (4) ของมาตรานี้ ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา นอกจากนี้ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการยุบ การควมรวม หรือแบ่งแยกกิจการรถไฟของสหพันธรัฐ การโอนรางรถไฟของการรถไฟ สหพันธรัฐแก่บุคคลภายนอก หรือการละทิ้งรางรถไฟดังกล่าว หรือกฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อค่าบริการผู้โดยสารท้องถิ่น ก็ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาเช่นกัน

มาตรา 87ฉ ไปรษณีย์และโทรคมนาคม

(1) ตามกฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา สหพันธรัฐต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะมีบริการไปรษณีย์และโทรคมนาคมอย่างเพียงพอและเหมาะสมทั่วอาณาเขตของสหพันธรัฐ

(2) บริการตามความหมายของ (1) ของมาตรานี้ ให้ดำเนินการโดยวิสาหกิจเอกชนในรูปของบริษัทซึ่งรับช่วงกิจการจากทรัสต์พิเศษ ดอยชท์ บุนเดสโพสต์ หรือในรูปของผู้ให้บริการเอกชนอื่น ให้หน่วยงานทางปกครองของสหพันธรัฐหลุดพ้นจากหน้าที่เกี่ยวกับงานไปรษณีย์และโทรคมนาคม

(3) ไม่ว่าประโยคที่สองของ (2) ของมาตรานี้จะกำหนดไว้อย่างไร ให้สหพันธรัฐโดยใช้วิธีการผ่านทางสถาบันของสหพันธรัฐภายใต้กฎหมายมหาชนหลุดพ้นจากความรับผิดชอบโดยเฉพาะเจาะจงในบริษัทที่รับช่วง

กิจการจากทรัพย์สินพิเศษ ดอยช์บุนเดสโพสต์ ตามที่กำหนดไว้โดยกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 88 ธนาคารกลาง

สหพันธ์รัฐอาจจัดตั้งธนาคารดูแลเงินตราและการออกธนบัตร ในฐานะเป็นธนาคารกลาง ทั้งนี้ หน้าที่และความรับผิดชอบของธนาคารกลาง ในกรอบของสหภาพยุโรป อาจโอนไปยังธนาคารกลางของยุโรปที่มีความเป็นอิสระและผูกพันตนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการดำรงเสถียรภาพด้านราคา

มาตรา 89 กิจการทางน้ำของสหพันธ์รัฐ

(1) สหพันธ์รัฐย่อมเป็นเจ้าของของกิจการทางน้ำของอดีต อาณาจักรไรซ์

(2) สหพันธ์รัฐต้องบริหารกิจการทางน้ำของสหพันธ์รัฐผ่านหน่วยงานของตน สหพันธ์รัฐต้องทำหน้าที่ของมลรัฐเกี่ยวกับการขนส่งในประเทศ ซึ่งมีขอบเขตนอกเหนือไปจากอาณาเขตของมลรัฐใดมลรัฐหนึ่ง และหน้าที่เกี่ยวกับการส่งสินค้าทางทะเลซึ่งกฎหมายมอบให้เป็นหน้าที่ของสหพันธ์รัฐ ในกรณีที่กิจการทางน้ำของสหพันธ์รัฐอยู่ในอาณาเขตของมลรัฐใดเพียงมลรัฐเดียว หากมลรัฐนั้นร้องขอ สหพันธ์รัฐอาจมอบหมายการบริหารของตนให้กับมลรัฐนั้น โดยถือเป็นมลรัฐที่กระทำการตามที่สหพันธ์รัฐมอบหมาย หากกิจการทางน้ำนั้นเกี่ยวข้องกับอาณาเขตของหลายมลรัฐ สหพันธ์รัฐอาจมอบหมายงานให้กับมลรัฐที่กำหนดโดยมลรัฐที่ได้รับผลกระทบ

(3) ในการบริหาร การพัฒนา และการก่อสร้างทางน้ำใหม่ ข้อกำหนดในการปรับปรุงที่ดินและการจัดการน้ำต้องได้รับการรับรองโดยการทำข้อตกลงกับมลรัฐ

มาตรา 90 ทางหลวงของสหพันธ์รัฐ

(1) สหพันธ์รัฐย่อมเป็นเจ้าของทางหลวงของอดีตอาณาจักรไรช์ และทางหลวงพิเศษ

(2) ให้มลรัฐหรือองค์กรนิติบุคคลที่ปกครองตนเองซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายมลรัฐ บริหารทางหลวงพิเศษของสหพันธ์รัฐ และทางหลวงอื่นของสหพันธ์รัฐที่ใช้สำหรับการจราจรทางไกลภายใต้การมอบหมายของสหพันธ์รัฐ

(3) เมื่อมลรัฐหนึ่งร้องขอ สหพันธ์รัฐอาจเข้าบริหารทางหลวงพิเศษของสหพันธ์รัฐและทางหลวงอื่นของสหพันธ์รัฐที่ใช้สำหรับการจราจรทางไกลที่อยู่ภายในอาณาเขตของมลรัฐนั้น

มาตรา 91 เหตุฉุกเฉินภายใน

(1) เพื่อป้องกันภัยอันตรายอันใกล้จะถึงที่อาจเกิดขึ้นได้หรือเพื่อระบอบพื้นฐานเสรีประชาธิปไตยของสหพันธ์รัฐหรือของมลรัฐ มลรัฐอาจขอให้กำลังตำรวจของมลรัฐอื่น หรือขอใช้บุคลากรและสิ่งอำนวยความสะดวกของหน่วยงานทางปกครองอื่นและของตำรวจตระเวนชายแดนแห่งสหพันธ์รัฐ

(2) หากมลรัฐที่เผชิญภัยอันตรายอันใกล้จะถึงไม่ประสงค์หรือไม่สามารถรับมือกับภัยอันตรายดังกล่าว รัฐบาลสหพันธ์รัฐอาจสั่งการตำรวจในมลรัฐนั้นและกองกำลังตำรวจของมลรัฐอื่นแทน และอาจใช้หน่วยตำรวจตระเวนชายแดนแห่งสหพันธ์รัฐ ให้ยกเลิกการสั่งการดังกล่าวทันทีที่ภัยอันตรายหมดไป หรือในเวลาใดๆ ตามที่วุฒิสภาเรียกร้อง หากภัยอันตรายดังกล่าวขยายเกินอาณาเขตของมลรัฐใดมลรัฐหนึ่ง รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจออกคำสั่งแก่รัฐบาลแห่งมลรัฐเหล่านั้นเท่าที่จำเป็นเพื่อรับมือกับภัยอันตรายดังกล่าวโดยไม่ต้องไม่กระทบต่อความในวรรคนี้

หมวด 8ก

งานร่วม

มาตรา 91ก การมีส่วนร่วมของสหพันธรัฐตามกฎหมายของสหพันธรัฐ

(1) ในเรื่องดังต่อไปนี้ให้สหพันธรัฐมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามหน้าที่ความรับผิดชอบของมลรัฐ ทั้งนี้ หน้าที่ความรับผิดชอบดังกล่าวต้องมีความสำคัญกับสังคมส่วนรวม และการมีส่วนร่วมของสหพันธรัฐต้องมีความจำเป็นต่อการปรับปรุงสภาพการดำรงชีวิต (งานร่วม)

1. การขยายและสร้างสถาบันเพื่อการเรียนในระดับสูง รวมถึงคลินิกในมหาวิทยาลัย
2. การปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค
3. การปรับปรุงโครงสร้างด้านการเกษตรและการอนุรักษ์ชายฝั่ง

(2) รายละเอียดของงานร่วมให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภากำหนด กฎหมายนี้ต้องรวมถึงหลักการทั่วไปในการกำกับการทำงานดังกล่าว

(3) กฎหมายที่อ้างถึงใน (2) ของมาตรานี้ ต้องบัญญัติขั้นตอนและสถาบันที่จำเป็นต้องมีเพื่อการวางแผนโดยรวมร่วมกัน การนำโครงการหนึ่งไปรวมไว้ในแผนโดยรวมต้องได้รับความยินยอมจากมลรัฐที่จะมีการดำเนินโครงการนั้นในอาณาเขตของตน

(4) ในกรณีที่จะนำ (1) ข้อ 1 และข้อ 2 ของมาตรานี้มาใช้บังคับ สหพันธรัฐต้องสนับสนุนเงินครึ่งหนึ่งของรายจ่ายให้แก่แต่ละมลรัฐ ในกรณีที่จะนำ (1) ข้อ 3 ของมาตรานี้มาใช้บังคับ สหพันธรัฐต้องสนับสนุนเงินทุนอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของรายจ่าย ในสัดส่วนเดียวกันสำหรับทุกมลรัฐ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมาย การจัดให้เงินทุนดังกล่าว

ให้เป็นไปตามการจัดสรรงบประมาณของสหพันธรัฐและมลรัฐ

(5) เมื่อมีการร้องขอ รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐและวุฒิสภาต้องได้รับการชี้แจงเกี่ยวกับการปฏิบัติงานร่วม

มาตรา 91x ความร่วมมือระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐตามข้อตกลง

ตามข้อตกลง สหพันธรัฐและมลรัฐอาจร่วมมือกันในการวางแผน ด้านการศึกษาและในการส่งเสริมสถาบันเพื่อการวิจัยและโครงการวิจัยที่มีความสำคัญในระดับเหนือภูมิภาค การจัดสรรค่าใช้จ่ายเพื่อการดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อตกลงที่เกี่ยวข้อง

หมวด 9

ฝ่ายตุลาการ

มาตรา 92 ศาล

อำนาจฝ่ายตุลาการย่อมมอบไว้แก่ผู้พิพากษา ให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ ศาลสหพันธรัฐที่บัญญัติไว้ในกฎหมายพื้นฐานนี้ และศาลของมลรัฐ เป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการ

มาตรา 93 ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ: เขตอำนาจ

(1) ให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐวินิจฉัยตัดสินในเรื่องดังต่อไปนี้

1. การตีความกฎหมายพื้นฐานนี้ กรณีมีข้อพิพาทเกี่ยวกับขอบเขตของสิทธิและหน้าที่ขององค์กรสูงสุดในระดับสหพันธรัฐหรือของคู่กรณีอื่นที่ได้รับมอบสิทธิและหน้าที่นั้นด้วยสิทธิของตนเองโดยกฎหมายพื้นฐานนี้หรือโดยข้อ

- บังคับว่าด้วยวิธีพิจารณาขององค์กรสูงสุดในระดับสหพันธรัฐ
2. กรณีที่เกิดข้อโต้แย้งหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับความสอดคล้องต้องกันอย่างเป็นทางการหรือในสาระสำคัญระหว่างกฎหมายสหพันธรัฐหรือกฎหมายมลรัฐกับกฎหมายพื้นฐานนี้ หรือความสอดคล้องต้องกันของกฎหมายมลรัฐกับกฎหมายสหพันธรัฐอื่น ทั้งนี้ เมื่อได้รับคำร้องขอจากรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ รัฐบาลแห่งมลรัฐ หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนหนึ่งในสามของสมาชิกทั้งหมด
 - 2ก. กรณีที่เกิดข้อโต้แย้งว่ากฎหมายเป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรา 72(2) หรือไม่ ทั้งนี้ เมื่อได้รับคำร้องขอของวุฒิสภาหรือรัฐบาล หรือฝ่ายนิติบัญญัติของมลรัฐ
 3. ในกรณีเกิดข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของสหพันธรัฐและมลรัฐ โดยเฉพาะในกรณีที่มลรัฐบังคับใช้กฎหมายสหพันธรัฐและในการกำกับดูแลของสหพันธรัฐ
 4. ข้อพิพาทอื่นเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนที่เกิดขึ้นระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐ หรือระหว่างมลรัฐด้วยกันเอง หรือภายในมลรัฐเดียวกัน เว้นแต่จะมีการใช้สิทธิทางศาลอื่น
 - 4ก. กรณีคำร้องเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญที่ยื่นโดยบุคคลที่กล่าวอ้างว่าสิทธิพื้นฐานประการใดประการหนึ่งของตน หรือสิทธิประการใดประการหนึ่งของตนตามมาตรา 20 (4) หรือมาตรา 33 มาตรา 38 มาตรา 101 มาตรา 103 หรือมาตรา 104 ถูกละเมิดโดยหน่วยงานของรัฐ
 - 4ข. กรณีคำร้องเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญที่ยื่นโดยเทศบาลหรือสมาคมของเทศบาล โดยเหตุที่สิทธิในการปกครองตนเองตามมาตรา 28 ถูกละเมิดโดยกฎหมาย ใดๆก็ตาม ถ้าเป็นกรณีที่ถูกละเมิดโดยกฎหมายมลรัฐ ศาลรัฐธรรมนูญ

แห่งสหพันธรัฐจะวินิจฉัยตัดสินได้ก็แต่เฉพาะในกรณี
ที่กฎหมายนั้นไม่สามารถได้รับการวินิจฉัยตรวจสอบโดย
ศาลรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐ

5. เรื่องอื่นตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายพื้นฐานนี้

(2) ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐต้องวินิจฉัยตัดสินเรื่องอื่นตาม
ที่ได้ตนรับมอบหมายโดยกฎหมายสหพันธรัฐด้วย

มาตรา 94 ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ: องค์ประกอบ

(1) ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐประกอบด้วยผู้พิพากษาแห่ง
สหพันธรัฐและสมาชิกคนอื่น โดยครึ่งหนึ่งของสมาชิกของศาลรัฐธรรมนูญ
แห่งสหพันธรัฐต้องมาจากการคัดเลือกโดยสภาผู้แทนราษฎรและอีกครึ่งหนึ่ง
โดยวุฒิสภา ทั้งนี้ สมาชิกศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐต้องไม่เป็นสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ หรือ
สมาชิกขององค์กรดังกล่าวของมลรัฐ

(2) การจัดองค์กรและวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญแห่ง
สหพันธรัฐให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธรัฐ ซึ่งต้องระบุกรณี
ที่การตัดสินของศาลจะมีผลทางกฎหมาย กฎหมายดังกล่าวอาจกำหนดให้
ต้องมีการดำเนินการเยียวยาทางกฎหมายให้หมดสิ้นเสียก่อนที่จะยื่นคำร้อง
ต่อศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐได้ และอาจบัญญัติกระบวนการพิจารณา
แยกต่างหากสำหรับการวินิจฉัยว่าจะรับคำร้องไว้เพื่อพิจารณาหรือไม่

มาตรา 95 ศาลสูงสุดแห่งสหพันธรัฐ

(1) ให้สหพันธรัฐจัดตั้งศาลยุติธรรมแห่งสหพันธรัฐ ศาลปกครอง
แห่งสหพันธรัฐ ศาลการเงินแห่งสหพันธรัฐ ศาลแรงงานแห่งสหพันธรัฐ และ
ศาลสังคมแห่งสหพันธรัฐ โดยมีฐานะเป็นศาลที่มีเขตอำนาจทั่วไปสูงสุด ศาล
ที่มีเขตอำนาจในคดีปกครองสูงสุด ศาลที่มีเขตอำนาจในคดีการเงินสูงสุด

ศาลที่มีเขตอำนาจในคดีแรงงานสูงสุดและศาลที่มีเขตอำนาจในคดีสังคมสูงสุดตามลำดับ

(2) ผู้พิพากษาของแต่ละศาลมาจากการคัดเลือกร่วมกันโดยรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องและคณะกรรมการสรรหาผู้พิพากษา ซึ่งประกอบด้วยรัฐมนตรีแห่งมลรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องและสมาชิกในจำนวนเท่ากันที่มาจากการคัดเลือกโดยสภาผู้แทนราษฎร

(3) ให้มีการจัดตั้งองค์คณะร่วมของศาลตามที่ระบุไว้ใน (1) ของมาตรานี้ เพื่อรักษาความเป็นเอกภาพของคำตัดสิน ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด

มาตรา 96 ศาลสหพันธ์รัฐอื่น: การใช้เขตอำนาจของสหพันธ์รัฐโดยศาลแห่งมลรัฐ

(1) สหพันธ์รัฐอาจจัดตั้งศาลสหพันธ์รัฐเพื่อพิจารณาคดีเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินอุตสาหกรรม

(2) สหพันธ์รัฐอาจจัดตั้งศาลอาญาทหารแห่งสหพันธ์รัฐสำหรับกองทัพ ศาลเหล่านี้จะใช้เขตอำนาจทางอาญาเฉพาะในระหว่างการประกาศภาวะป้องกันประเทศหรือกับสมาชิกของกองทัพที่ปฏิบัติหน้าที่ในต่างประเทศหรือบนเรือรบ โดยรายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด ให้ศาลเหล่านี้อยู่ภายใต้การสนับสนุนของรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมแห่งสหพันธ์รัฐ ผู้พิพากษาที่ทำงานเต็มเวลาในศาลดังกล่าวต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติในการดำรงตำแหน่งตุลาการ

(3) ให้ศาลยุติธรรมสูงสุดแห่งสหพันธ์รัฐเป็นศาลอุทธรณ์สูงสุดของศาลที่กำหนดใน (1) และ (2) ของมาตรานี้

(4) สหพันธ์รัฐอาจจัดตั้งศาลสหพันธ์รัฐเพื่อดำเนินคดีด้านวินัยและคำร้องเรียนต่าง ๆ ที่มีต่อหรือที่เป็นของบุคคลที่รับราชการในสหพันธ์รัฐ

(5) โดยความยินยอมของวุฒิสภา กฎหมายสหพันธ์รัฐอาจบัญญัติ

ให้ศาลแห่งมลรัฐใช้เขตอำนาจสหพันธ์รัฐกับกระบวนการพิจารณาทางอาญาที่เกิดขึ้นตามมาตรา 26 (1) หรือที่เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ

มาตรา 97 ความเป็นอิสระของผู้พิพากษา

(1) ผู้พิพากษาย่อมมีความเป็นอิสระและอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายเท่านั้น

(2) ผู้พิพากษาที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประจำอาจถูกให้ออกโดยไม่สมัครใจ อาจถูกพักงานอย่างถาวรหรือชั่วคราว อาจถูกโอนย้าย หรือเกษียณอายุก่อนครบวาระการดำรงตำแหน่งได้ก็แต่โดยอาศัยคำพิพากษาศาลและด้วยเหตุผลและวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น ฝ่ายนิติบัญญัติอาจกำหนดเกณฑ์อายุเกษียณของผู้พิพากษาที่ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาดลอดชีพ ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของศาลหรือพื้นที่ในเขตอำนาจของตน ผู้พิพากษาอาจถูกโอนย้ายไปยังอีกศาลหนึ่งหรือถูกให้พ้นจากตำแหน่ง โดยต้องได้รับเงินเดือนเต็มจำนวน

มาตรา 98 สถานภาพทางกฎหมายของผู้พิพากษาสหพันธ์รัฐและผู้พิพากษามลรัฐ

(1) สถานะภาพทางกฎหมายของผู้พิพากษาสหพันธ์รัฐให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด

(2) หากผู้พิพากษาสหพันธ์รัฐละเมิดหลักการของกฎหมายพื้นฐานนี้หรือระบอบรัฐธรรมนูญของมลรัฐในขณะดำรงตำแหน่งอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เมื่อได้รับคำร้องขอจากสภาผู้แทนราษฎร ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐ อาจออกคำสั่งโดยเสียงข้างมากจำนวนสองในสามให้โอนย้ายผู้พิพากษา หรือให้ผู้พิพากษานั้นเกษียณ ในกรณีที่เป็นการละเมิดโดยจงใจ ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐอาจมีคำสั่งปลดผู้พิพากษานั้นออกจากตำแหน่ง

(3) สถานะทางกฎหมายของผู้พิพากษามลรัฐให้เป็นไปตามที่กฎหมายมลรัฐกำหนด สหพันธ์รัฐอาจตรากฎหมายกำหนดกรอบในเรื่องนี้ภายใต้ขอบเขตเท่าที่มาตรา 74ก (4) ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

(4) มลรัฐอาจกำหนดให้ผู้พิพากษามลรัฐมาจากการคัดเลือกร่วมกันระหว่างรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมแห่งมลรัฐและคณะกรรมการสรรหาผู้พิพากษา

(5) มลรัฐอาจตรากฎหมายเกี่ยวกับผู้พิพากษาของมลรัฐที่สอดคล้องกับบทบัญญัติใน (2) ของมาตรานี้ โดยต้องไม่กระทบต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญของมลรัฐที่มีอยู่ คำตัดสินในคดีถดถอยผู้พิพากษา ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 99 การวินิจฉัยข้อพิพาทเกี่ยวกับกฎหมายมลรัฐโดยศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐและศาลสูงสุดแห่งสหพันธ์รัฐ

กฎหมายของมลรัฐอาจกำหนดให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐวินิจฉัยข้อพิพาทเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญที่เกิดขึ้นภายในมลรัฐ และอาจกำหนดให้ศาลสูงสุดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 95 (1) ตัดสินชี้ขาดในคดีเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายมลรัฐ

มาตรา 100 ความสอดคล้องของกฎหมายกับกฎหมายพื้นฐาน

(1) หากศาลวินิจฉัยว่ากฎหมายที่มีความมีผลสมบูรณ์ขึ้นอยู่กับการตัดสินของศาลนั้นเป็นกฎหมายที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ใ้คงกระบวนพิจารณา โดยให้ศาลมลรัฐที่มีเขตอำนาจเหนือข้อพิพาทเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญทำการตัดสิน ในกรณีที่มีการละเมิดรัฐธรรมนูญของมลรัฐนั้น หรือให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐทำการตัดสินในกรณีที่มีการละเมิดกฎหมายพื้นฐานนี้ บทบัญญัตินี้ใช้บังคับกับกรณีที่กฎหมายมลรัฐละเมิดกฎหมายพื้นฐานนี้ และกรณีที่กฎหมายมลรัฐขัดกันกับกฎหมายสหพันธ์รัฐ

(2) ในระหว่างการพิจารณาคดี หากมีข้อสงสัยเกิดขึ้นว่าหลักกฎหมายระหว่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายสหพันธ์หรือไม่ และหลักกฎหมายระหว่างประเทศดังกล่าวก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่โดยตรงแก่บุคคลธรรมดาหรือไม่ (มาตรา 25) ให้ศาลที่พิจารณาคดีนั้นส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐทำการตัดสินใจ

(3) ในการตีความกฎหมายพื้นฐานนี้ หากศาลรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐเสนอคำตัดสินที่แตกต่างไปจากคำตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐหรือของศาลรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐอื่น ให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐนั้นส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐทำการตัดสินใจ

มาตรา 101 การห้ามตั้งศาลพิเศษ

- (1) ห้ามการจัดตั้งศาลพิเศษ บุคคลย่อมไม่พึงถูกถอดถอนจากตำแหน่งผู้พิพากษาที่ชอบด้วยกฎหมาย
- (2) ศาลชำนาญพิเศษอาจจัดตั้งขึ้นได้ก็แต่โดยกฎหมายเท่านั้น

มาตรา 102 การยกเลิกโทษประหารชีวิต

ให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต

มาตรา 103 การพิจารณาคดีตามกฎหมาย การห้ามกฎหมายอาญามีผลย้อนหลัง และการห้ามลงโทษหลายครั้ง

- (1) ในศาล บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับการพิจารณาคดีตามกฎหมาย
- (2) การกระทำที่จะได้รับการลงโทษต้องมีกฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดทางอาญาก่อนที่จะกระทำการนั้น
- (3) บุคคลไม่พึงได้รับการลงโทษมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับการกระทำเดียวกันภายใต้กฎหมายอาญาทั่วไป

มาตรา 104 การรับประกันทางกฎหมายในกรณีกักขัง

(1) เสรีภาพของบุคคลอาจถูกจำกัดได้ก็แต่โดยกฎหมายที่เป็นทางการ และตามกระบวนการที่กฎหมายนั้นกำหนดเท่านั้น บุคคลที่ถูกกักขังต้องไม่ตกอยู่ภายใต้การปฏิบัติที่มีขอบทางร่างกายหรือจิตใจ

(2) ผู้พิพากษาเท่านั้นที่จะวินิจฉัยให้มีการลิดรอนเสรีภาพของบุคคล หรือให้การลิดรอนเสรีภาพของบุคคลนั้นมีอยู่ต่อไป หากการลิดรอนเสรีภาพดังกล่าวไม่ได้อาศัยคำสั่งศาล ต้องให้ศาลมีคำตัดสินโดยไม่ชักช้า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่อาจกักขังผู้ใดโดยอาศัยอำนาจของตนได้เกินกว่าวันถัดจากวันที่ได้ทำการจับกุมตัวผู้นั้น ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

(3) บุคคลที่ถูกกักขังชั่วคราวเนื่องจากต้องสงสัยว่ากระทำความผิดทางอาญา ต้องถูกนำตัวไปแสดงต่อผู้พิพากษาภายในระยะเวลาไม่เกินวันถัดจากวันที่จับกุมตัวผู้นั้น ผู้พิพากษาต้องแจ้งให้ผู้นั้นทราบถึงเหตุผลของการจับกุม ต้องไต่สวนผู้นั้น และต้องให้โอกาสผู้นั้นในการยกข้อโต้แย้ง ผู้พิพากษาต้องออกหมายจับเป็นลายลักษณ์อักษรโดยระบุเหตุผลของการจับกุมหรือต้องสั่งให้มีการปล่อยตัวผู้นั้นโดยไม่ชักช้า

(4) คำตัดสินของศาลที่ให้มีการลิดรอนเสรีภาพของผู้ถูกกักขังหรือให้การลิดรอนเสรีภาพของผู้ถูกกักขังมีอยู่ต่อไปนั้น ต้องแจ้งให้ญาติหรือบุคคลที่ผู้ถูกกักขังไว้วางใจทราบโดยไม่ชักช้า

หมวด 10

การเงิน

มาตรา 104 ก การจัดสรรรายจ่ายระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐ

(1) สหพันธรัฐและมลรัฐต้องจัดสรรรายจ่ายอันเกิดจากการปฏิบัติ ตามหน้าที่ความรับผิดชอบของตนแยกจากกัน เว้นแต่กฎหมายพื้นฐานนี้ จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

(2) ในกรณีที่มลรัฐกระทำการตามที่สหพันธรัฐมอบหมาย สหพันธรัฐ ต้องให้การสนับสนุนทางการเงินสำหรับรายจ่ายเพื่อการนั้น

(3) กฎหมายสหพันธรัฐที่บัญญัติให้มลรัฐบริหารเงินอุดหนุน อาจกำหนดให้สหพันธรัฐต้องจ่ายเงินอุดหนุนนั้นทั้งหมดหรือบางส่วน หากกฎหมายดังกล่าวบัญญัติว่าสหพันธรัฐต้องสนับสนุนทางการเงิน สำหรับรายจ่ายกึ่งหนึ่งหรือกว่านั้น ให้มลรัฐที่กระทำการตามที่สหพันธรัฐ มอบหมายเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายนั้น หากกฎหมายดังกล่าวบัญญัติว่า มลรัฐต้องสนับสนุนทางการเงินสำหรับรายจ่ายจำนวนหนึ่งในสี่หรือกว่านั้น กฎหมายนั้นต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

(4) สหพันธรัฐอาจให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่มลรัฐเพื่อให้ มลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ลงทุนในโครงการที่มีความสำคัญ อย่างยิ่ง โดยต้องเป็นการลงทุนที่จำเป็นเพื่อป้องกันผลกระทบที่มีต่อ ดุลยภาพทางเศรษฐกิจโดยรวม เพื่อทำให้ศักยภาพทางเศรษฐกิจภายใน อาณาเขตสหพันธรัฐที่แตกต่างกันมีความทัดเทียมกัน หรือเพื่อส่งเสริมการ เติบโตทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ รายละเอียดโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับ ประเภทของการลงทุนที่จะส่งเสริม ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมาย สหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาหรือตามที่กำหนดโดยข้อตกลง ของฝ่ายบริหารตามกฎหมายงบประมาณของสหพันธรัฐ

(5) สหพันธรัฐและมลรัฐต้องให้การสนับสนุนทางการเงินสำหรับรายจ่ายทางปกครองอันเกิดจากอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของตน และต้องรับผิดชอบต่อกันและกันเพื่อให้มีการบริหารอย่างเหมาะสม ทั้งนี้รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 105 อำนาจนิติบัญญัติ

(1) ให้สหพันธรัฐมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการตรากฎหมายเกี่ยวกับภาษีศุลกากรและการผูกขาดทางการคลัง

(2) สหพันธรัฐมีอำนาจร่วมในการตรากฎหมายที่เกี่ยวกับภาษีอื่นใด ซึ่งรายได้จากภาษีนั้นจะตกแก่สหพันธรัฐทั้งหมดหรือบางส่วน หรือเกี่ยวกับภาษีอื่นใดทั้งหมดที่อยู่ภายใต้บังคับของเงื่อนไขตามที่บัญญัติในมาตรา 72 (2)

(2ก) ให้มลรัฐมีอำนาจในการตรากฎหมายเกี่ยวกับภาษีท้องถิ่นจากการบริโภคและการใช้จ่าย トラบเท่าที่ไม่ใช่ภาษีอื่นมีลักษณะในสาระสำคัญคล้ายคลึงกับภาษีที่กฎหมายสหพันธรัฐกำหนด

(3) กฎหมายสหพันธรัฐเกี่ยวกับภาษี ซึ่งรายได้จากภาษีนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนจะตกแก่มลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 106 การจัดสรรรายได้จากภาษี

(1) ผลตอบแทนจากการผูกขาดทางการคลังและรายได้จากภาษีดังต่อไปนี้ ให้ตกเป็นของสหพันธรัฐ

1. ภาษีศุลกากร
2. ภาษีจากการบริโภคที่ไม่ตกเป็นของมลรัฐตาม (2) หรือ ไม่ตกเป็นของสหพันธรัฐและมลรัฐร่วมกันตาม (3) หรือ ไม่ตกเป็นของเทศบาลตาม (6) ของมาตรานี้

3. ภาษีค่าระวางการขนส่งบนทางหลวง
 4. ภาษีที่เก็บจากธุรกรรมเงินทุน การประกันภัย และตัวเงิน
 5. ภาษีทรัพย์สินที่เรียกเก็บเพียงครั้งเดียว และภาษีที่เรียกเก็บเพื่อให้ภาระทางภาษีเท่าเทียมกัน
 6. ภาษีส่วนเพิ่มจากเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล
 7. ภาษีที่เรียกเก็บภายใต้กรอบประชาคมยุโรป
- (2) รายได้จากภาษีดังต่อไปนี้ ให้ตกเป็นของมลรัฐ
1. ภาษีทรัพย์สิน
 2. ภาษีมรดก
 3. ภาษียรถยนต์
 4. ภาษีที่เรียกเก็บจากธุรกรรมที่ไม่ตกเป็นของสหพันธ์รัฐตาม (1) หรือไม่ตกเป็นของสหพันธ์รัฐและมลรัฐร่วมกันตาม (3) ของมาตรานี้
 5. ภาษีเบียร์
 6. ภาษีบ่อนการพนัน

(3) รายได้จากภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล และภาษีการค้า ให้ตกเป็นของสหพันธ์รัฐและมลรัฐร่วมกัน (ภาษีร่วม) ภายใต้ขอบเขตที่ว่ารายได้จากภาษีเงินได้และภาษีการค้าดังกล่าวไม่ได้รับการจัดสรรให้เป็นของเทศบาลตาม (5) และ (5ก) ของมาตรานี้ สหพันธ์รัฐและมลรัฐต้องแบ่งรายได้จากภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคลอย่างเท่าเทียมกัน สำหรับส่วนแบ่งที่เกี่ยวข้องในรายได้จากภาษีการค้าระหว่างสหพันธ์รัฐและมลรัฐให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมาย สหพันธ์รัฐต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา การกำหนดดังกล่าวให้คำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้

1. ให้สหพันธ์รัฐและมลรัฐมีส่วนในรายได้หมุนเวียนอย่างเท่าเทียมกันเพื่อนำมาใช้ครอบคลุมรายจ่ายที่จำเป็นของตน

สำหรับขอบเขตของรายจ่ายดังกล่าวให้กำหนด โดยคำนึงตามสมควรถึงการวางแผนการเงินในช่วงเวลาหลายปี

2. ให้มีการประสานความต้องการทางการเงินของสหพันธรัฐ และของมลรัฐในลักษณะที่ทำให้เกิดความสมดุลอย่างเป็นธรรมชาติหลีกเลี่ยงไม่ให้ผู้เสียภาษีต้องรับภาระมากเกินไป และดำเนินการให้มีมาตรฐานการเรียกเก็บภาษีเป็นหนึ่งเดียวกันทั่วอาณาเขตของสหพันธรัฐ

ในการกำหนดส่วนแบ่งที่เกี่ยวข้องในรายได้จากภาษีการค้าระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐ ให้คำนึงถึงการหักลดรายได้ที่มลรัฐได้มาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2539 อันเนื่องมาจากบทบัญญัติเกี่ยวกับเด็กในกฎหมายภาษีเงินได้ ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธรัฐซึ่งตราขึ้นตามความในวรรคนี้

(4) ส่วนแบ่งที่เกี่ยวข้องในรายได้จากภาษีการค้าระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐ ให้จัดสรรใหม่เมื่ออัตราส่วนของรายได้ต่อรายจ่ายของสหพันธรัฐแตกต่างอย่างมากจากอัตราส่วนดังกล่าวของมลรัฐ ในกรณีนี้ ไม่ให้นำเรื่องการหักลดรายได้ที่ใช้พิจารณาในการกำหนดส่วนแบ่งรายได้ที่เกี่ยวข้องจากภาษีการค้าตามความใน (3) ของมาตรานี้มาพิจารณา หากกฎหมายสหพันธรัฐกำหนดรายจ่ายเพิ่มเติมหรือลดอนรายได้จากมลรัฐ ภาระที่เพิ่มขึ้นจากการดังกล่าวให้ได้รับชดเชยจากเงินอุดหนุนของสหพันธรัฐตามกฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาโดยภาระที่เพิ่มขึ้นดังกล่าวต้องจำกัดอยู่ในช่วงเวลาอันสั้น กฎหมายนี้ต้องกำหนดหลักการสำหรับการคำนวณเงินอุดหนุนและการจัดสรรเงินอุดหนุนแก่มลรัฐต่าง ๆ

(5) ส่วนแบ่งรายได้จากภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้ตกเป็นของเทศบาล โดยมลรัฐจะส่งต่อให้กับเทศบาลของตนตามฐานภาษีเงินได้ที่จ่ายโดยพลเมืองของเทศบาลนั้น รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมของวุฒิสภา กฎหมายนี้อาจ

บัญญัติให้เทศบาลกำหนดอัตราเพิ่มเติมหรืออัตราที่ลดลงเกี่ยวกับส่วนแบ่งภาษีของคนก็ได้

(5ก) นับแต่และหลังจากวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2541 ส่วนแบ่งรายได้จากภาษีการค้า ให้ตกเป็นของเทศบาล ให้มลรัฐส่งต่อรายได้ดังกล่าวให้กับเทศบาลของคนตามหลักเกณฑ์ที่สะท้อนปัจจัยด้านภูมิศาสตร์และเศรษฐกิจศาสตร์ ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

(6) รายได้จากภาษีที่เรียกเก็บจากอสังหาริมทรัพย์และการค้าให้ตกเป็นของเทศบาล รายได้จากภาษีท้องถิ่นที่เรียกเก็บจากการบริโภคและการใช้จ่ายให้ตกเป็นของเทศบาลหรือสมาคมของเทศบาลในกรณีที่มีกฎหมายมลรัฐบัญญัติไว้เช่นนั้น ทั้งนี้ เทศบาลมีอำนาจในการกำหนดอัตราภาษีที่เรียกเก็บจากอสังหาริมทรัพย์และการค้าภายใต้กรอบของกฎหมาย หากมลรัฐใดไม่มีเทศบาล รายได้จากภาษีที่เรียกเก็บจากอสังหาริมทรัพย์และการค้า และรายได้จากภาษีท้องถิ่นที่เรียกเก็บจากการบริโภคและการใช้จ่ายให้ตกเป็นของมลรัฐนั้น สหพันธ์รัฐและมลรัฐอาจมีส่วนร่วมในรายได้จากภาษีที่ได้จากการค้าโดยการจัดสรร รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดสรรให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ทั้งนี้ ตามกฎหมายของมลรัฐ ภาษีที่เรียกเก็บจากอสังหาริมทรัพย์และการค้าตลอดจนส่วนแบ่งของเทศบาลในรายได้จากภาษีเงินได้และภาษีการค้าอาจนำมาใช้เป็นฐานในการคำนวณจำนวนเงินที่จัดสรรได้

(7) ร้อยละโดยรวมของส่วนแบ่งของมลรัฐในรายได้ทั้งหมดจากภาษีร่วมซึ่งจะกำหนดโดยกฎหมายของมลรัฐ ให้ตกเป็นของเทศบาลหรือสมาคมของเทศบาล ในกรณีอื่นใด กฎหมายมลรัฐต้องกำหนดว่ารายได้จากภาษีของมลรัฐตกเป็นของเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) หรือไม่และในขอบเขตเท่าใด

(8) หากสหพันธ์รัฐกำหนดให้มีการจัดตั้งสถานที่หรือสิ่งอำนวยความสะดวก

ความสะดวกพิเศษขึ้นในมลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ได้เป็นการเฉพาะซึ่งส่งผลให้เกิดการเพิ่มขึ้นของรายจ่ายและการลดลงของรายได้ (ภาระพิเศษ) แก่มลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) เหล่านี้โดยตรง สหพันธ์รัฐต้องจ่ายค่าชดเชยที่จำเป็น ถ้าและในกรณีที่ไม้อาจคาดหมายได้ตามสมควรว่ามลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) นั้นจะรับภาระได้ในการจ่ายค่าชดเชยดังกล่าวให้ค่านึงถึงค่าทดแทนที่บุคคลภายนอกได้จ่ายให้และผลประโยชน์ทางการเงินที่ตกเป็นของมลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) เหล่านี้อันเป็นผลมาจากการจัดตั้งสถานที่หรือสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวด้วยตามสมควร

(9) เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ รายได้และรายจ่ายของเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ให้ถือเป็นรายได้และรายจ่ายของมลรัฐด้วย

มาตรา 106ก เงินอุดหนุนของสหพันธ์รัฐเพื่อการขนส่งมวลชนท้องถิ่น

เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2539 ให้มลรัฐมีสิทธิได้รับจัดสรรรายได้จากภาษีของสหพันธ์รัฐเพื่อวัตถุประสงค์ในการขนส่งมวลชนท้องถิ่น รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา การจัดสรรตามความในวรรคนี้ ต้องไม่นำมาพิจารณาในการกำหนดความสามารถทางการเงินของมลรัฐตามมาตรา 107 (2)

มาตรา 107 ความเท่าเทียมกันทางการเงิน

(1) รายได้จากภาษีของมลรัฐและส่วนแบ่งรายได้จากภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคลของมลรัฐ ให้ตกเป็นของมลรัฐแต่ละมลรัฐตามขอบเขตที่ภาษีดังกล่าวเรียกเก็บโดยหน่วยงานสรรพากรภายในอาณาเขตที่เกี่ยวข้องกับมลรัฐนั้น (รายได้ท้องถิ่น) รายละเอียดเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตอำนาจ ตลอดจนวิธีการและขอบเขตของการจัดสรร

รายได้ท้องถิ่นจากภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีเงินเดือนให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา กฎหมายนี้อาจบัญญัติเรื่องการกำหนดขอบเขตอำนาจและการจัดสรรรายได้ท้องถิ่นจากภาษีอื่นด้วยก็ได้ ส่วนแบ่งรายได้จากภาษีการค้าของมลรัฐ ให้ตกเป็นของมลรัฐแต่ละมลรัฐตามสัดส่วนต่อหัว กฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาอาจบัญญัติให้มีการแบ่งส่วนแบ่งเพิ่มเติมไม่เกินหนึ่งในสี่ของส่วนแบ่งของมลรัฐให้แก่มลรัฐที่รายได้ต่อหัวจากภาษีของมลรัฐและจากภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคลต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรายได้ดังกล่าวของมลรัฐทั้งหมดรวมกัน

(2) กฎหมายดังกล่าวต้องทำให้ความสามารถทางการเงินที่แตกต่างกันของมลรัฐต่างๆ มีความเท่าเทียมกันตามสมควร โดยพึงคำนึงถึงความสามารถทางการเงินและความต้องการของเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) กฎหมายต้องระบุเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกร้องของมลรัฐที่มีสิทธิได้รับการจ่ายเงินอย่างเท่าเทียมกัน และภาระหนี้ของมลรัฐที่ต้องจ่ายเงินเพื่อความเท่าเทียมกันนั้น ตลอดจนเกณฑ์ในการกำหนดจำนวนเงินที่ต้องจ่าย และอาจบัญญัติให้สหพันธ์รัฐให้เงินอุดหนุนจากกองทุนของตนแก่มลรัฐที่มีฐานะทางการเงินอ่อนแอเพื่อช่วยเหลือให้มลรัฐเหล่านั้นบรรลุความต้องการทั่วไปทางการเงินของตน (เงินอุดหนุนเพิ่มเติม)

มาตรา 108 การบริหารการเงิน

(1) ให้หน่วยงานสรรพากรของสหพันธ์รัฐบริหารภาษีศุลกากร การผูกขาดทางการคลังภาษีที่เก็บจากการบริโภคตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด รวมทั้งภาษีการค้าที่เก็บจากการนำเข้า และภาษีที่เรียกเก็บภายใต้กรอบประชาคมยุโรป การจัดองค์กรของหน่วยงานดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนดให้มีการแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานในระดับกลาง โดยการหารือร่วมกับรัฐบาลแห่งมลรัฐ

(2) ให้องค์กรบริหารของมลรัฐบริหารภายในใดทั้งหมด การจัดองค์กรของหน่วยงานดังกล่าวและการฝึกอบรมข้าราชการของหน่วยงานนั้นต้องเป็นไปในแนวทางเดียวกันตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ให้มีการแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานในระดับกลางโดยความยินยอมของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

(3) ภายในขอบเขตที่ว่าภายในซึ่งตกเป็นของสหพันธ์รัฐทั้งหมดหรือบางส่วนนั้น อยู่ภายใต้การบริหารของหน่วยงานบริหารของมลรัฐ ให้องค์กรดังกล่าวกระทำการตามที่สหพันธ์รัฐมอบหมายให้นำมาตรา 85 (3) และ (4) มาใช้บังคับ โดยมีเงื่อนไขว่ารัฐมนตรีกระทรวงการคลังของสหพันธ์รัฐต้องทำหน้าที่แทนรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

(4) ในกรณีที่และภายในขอบเขตที่การบังคับใช้กฎหมายภายในจะเป็นการสะดวกหรือได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้นอย่างมาก กฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาอาจบัญญัติให้มีความร่วมมือระหว่างหน่วยงานบริหารของสหพันธ์รัฐและของมลรัฐในเรื่องของการบริหารภายในเพื่อการบริหารภายในที่ได้รับตาม (1) ของมาตรา 1 โดยหน่วยงานบริหารของมลรัฐ หรือเพื่อการบริหารภายในโดยหน่วยงานบริหารของสหพันธ์รัฐ มลรัฐอาจมอบหมายหน้าที่ของหน่วยงานบริหารของมลรัฐในการบริหารภายในซึ่งรายได้จากภายในนั้นจะตกเป็นของเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) เท่านั้นให้แก่เทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วน

(5) ขั้นตอนวิธีการที่หน่วยงานบริหารของสหพันธ์รัฐจะต้องปฏิบัติตาม ให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด ส่วนขั้นตอนวิธีการที่หน่วยงานบริหารของมลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ตามที่บัญญัติใน (4) ของมาตรานี้จะต้องปฏิบัติตาม ให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

(6) เขตอำนาจทางการเงินให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด

(7) รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐอาจออกกฎหมายปกครองทั่วไป โดยต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ทั้งนี้ ภายในขอบเขตที่หน่วยงานสรรพากรของมลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ได้รับมอบหมายให้บริหารภาษี

มาตรา 109 งบประมาณของสหพันธรัฐและของมลรัฐ

(1) สหพันธรัฐและมลรัฐย่อมดำเนินการด้วยตนเองและมีอิสระจากกันในการบริหารงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับตน

(2) ในการบริหารงบประมาณที่เกี่ยวข้อง สหพันธรัฐและมลรัฐพึงพิจารณาความต้องการคุณภาพทางเศรษฐกิจโดยรวม

(3) กฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาอาจกำหนดหลักการซึ่งใช้บังคับกับทั้งสหพันธรัฐและมลรัฐเกี่ยวกับกฎหมายงบประมาณ การสนองตอบของการบริหารงบประมาณต่อแนวโน้มทางเศรษฐกิจ และการวางแผนการเงินระยะยาว

(4) เพื่อป้องกันผลกระทบต่อคุณภาพทางเศรษฐกิจโดยรวม กฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาอาจกำหนดในเรื่องดังต่อไปนี้

1. กำหนดเพดานเงินกู้ เงื่อนไขการกู้เงิน และระยะเวลาการกู้เงินของนิติบุคคลในอาณาเขตและองค์กรที่มีวัตถุประสงค์พิเศษ และ
2. กำหนดให้สหพันธรัฐและมลรัฐต้องดำรงเงินฝากปลอดดอกเบี้ยไว้กับธนาคารกลางแห่งเยอรมัน (เงินสำรองไม่มีผลตอบแทน)

รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐเท่านั้นที่มีอำนาจในการตรากฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้อง โดยกฎหมายลำดับรองดังกล่าวต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา กฎหมายลำดับรองต้องถูกยกเลิกเมื่อสภาผู้แทนราษฎรเรียกร้องให้ยกเลิก ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธรัฐกำหนด

มาตรา 110 งบประมาณของสหพันธ์รัฐและกฎหมายงบประมาณ

(1) รายรับและรายจ่ายทั้งหมดของสหพันธ์รัฐให้รวมอยู่ในงบประมาณในกรณีของกิจการของสหพันธ์รัฐและทรัสต์พิเศษ ให้รวมเฉพาะเงินที่จ่ายให้หรือเงินที่ส่งมาจากกิจการและทรัสต์ดังกล่าวเท่านั้น งบประมาณต้องสมดุลระหว่างรายรับและรายจ่าย

(2) งบประมาณสำหรับหนึ่งปีงบประมาณหรือกว่านั้น ให้กำหนดในกฎหมายที่ตราขึ้นก่อนเริ่มต้นปีแรก และให้กำหนดเป็นบทบัญญัติแยกจากกันสำหรับแต่ละปี กฎหมายอาจบัญญัติให้งบประมาณส่วนต่างๆ ใช้บังคับกับระยะเวลาที่แตกต่างกัน โดยแบ่งตามปีงบประมาณ

(3) ร่างกฎหมายที่เป็นไปตาม (2) ของมาตรานี้ และร่างกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายงบประมาณหรือแก้ไขเพิ่มเติมงบประมาณให้เสนอต่อวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรไปพร้อมกัน วุฒิสภามีสิทธิให้ความเห็นเกี่ยวกับร่างกฎหมายดังกล่าวภายในหกสัปดาห์ หรือภายในสามสัปดาห์ในกรณีที่เป็นการแก้ไขเพิ่มเติม

(4) กฎหมายงบประมาณอาจประกอบด้วยบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับรายรับและรายจ่าย และระยะเวลาสำหรับการตรากฎหมายดังกล่าวเท่านั้น กฎหมายงบประมาณอาจระบุให้บทบัญญัติในร่างกฎหมายนั้นสิ้นผลบังคับใช้เฉพาะเมื่อมีการตรากฎหมายงบประมาณฉบับถัดไป หรือในระยะเวลาต่อมา หากเป็นกรณีของการมอบอำนาจตามมาตรา 115

มาตรา 111 การบริหารงบประมาณชั่วคราว

(1) เมื่อสิ้นสุดปีงบประมาณ หากงบประมาณสำหรับปีถัดไปยังไม่มี การออกกฎหมายรับรอง รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐต้องจัดงบประมาณรายจ่ายทั้งหมดที่จำเป็นเพื่อการดังต่อไปนี้ จนกว่ากฎหมายดังกล่าวจะมีผลบังคับใช้

(ก) เพื่อสนับสนุนสถาบันที่จัดตั้งโดยกฎหมาย และเพื่อดำเนินมาตรการที่ได้รับมอบอำนาจโดยกฎหมาย

(ข) เพื่อดำเนินการตามข้อผูกพันตามกฎหมายของสหพันธรัฐ

(ค) เพื่อดำเนินโครงการก่อสร้าง การจัดซื้อจัดจ้าง และการจัดให้บริการและประโยชน์ต่อไป หรือเพื่อให้เงินอุดหนุนเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวต่อไป ภายในขอบเขตของจำนวนเงินที่ได้มีการจัดสรรไว้แล้วในงบประมาณของปีก่อนหน้านี้

(2) ในกรณีที่รายได้ที่เกิดจากกฎหมายพิเศษและที่ได้จากภาษีหรืออากรหรือแหล่งอื่นๆ หรือเงินทุนสำรองหมุนเวียนไม่ครอบคลุมรายจ่ายที่อ้างถึงใน (1) ของมาตรานี้ รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐอาจกู้ยืมเงินที่จำเป็นต่อการสนับสนุนการดำเนินการในปัจจุบันดำเนินไปได้เป็นจำนวนสูงสุดไม่เกินหนึ่งในสี่ของจำนวนเงินงบประมาณรวมก่อนหน้านี้

มาตรา 112 รายจ่ายนอกงบประมาณ

รายจ่ายที่เกินไปจากการจัดสรรเป็นงบประมาณหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่รวมอยู่ในงบประมาณ ต้องได้รับความยินยอมจากรัฐมนตรีกระทรวงการคลังของสหพันธรัฐ ความยินยอมดังกล่าวจะให้ได้เฉพาะในกรณีที่มีความจำเป็นอันไม่อาจคาดการณ์หรือไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธรัฐกำหนด

มาตรา 113 ความยินยอมของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐในการเพิ่มรายจ่ายหรือลดรายได้

(1) กฎหมายซึ่งเพิ่มงบประมาณรายจ่ายที่เสนอโดยรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ หรือกฎหมายที่ก่อให้เกิดหรือจะก่อให้เกิดรายจ่ายใหม่ ต้องได้รับความยินยอมจากรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ ข้อกำหนดนี้ให้ใช้บังคับกับกฎหมายที่ก่อให้เกิดหรือจะก่อให้เกิดการลดรายได้ด้วย รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐอาจร้องขอให้สภาผู้แทนราษฎรเลื่อนการออกเสียงลงคะแนนในร่างกฎหมายที่มีผลดังกล่าวก็ได้ ในกรณีนี้ รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐต้องเสนอ

ความเห็นของตนไปยังสภาผู้แทนราษฎรภายในหกสัปดาห์

(2) ภายในสี่สัปดาห์หลังจากที่สภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบกฎหมายดังกล่าว รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจร้องขอให้มีการออกเสียงลงคะแนนในกฎหมายนั้นเป็นครั้งที่สอง

(3) หากร่างกฎหมายใดกลายเป็นกฎหมายตามมาตรา 78 รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจยับยั้งการให้ความยินยอมของตนได้ภายในหกสัปดาห์เท่านั้นและหลังจากที่กระบวนการตามที่บัญญัติใน (1) หรือ (2) ของมาตรานี้ได้ริเริ่มขึ้นแล้วเท่านั้น เมื่อระยะเวลาดังกล่าวสิ้นสุดลง ให้ถือว่ามีการให้ความยินยอมแล้ว

มาตรา 114 การส่งและการสอบบัญชี

(1) เพื่อวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ รัฐมนตรีกระทรวงการคลังแห่งสหพันธ์รัฐต้องส่งบัญชีรายรับและรายจ่ายทั้งหมด ตลอดจนบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินในระหว่างปีงบประมาณที่ผ่านมาต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาทุกปี

(2) ศาลตรวจเงินแผ่นดินแห่งสหพันธ์รัฐซึ่งสมาชิกของศาลต้องมีความเป็นอิสระทางตุลาการ ต้องทำการสอบบัญชีและวินิจฉัยว่าการบริหารการเงินสาธารณะเป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพหรือไม่ โดยต้องส่งรายงานประจำปีไปยังสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา รวมทั้งรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐโดยตรง อำนาจของศาลตรวจเงินแผ่นดินแห่งสหพันธ์รัฐในเรื่องอื่นให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด

มาตรา 115 การกู้ยืมเงิน

(1) การกู้ยืมเงินและการรับภาระค้ำประกันหนี้ การรับประกัน หรือภาระผูกพันอื่น ที่อาจก่อให้เกิดรายจ่ายในปีงบประมาณในอนาคตต้องมีกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ระบุหรือยอมให้มีการคำนวณจำนวนเงินที่เกี่ยวข้องให้

อำนาจไว้ รายได้จากการกู้ยืมเงินต้องไม่เกินไปกว่ารายจ่ายทั้งหมดเพื่อการลงทุนตามที่ระบุไว้ในงบประมาณ ทั้งนี้ อาจมีข้อยกเว้นได้เฉพาะเพื่อป้องกันผลกระทบต่อคุณภาพทางเศรษฐกิจโดยรวมเท่านั้น โดยรายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด

- (2) สำหรับทรัพย์สินพิเศษของสหพันธ์รัฐ ข้อยกเว้นของบทบัญญัติใน (1) ของมาตรานี้จะกำหนดได้เมื่อกฎหมายสหพันธ์รัฐให้อำนาจไว้เท่านั้น

หมวด 10ก

ภาวะป้องกันประเทศ

มาตรา 115ก คำจำกัดความและการประกาศภาวะป้องกันประเทศ

(1) ให้สภาผู้แทนราษฎร โดยความยินยอมของวุฒิสภา กำหนดว่าอาณาเขตของสหพันธ์รัฐถูกโจมตีโดยกองกำลังติดอาวุธหรือคุกคามอย่างเห็นได้ชัดจากการโจมตีดังกล่าว (ภาวะป้องกันประเทศ) การกำหนดดังกล่าวให้ทำเมื่อรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐร้องขอ และต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากจำนวนสองในสามของเสียงที่มาลงคะแนน ซึ่งอย่างน้อยต้องเป็นเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(2) หากสถานการณ์บังคับให้ต้องมีการดำเนินการทันที และหากมีอุปสรรคที่ไม่อาจเลี่ยงได้ อันทำให้สภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถจัดประชุมได้ทันเวลา หรือสภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถประชุมได้โดยครบองค์ประชุม ให้ “คณะกรรมาธิการร่วม” กำหนดในเรื่องนี้โดยอาศัยคะแนนเสียงข้างมากจำนวนสองในสามของเสียงที่มาลงคะแนน ซึ่งอย่างน้อยต้องเป็นเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(3) ให้ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐประกาศการกำหนดดังกล่าวในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์รัฐ ฉบับกฎหมาย ตามมาตรา 82 หากไม่

สามารถดำเนินการดังกล่าวได้ทันเวลา การประกาศให้มีผลด้วยวิธีการอื่น โดยต้องมีการประกาศการกำหนดดังกล่าวในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์รัฐฉบับกฎหมาย พื้นที่ที่พฤติการณ์เอื้อให้ทำได้

(4) หากอาณาเขตของสหพันธ์รัฐถูกโจมตีโดยกองกำลังติดอาวุธ และหากหน่วยงานของสหพันธ์รัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องไม่อยู่ในฐานะที่จะกำหนดตามที่บัญญัติไว้ใน (1) ของมาตรานี้ได้ทันที ให้ถือว่าได้มีการกำหนดและการประกาศการกำหนดนั้นเมื่อการโจมตีเริ่มต้นขึ้น โดยประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องประกาศการกำหนดนั้นทันทีที่พฤติการณ์เอื้อให้ทำได้

(5) ถ้าได้มีการประกาศการกำหนดภาวะป้องกันประเทศ และถ้าอาณาเขตของสหพันธ์รัฐถูกโจมตีโดยกองกำลังติดอาวุธ ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ โดยความยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร อาจออกประกาศตามกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของภาวะป้องกันประเทศ หากเป็นกรณีตามที่ระบุใน (2) ของมาตรานี้ ให้คณะกรรมการร่วมดำเนินการแทนสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 115ข การโอนอำนาจสั่งการให้แก่นายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ

เมื่อมีการประกาศภาวะป้องกันประเทศ การสั่งการกองทัพให้เป็นอำนาจของนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ

มาตรา 115ค การขยายอำนาจนิติบัญญัติของสหพันธ์รัฐ

(1) ให้สหพันธ์รัฐมีสิทธิตรากฎหมายว่าด้วยภาวะป้องกันประเทศ เช่นเดียวกับมลรัฐด้วย แม้จะเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจนิติบัญญัติของมลรัฐ กฎหมายดังกล่าวต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

(2) ในกรณีที่มีความจำเป็นอันเนื่องจากพฤติการณ์ในระหว่างภาวะ

ป้องกันประเทศ กฎหมายสหพันธ์รัฐว่าด้วยภาวะป้องกันประเทศ อาจกำหนดในเรื่องดังต่อไปนี้

1. กำหนดบทเฉพาะกาลเกี่ยวกับค่าทดแทน ในกรณีมีการเวนคืนที่เกิดจากข้อกำหนดในมาตรา 14 (3)
2. กำหนดจำกัดระยะเวลาในการลิดรอนเสรีภาพที่แตกต่างไปจากที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 104 (2) และ (3) โดยต้องไม่เกินสี่วัน ทั้งนี้ ในกรณีที่ไม่มีผู้พิพากษาคนใดสามารถกระทำการได้ภายในระยะเวลาที่บังคับใช้ในยามปกติ

(3) ภายในขอบเขตที่จำเป็นเพื่อรับมือกับการโจมตีเพื่อคุกคามที่มีอยู่หรือที่ใกล้จะถึง กฎหมายสหพันธ์รัฐว่าด้วยภาวะป้องกันประเทศ โดยได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา อาจกำหนดเรื่องการบริหารและการเงินของสหพันธ์รัฐและของมลรัฐโดยไม่ต้องคำนึงถึงหมวด 8 หมวด 8ก และหมวด 10 ของกฎหมายพื้นฐานนี้ ทั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขว่ามีการรับประกันความดำรงอยู่ของมลรัฐ เทศบาล และสมาคมของเทศบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเงิน

(4) กฎหมายสหพันธ์รัฐที่ตราขึ้นตาม (1) หรือ (2) ข้อ 1 ของมาตรานี้ อาจใช้บังคับได้ก่อนเกิดภาวะป้องกันประเทศ ทั้งนี้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการเตรียมการบังคับใช้กฎหมายนั้น

มาตรา 115ง กระบวนการนิติบัญญัติกรณีร่างกฎหมายเร่งด่วน

(1) ระหว่างที่อยู่ในภาวะป้องกันประเทศ กระบวนการตรากฎหมายสหพันธ์รัฐให้เป็นไปตามบทบัญญัติใน (2) และ (3) ของมาตรานี้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในมาตรา 76 (2) ประโยคที่สองของมาตรา 77 (1) มาตรา 77 (2) ถึง (4) มาตรา 78 และมาตรา 82 (1)

(2) ร่างกฎหมายสหพันธ์รัฐที่เสนอโดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลกำหนดให้เป็นเรื่องเร่งด่วน ให้เสนอต่อวุฒิสภาไปพร้อมกับการเสนอร่างกฎหมายนั้น

ต่อสภาผู้แทนราษฎร สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาต้องประชุมร่วมกันเพื่ออภิปรายร่างกฎหมายดังกล่าวโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาในการทำให้ร่างกฎหมายเป็นกฎหมายได้ ความยินยอมนั้นต้องมาจากเสียงข้างมากที่ลงคะแนน รายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาให้สภาผู้แทนราษฎรกำหนดโดยต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

(3) ให้นำประโยคที่สองของมาตรา 115ก (3) มาใช้บังคับกับการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวด้วยโดยอนุโลม

มาตรา 115จ อำนาจของคณะกรรมการร่วมกัน

(1) ระหว่างที่อยู่ในภาวะป้องกันประเทศ ถ้าคณะกรรมการร่วมกันโดยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของเสียงที่ลงคะแนน ซึ่งอย่างน้อยต้องเป็นเสียงข้างมากของสมาชิกคณะกรรมการร่วมกัน เห็นว่า มีอุปสรรคอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ทำให้ไม่สามารถจัดประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ทันเวลาหรือไม่อาจประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้โดยครบองค์ประชุม ให้คณะกรรมการร่วมกันทำหน้าที่แทนทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา โดยให้ใช้อำนาจของทั้งสองสภาในฐานะเป็นองค์กรเดียว

(2) กฎหมายพื้นฐานนี้ไม่อาจถูกแก้ไขเพิ่มเติม ถูกยกเลิกหรือถูกพักใช้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนโดยกฎหมายที่คณะกรรมการร่วมกันตราขึ้น คณะกรรมการร่วมกันไม่มีอำนาจตรากฎหมายโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 23

(1) มาตรา 24 (1) หรือมาตรา 29

มาตรา 115ฉ อำนาจของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ

(1) ในระหว่างที่อยู่ในภาวะป้องกันประเทศ หากมีพฤติการณ์จำเป็น รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐอาจดำเนินการดังนี้

1. ใช้ตำรวจตระเวนชายแดนแห่งสหพันธ์รัฐที่อาณาเขตของสหพันธ์รัฐ

2. ออกคำสั่งทั้งต่อหน่วยงานทางปกครองของสหพันธ์รัฐและต่อรัฐบาลแห่งมลรัฐ และหากเห็นว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน ออกคำสั่งต่อหน่วยงานของมลรัฐ และอาจมอบอำนาจดังกล่าวให้แก่สมาชิกของรัฐบาลแห่งมลรัฐตามที่ตนกำหนด

(2) สถาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และคณะกรรมการสิทธิการร่วม ต้องได้รับการรายงานให้ทราบถึงมาตรการที่นำมาใช้ตาม (1) ของมาตรานี้โดยไม่ชักช้า

มาตรา 115x สถานะของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐ

สถานะทางรัฐธรรมนูญและการทำหน้าที่ทางรัฐธรรมนูญของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐหรือผู้พิพากษาของศาลดังกล่าวไม่พึงถูกทำให้เสื่อมเสีย กฎหมายว่าด้วยศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐอาจถูกแก้ไขเพิ่มเติมได้โดยกฎหมายที่คณะกรรมการสิทธิการร่วมตรารับขึ้น เฉพาะในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐเห็นว่าจำเป็นเพื่อสร้างความมั่นใจว่าศาลสามารถทำหน้าที่ของตนได้อย่างต่อเนื่องต่อไป ในระหว่างการตรากฎหมายดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐอาจใช้มาตรการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น การวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐตามความในมาตรานี้ ต้องได้รับเสียงข้างมากของผู้พิพากษาที่เข้าร่วมประชุม

มาตรา 115x การทำหน้าที่ต่อไปขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

(1) ให้สมัยประชุมนิติบัญญัติของสถาผู้แทนราษฎรหรือของรัฐสภาแห่งมลรัฐที่ถึงกำหนดต้องสิ้นสุดลงในระหว่างภาวะป้องกันประเทศขยายออกไปอีกหกเดือนนับแต่ภาวะป้องกันประเทศยุติลง ให้วาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐที่ถึงกำหนดต้องสิ้นสุดลงในระหว่างภาวะป้องกันประเทศและการใช้อำนาจของประธานาธิบดีโดยประธานวุฒิสภาในกรณีที่ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐพ้นจากตำแหน่ง

ก่อนวาระขยายออกไปอีกเก้าเดือนนับแต่ภาวะป้องกันประเทศยุติลง ให้วาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐที่ถึงกำหนดต้องสิ้นสุดลงในระหว่างภาวะป้องกันประเทศขยายออกไปอีกหกเดือนนับแต่ภาวะป้องกันประเทศยุติลง

(2) หากคณะกรรมการร่วมเห็นว่าจำเป็นต้องเลือกนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐคนใหม่ ให้คณะกรรมการร่วมดำเนินการเลือกด้วยคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกคณะกรรมการร่วม ประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐต้องเสนอชื่อผู้มีคุณสมบัติที่จะได้รับเลือกให้กับคณะกรรมการร่วม คณะกรรมการร่วมอาจแสดงความไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐได้ด้วยการเลือกตั้งผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนด้วยคะแนนเสียงข้างมากจำนวนสองในสามของสมาชิกคณะกรรมการร่วมเท่านั้น

(3) ห้ามยุบสภาผู้แทนราษฎรขณะอยู่ในภาวะป้องกันประเทศ

มาตรา 115ฉ อำนาจของรัฐบาลแห่งมลรัฐ

(1) หากองค์กรในระดับสหพันธ์รัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องไม่สามารถดำเนินการที่จำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงภัยอันตราย และหากสถานการณ์บังคับให้ต้องกระทำการโดยอิสระอย่างทันทีในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งของอาณาเขตสหพันธ์รัฐ ให้รัฐบาลแห่งมลรัฐหรือหน่วยงานหรือตัวแทนที่รัฐบาลแห่งมลรัฐกำหนดมีอำนาจดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 115ฉ (1) ภายในขอบเขตที่ตนมีความสามารถ

(2) มาตรการที่นำมาใช้ตาม (1) ของมาตรานี้อาจถูกยกเลิกโดยรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐในเวลาใดก็ได้ หรือในกรณีที่เกี่ยวกับหน่วยงานของมลรัฐและหน่วยงานลำดับรองของสหพันธ์รัฐ มาตรการดังกล่าวอาจถูกยกเลิกได้โดยรัฐมนตรีหรือประธานาธิบดีแห่งมลรัฐ

มาตรา 115ญ ระยะเวลาของบทบัญญัติแห่งกฎหมายพิเศษ

(1) กฎหมายที่ตราขึ้นตามมาตรา 115ค มาตรา 115จ และมาตรา 115ข และกฎหมายลำดับรองที่ตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายดังกล่าว มีผลระบับการบังคับใช้กฎหมายที่ขัดกับกฎหมายนั้น ตลอดเวลาที่กฎหมายดังกล่าวมีผลบังคับใช้ บทบัญญัตินี้ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับกฎหมายที่ตราขึ้นก่อนหน้านั้นตามมาตรา 115ค มาตรา 115จ หรือมาตรา 115ข

(2) กฎหมายที่คณะกรรมการสิทธิการร่วมให้ความเห็นชอบ และกฎหมายลำดับรองที่ตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายดังกล่าว ให้สิ้นผลบังคับใช้ภายในเวลาไม่เกินหกเดือนนับแต่มีการยกเลิกภาวะป้องกันประเทศ

(3) กฎหมายที่มีบทบัญญัติซึ่งแตกต่างไปจากมาตรา 91ก มาตรา 91ข มาตรา 104ก มาตรา 106 และมาตรา 107 ให้ใช้บังคับเป็นเวลาไม่เกินวันสิ้นสุดปีงบประมาณที่สองนับแต่มีการยกเลิกภาวะป้องกันประเทศภายหลังการสิ้นผลบังคับใช้ กฎหมายดังกล่าวอาจได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐเพื่อที่จะได้กลับคืนสู่สภาพเดิมตามบทบัญญัติของหมวดที่ 8ก และ หมวด 10 ทั้งนี้ โดยได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 115ฎ การยกเลิกมาตรการพิเศษ การเลิกภาวะป้องกันประเทศ การทำสัญญาสันติภาพ

(1) สภาผู้แทนราษฎรโดยความยินยอมของวุฒิสภา อาจยกเลิกกฎหมายที่ตราขึ้นโดยคณะกรรมการสิทธิการร่วมในเวลาใดก็ได้ วุฒิสภาอาจร้องขอให้สภาผู้แทนราษฎรทำการตัดสินใจในเรื่องนี้ มาตรการใดที่คณะกรรมการสิทธิการร่วมหรือที่รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐนำมาใช้ในการป้องกันภัยอันตรายให้ถูกยกเลิกเมื่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาคัดสินใจเช่นนั้น

(2) สภาผู้แทนราษฎรโดยความยินยอมของวุฒิสภาอาจประกาศยกเลิกภาวะป้องกันประเทศในเวลาใดก็ตาม โดยการตัดสินใจซึ่งประกาศโดยประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ วุฒิสภาอาจร้องขอให้สภาผู้แทนราษฎร

ตัดสินใจในเรื่องนี้ การประกาศยกเลิกภาวะป้องกันประเทศต้องกระทำโดย
ไม่ชักช้า หากเงื่อนไขในการกำหนดภาวะป้องกันประเทศไม่มีอยู่อีกต่อไป

(3) การทำสัญญาสันติภาพให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธ์รัฐกำหนด

หมวด 11

บทเฉพาะกาลและบทบัญญัติสุดท้าย

มาตรา 116 คำจำกัดความ “เยอรมัน” การคืนความเป็นพลเมือง

(1) เว้นแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ชาวเยอรมันในความ
หมายของกฎหมายพื้นฐานนี้ คือ บุคคลที่มีความเป็นพลเมืองเยอรมันหรือ
บุคคลที่ได้รับเข้าสู่อาณาเขตของอาณาจักรไรช์แห่งเยอรมันภายในวันที่ 31
ธันวาคม พ.ศ. 2480 ในฐานะผู้สืบทอดหรือผู้ถูกขับไล่ที่มีเชื้อสายเยอรมัน
เดิมหรือคู่สมรสหรือทายาทของบุคคลดังกล่าว

(2) ให้อดีตพลเมืองชาวเยอรมันที่ถูกเพิกถอนความเป็นพลเมือง
เยอรมันในช่วงระหว่างวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2476 ถึงวันที่ 8 พฤษภาคม
พ.ศ. 2488 เพราะเหตุทางการเมือง เชื้อชาติ หรือศาสนา และทายาทของ
บุคคลดังกล่าว พึงได้รับความเป็นพลเมืองกลับคืนมาเมื่อยื่นคำร้องขอ ถ้า
บุคคลดังกล่าวได้ตั้งถิ่นฐานของตนในประเทศเยอรมนีหลังวันที่ 8 พฤษภาคม
พ.ศ. 2488 และไม่ได้แสดงความประสงค์อย่างชัดแจ้งในทางตรงข้าม
ให้ถือว่าบุคคลนั้นไม่เคยถูกเพิกถอนความเป็นพลเมือง

มาตรา 117 บทเฉพาะกาลเกี่ยวกับมาตรา 3 (2) และมาตรา 11

(1) กฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับมาตรา 3 (2) ของกฎหมายพื้นฐาน
นี้ ให้ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะได้มีการปรับปรุงให้เป็นไปตาม
บทบัญญัติดังกล่าว แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2496

(2) กฎหมายที่จำกัดเสรีภาพการเคลื่อนที่เนื่องด้วยการขาดแคลนที่อยู่อาศัยในภาวะปัจจุบัน ให้ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะถูกยกเลิกโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐ

มาตรา 118 การกำหนดเขตแดนใหม่ของมลรัฐทางตะวันตกเฉียงใต้

การแบ่งเขตแดนที่ประกอบด้วยบาเดน เวสต์เฟัลเบิร์ก-บาเดน เวสต์เฟัลเบิร์ก-โฮเฮนซอลเลิร์น เพื่อเป็นมลรัฐอาจได้รับการทบทวนโดยข้อตกลงระหว่างมลรัฐที่เกี่ยวข้อง หากไม่สามารถตกลงกันได้ การทบทวนดังกล่าวให้มีผลโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐ ซึ่งต้องบัญญัติให้มีการลงประชามติเพื่อขอคำแนะนำ ทั้งนี้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติมาตรา 29

มาตรา 118ก การกำหนดเขตแดนใหม่ของเบอร์ลินและแบรนเดนเบิร์ก

การแบ่งเขตแดนที่ประกอบด้วยเบอร์ลินและแบรนเดนเบิร์กเพื่อเป็นมลรัฐอาจได้รับการทบทวนโดยข้อตกลงระหว่างมลรัฐทั้งสองแห่ง โดยผู้อยู่อาศัยในมลรัฐดังกล่าวซึ่งมีสิทธิลงคะแนนเสียงต้องมีส่วนร่วม ทั้งนี้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติมาตรา 29

มาตรา 119 กฎหมายลำดับรองเกี่ยวกับผู้ลี้ภัยและผู้ถูกขับไล่

ในเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ลี้ภัยและผู้ถูกขับไล่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการกระจายบุคคลดังกล่าวไปตามมลรัฐต่างๆ รัฐบาลสหพันธ์รัฐโดยความยินยอมของวุฒิสภาอาจออกกฎหมายลำดับรองซึ่งมีผลบังคับเป็นกฎหมายเพื่อกำหนดเรื่องที่กฎหมายสหพันธ์รัฐยังไม่ได้ข้อยุติ ในกรณีนี้ ให้รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐมีอำนาจออกคำสั่งเฉพาะรายสำหรับแต่ละกรณี เว้นแต่เวลาเป็นสาระสำคัญ คำสั่งดังกล่าวให้มีถึงหน่วยงานสูงสุดของมลรัฐ

มาตรา 120 ค่าใช้จ่ายในการยึดครองและภาระที่เกิดจากสงคราม

(1) สหพันธรัฐต้องให้เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการยึดครองและภาระอื่นทั้งภายในและภายนอกอันเป็นผลมาจากสงคราม ตามรายละเอียดที่กฎหมายสหพันธรัฐกำหนด ทั้งนี้ ในกรณีที่ภาระจากสงครามเหล่านี้ได้กำหนดไว้แล้วตามกฎหมายสหพันธรัฐที่มีอยู่ในหรือก่อนวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2512 สหพันธรัฐและมลรัฐต้องให้เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายดังกล่าวในสัดส่วนที่กฎหมายสหพันธรัฐนั้นกำหนด ในกรณีที่มลรัฐ เทศบาล (สมาคมของเทศบาล) หรือองค์กรที่ทำหน้าที่ของมลรัฐหรือเทศบาลได้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการะจากสงครามดังกล่าวที่ไม่ได้อยู่ภายใต้หรือจะไม่อยู่ภายใต้กฎหมายสหพันธรัฐไว้แล้ว ในหรือก่อนวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2508 สหพันธรัฐไม่ผูกพันที่จะต้องให้เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายนั้นแม้จะเกิดขึ้นหลังจากวันดังกล่าว สหพันธรัฐต้องรับผิดชอบให้เงินอุดหนุนเพื่อใช้สำหรับค่าใช้จ่ายด้านประกันสังคม รวมทั้งการประกันการว่างงาน และความช่วยเหลือของรัฐต่อผู้ว่างงาน การกระจายภาระสงครามระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐตามที่กำหนดในวรรคนี้ต้องไม่ตีความไปในทางที่จะกระทบกฎหมายเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากสงคราม

(2) ให้สงรายได้ต่อไปยังสหพันธรัฐในยามที่สหพันธรัฐเข้ารับผิดชอบรายจ่ายตามที่อ้างถึงในมาตรานี้

มาตรา 120ก การใช้กฎหมายเกี่ยวกับความเท่าเทียมทางภาระภาษี

(1) กฎหมายที่รองรับในเรื่องความเท่าเทียมทางภาระภาษีอาจบัญญัติให้สหพันธรัฐเป็นผู้รักษาการบางส่วนและให้มลรัฐที่กระทำการตามที่สหพันธรัฐมอบหมายรักษาการอีกบางส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับความเท่าเทียมในการจ่ายเงิน และอาจบัญญัติให้มอบอำนาจที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐและหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในระดับสูงสุดของสหพันธรัฐโดยอาศัยอำนาจแห่งมาตรา 85 ให้แก่สำนักงานเพื่อความเท่าเทียมทาง

การะภาษีแห่งสหพันธ์รัฐไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ทั้งนี้ การบัญญัติเช่นนั้นต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ในการใช้อำนาจดังกล่าว สำนักงานเพื่อความเท่าเทียมทางภาษีแห่งสหพันธ์รัฐไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ยกเว้นในกรณีเร่งด่วน คำสั่งของสำนักงานดังกล่าวให้มีไปยังหน่วยงานสูงสุดของมลรัฐ (สำนักงานเพื่อความเท่าเทียมทางภาษีแห่งมลรัฐ)

(2) บทบัญญัติมาตรานี้ไม่กระทบต่อประโยที่สองของมาตรา 87 (3)

มาตรา 121 คำจำกัดความ “คะแนนเสียงข้างมากของสมาชิก”

ภายใต้ความหมายตามกฎหมายพื้นฐานนี้ คะแนนเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และคะแนนเสียงข้างมากของที่ประชุมใหญ่สหพันธ์รัฐ ได้แก่ คะแนนเสียงข้างมากของจำนวนสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรและของที่ประชุมใหญ่สหพันธ์รัฐตามที่กำหนดโดยกฎหมาย

มาตรา 122 การสิ้นสุดอำนาจนิติบัญญัติที่มีมาก่อนแล้ว

(1) นับแต่วันที่มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรเป็นครั้งแรก กฎหมายให้ตราขึ้นโดยองค์กรนิติบัญญัติที่กฎหมายพื้นฐานนี้รับรองเท่านั้น

(2) ให้ยุบองค์กรนิติบัญญัติและสถาบันที่มีส่วนร่วมในกระบวนการนิติบัญญัติในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ที่อำนาจหน้าที่ของตนสิ้นสุดลงโดยอาศัยอำนาจตาม (1) ของมาตรานี้ นับแต่วันสิ้นสุดอำนาจหน้าที่นั้น

มาตรา 123 ความมีผลต่อไปของกฎหมายและสนธิสัญญาที่มีมาก่อนแล้ว

(1) กฎหมายที่ใช้บังคับก่อนมีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งแรกให้ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป เท่าที่ไม่ขัดแย้งกับกฎหมายพื้นฐานนี้

(2) ภายใต้บังคับสิทธิและการคัดค้านจากผู้มีส่วนได้เสีย สนธิสัญญาเกี่ยวกับกิจการภายในขอบเขตความสามารถด้านนิติบัญญัติของมลรัฐตามกฎหมายพื้นฐานนี้ที่อาณาจักรไรช์แห่งเยอรมันเข้าทำให้อย่างคงมีผลใช้บังคับต่อไป แต่ทั้งนี้ ให้สนธิสัญญาดังกล่าวมีผลสมบูรณ์และยังคงมีผลสมบูรณ์ต่อไปตามหลักกฎหมายทั่วไป จนกว่าหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องจะเข้าทำสนธิสัญญาใหม่ตามกฎหมายพื้นฐานนี้ หรือจนกว่าสนธิสัญญาดังกล่าวจะสิ้นสุดลงด้วยวิธีการอื่นใดตามบทบัญญัติของสนธิสัญญานั้น

มาตรา 124 การมีผลใช้บังคับต่อไปในฐานะกฎหมายสหพันธรัฐภายในขอบอำนาจนิติบัญญัติเฉพาะตัว

กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ภายใต้บังคับอำนาจนิติบัญญัติเฉพาะตัวของสหพันธรัฐ ให้ถือเป็นกฎหมายสหพันธรัฐในเรื่องที่กฎหมายนั้นใช้บังคับ

มาตรา 125 การมีผลใช้บังคับต่อไปในฐานะกฎหมายสหพันธรัฐภายในขอบอำนาจนิติบัญญัติร่วม

กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ภายใต้บังคับอำนาจนิติบัญญัติร่วมของสหพันธรัฐ ให้ถือเป็นกฎหมายสหพันธรัฐในเรื่องที่กฎหมายนั้นใช้บังคับ

1. เท่าที่กฎหมายนั้นใช้บังคับอย่างเป็นเอกภาพภายในเขตยึดครองหนึ่งเขตหรือกว่านั้น
2. เท่าที่เป็นกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของอาณาจักรไรช์เดิมตั้งแต่วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2488

มาตรา 125ก การมีผลใช้บังคับต่อไปในฐานะกฎหมายสหพันธรัฐภายในขอบเขตการตรากฎหมายร่วมหรือการตรากฎหมายที่กำหนดเป็นกรอบ

(1) กฎหมายซึ่งเคยตราขึ้นเป็นกฎหมายสหพันธรัฐ แต่โดยการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 74 (1) หรือมาตรา 75 (1) ทำให้ไม่สามารถตราขึ้นเป็นกฎหมายสหพันธรัฐได้อีกต่อไป ให้ยังคงมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายสหพันธรัฐ แต่อาจถูกแทนที่ได้โดยกฎหมายมลรัฐ

(2) กฎหมายซึ่งเคยตราขึ้นตามมาตรา 72 (2) ซึ่งยังคงอยู่จนถึงวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537 ให้ยังคงมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายสหพันธรัฐ กฎหมายสหพันธรัฐอาจบัญญัติให้ตนอาจถูกแทนที่ได้โดยกฎหมายมลรัฐ ความดังกล่าวให้มีผลใช้บังคับกับกฎหมายสหพันธรัฐที่ตราขึ้นก่อนวันดังกล่าว ซึ่งไม่สามารถตราเป็นกฎหมายโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 75 (2) ได้อีกต่อไป

มาตรา 126 ความเห็นที่แตกต่างเกี่ยวกับการมีผลใช้บังคับต่อไปของกฎหมายในฐานะกฎหมายสหพันธรัฐ

ความเห็นที่แตกต่างเกี่ยวกับการมีผลใช้บังคับต่อไปของกฎหมายในฐานะกฎหมายสหพันธรัฐ ให้ตัดสินโดยศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ

มาตรา 127 กฎหมายการบริหารเขตเศรษฐกิจรวม

ภายในหนึ่งปีนับแต่วันประกาศใช้กฎหมายพื้นฐานนี้ รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ โดยความยินยอมของรัฐบาลของมลรัฐที่เกี่ยวข้อง อาจขยายการบังคับใช้กฎหมายการบริหารเขตเศรษฐกิจรวมไปยังมลรัฐบาเดิน มลรัฐเบอร์ลินใหญ่ มลรัฐไรน์แลนด์-พาลาติเนต และมลรัฐเวอเต็มเบิร์ก-โฮเฮนซอลเลน หากกฎหมายดังกล่าวยังคงมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายสหพันธรัฐต่อไปตามมาตรา 124 หรือมาตรา 125

มาตรา 128 อำนาจต่อเนื่องในการออกคำสั่ง

ในกรณีที่กฎหมายซึ่งยังคงมีผลใช้บังคับกำหนดให้อำนาจในการออกคำสั่งตามความหมายของมาตรา 84 (5) อำนาจดังกล่าวให้ยังคงอยู่

จนกว่าจะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 129 อำนาจต่อเนื่องในการออกกฎหมายลำดับรองและอื่น ๆ

(1) ในกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งยังคงมีผลใช้บังคับในฐานะกฎหมายสหพันธ์รัฐให้อำนาจในการออกกฎหมายลำดับรองหรือกฎทางปกครองทั่วไปหรือให้อำนาจในการตัดสินใจทางปกครองเฉพาะกรณี ให้ส่งต่ออำนาจดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้นนับแต่บัดนี้ไป ในกรณีที่มิเช่นนั้น รัฐบาลสหพันธ์รัฐต้องทำการตัดสินใจโดยความเห็นชอบของวุฒิสภา และต้องประกาศการตัดสินใจดังกล่าวให้สาธารณชนทราบ

(2) ในกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งยังคงมีผลใช้บังคับในฐานะกฎหมายมลรัฐได้กำหนดให้อำนาจดังกล่าวมาข้างต้น ให้หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องภายใต้กฎหมายมลรัฐเป็นผู้ใช้อำนาจนั้น

(3) ในกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายตามความหมายของ (1) และ (2) ของมาตรานี้ กำหนดให้อำนาจในการแก้ไขหรือเพิ่มเติมบทบัญญัติในกฎหมายนั้นเองหรือในการตราบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีค่าบังคับเป็นกฎหมาย ให้ถือว่าอำนาจดังกล่าวสิ้นสุดลง

(4) ให้นำบทบัญญัติ (1) และ (2) ของมาตรานี้มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่อ้างถึงบทบัญญัติซึ่งไม่มีผลใช้บังคับอีกต่อไป หรืออ้างถึงสถาบันที่ไม่มีอยู่อีกต่อไป

มาตรา 130 การควบคุมสถาบันที่มีอยู่

(1) หน่วยงานทางปกครองหรือสถาบันอื่นที่ทำหน้าที่บริหารงานสาธารณะหรือบริหารงานยุติธรรมและไม่ได้มาจากกฎหมายมลรัฐหรือข้อตกลงระหว่างมลรัฐ สหภาพทางปกครองของการรถไฟเยอรมันตะวันตกเฉียงใต้ และสภาทางปกครองของบริการไปรษณีย์และโทรคมนาคมสำหรับ

ในเขตยึดครองฝรั่งเศส ให้อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ
ทั้งนี้ให้รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐ โดยได้รับความยินยอมจากวุฒิสภากำหนดใน
เรื่องการโอน การยุบ หรือการชำระบัญชีของสถาบันดังกล่าว

(2) อำนาจสูงสุดในการดำเนินการทางวินัยต่อบุคลากรของหน่วยงาน
และสถาบันทางปกครองดังกล่าวเหล่านี้ ให้เป็นของรัฐมนตรีแห่งสหพันธ์รัฐ
ที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้อง

(3) บรรษัทและสถาบันตามกฎหมายมหาชนที่ไม่ได้เป็นสถาบันใน
สังกัดของมลรัฐโดยตรง และไม่ได้มาจากข้อตกลงระหว่างมลรัฐ ให้อยู่
ภายใต้การกำกับดูแลของหน่วยงานสูงสุดของสหพันธ์รัฐที่มีอำนาจหน้าที่
เกี่ยวข้อง

มาตรา 131 ความสัมพันธ์ทางกฎหมายของบุคคลที่เคยรับราชการ

ความสัมพันธ์ทางกฎหมายของบุคคล รวมถึงผู้ลี้ภัยและผู้ถูกขับไล่
ซึ่งได้รับการว่าจ้างให้รับราชการอยู่ ณ วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 ซึ่ง
ได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นนอกเหนือไปจากเหตุที่ยอมรับตามระเบียบ
ราชการหรือข้อตกลงการร่วมเจรจาระหว่างนายจ้างกับกลุ่มสหภาพแรงงาน
และยังไม่ได้รับมอบตำแหน่งคืนหรือยังไม่ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานใน
ตำแหน่งที่ไม่สอดคล้องกับตำแหน่งเดิมของตน ให้เป็นไปตามที่กฎหมาย
สหพันธ์รัฐกำหนด ความดังกล่าวให้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมกับบุคคล รวม
ถึงผู้ลี้ภัยและผู้ถูกขับไล่ ซึ่งมีสิทธิได้รับเงินบำนาญและสิทธิประโยชน์ที่
เกี่ยวข้องอยู่ ณ วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 แต่ไม่ได้รับเงินบำนาญ
และสิทธิประโยชน์ดังกล่าวอีกต่อไปเนื่องด้วยเหตุอื่นที่นอกเหนือไปจากเหตุที่
ระเบียบราชการหรือข้อตกลงการร่วมเจรจาระหว่างนายจ้างกับกลุ่ม
สหภาพแรงงานยอมรับ ทั้งนี้ จนกว่ากฎหมายสหพันธ์รัฐที่เกี่ยวข้องจะมี
ผลบังคับใช้ การใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมายไม่อาจกระทำได้ เว้นแต่
กฎหมายมลรัฐจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 132 การระงับสิทธิของบุคคลที่รับราชการเป็นการชั่วคราว

(1) เมื่อกฎหมายพื้นฐานนี้มีผลบังคับใช้และภายในหกเดือนนับแต่มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งแรก ข้าราชการและผู้พิพากษาที่มีสิทธิทำงานตลอดชีพอาจต้องเกษียณอายุ ถูกพักงาน หรือถูกโอนย้ายไปทำงานในตำแหน่งที่ได้เงินเดือนน้อยกว่าเดิมหากบุคคลเหล่านั้นขาดความสามารถส่วนบุคคลหรือความสามารถในทางวิชาชีพสำหรับตำแหน่งปัจจุบันของตน บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับโดยอนุโลมกับพนักงานข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการหรือผู้พิพากษาซึ่งได้รับเงินเดือนและไม่อาจเลิกจ้างได้ตามอำเภอใจด้วย ในกรณีพนักงานที่ได้รับเงินเดือนซึ่งสามารถเลิกจ้างได้ตามอำเภอใจ ระยะเวลาในการบอกเลิกจ้างที่เกินไปกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อตกลงการร่วมเจรจาระหว่างนายจ้างและกลุ่มสหภาพแรงงานอาจถูกยกเลิกได้ภายในระยะเวลาเดียวกับที่กล่าวถึงข้างต้น

(2) บทบัญญัติในวรรคก่อนไม่ให้นำมาใช้บังคับกับสมาชิกของราชการที่ไม่ได้รับผลกระทบจากบทบัญญัติในเรื่อง “การเป็นอิสระจากสังคมนิยมและทหารนิยมแห่งชาติ” หรือที่ถือว่าเป็นเหยื่อของสังคมนิยมแห่งชาติโดยไม่มีเหตุส่วนตัวที่สำคัญ

(3) บุคคลที่ได้รับผลกระทบสามารถใช้สิทธิเยียวยาทางศาลได้ตามมาตรา 19 (4)

(4) รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายลำดับรองที่รัฐบาลแห่งสหพันธ์รัฐตราขึ้นโดยความยินยอมของวุฒิสภา

มาตรา 133 การสืบทอดสิทธิและหน้าที่ในการบริหารเขตเศรษฐกิจร่วม

ให้สหพันธ์รัฐเป็นผู้สืบทอดสิทธิและหน้าที่ในการบริหารเขตเศรษฐกิจร่วม

มาตรา 134 การสืบทอดทรัพย์สินของอาณาจักรไรช์

(1) ทรัพย์สินของอาณาจักรไรช์ให้ตกเป็นทรัพย์สินของสหพันธ์รัฐ

(2) ในกรณีที่ทรัพย์สินดังกล่าวมีเจตนาแต่แรกเริ่มให้นำมาใช้เพื่อ
งานในทางบริหารที่ไม่ได้มอบหมายให้เป็นงานของสหพันธ์รัฐตามกฎหมาย
พื้นฐานนี้เป็นหลัก ให้โอนทรัพย์สินนั้นโดยไม่มีค่าทดแทนแก่หน่วยงานที่
ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานนั้นในปัจจุบัน และในกรณีที่ทรัพย์สิน
ดังกล่าวถูกนำมาใช้อยู่ในปัจจุบันโดยมิได้เป็นการใช้เพียงชั่วคราวเพื่องาน
ทางบริหารที่เป็นหน้าที่ของมลรัฐตามกฎหมายพื้นฐานนี้ ทรัพย์สินดังกล่าว
ต้องโอนให้แก่มลรัฐนั้น ทั้งนี้ สหพันธ์รัฐอาจโอนทรัพย์สินอื่นให้แก่มลรัฐ
ด้วยก็ได้

(3) ทรัพย์สินที่มลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) มอบให้
เป็นสิทธิของอาณาจักรไรช์ โดยไม่มีการจ่ายค่าทดแทน ให้คืนแก่มลรัฐหรือ
เทศบาล (สมาคมของเทศบาล) เหล่านั้น เท่าที่สหพันธ์รัฐไม่จำเป็นต้องใช้ทรัพย์สิน
นั้นเพื่อวัตถุประสงค์ในทางบริหารของตน

(4) รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่
ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 135 การสืบทอดทรัพย์สินของมลรัฐและบริษัทที่ดำรง อยู่มาแต่เดิม

(1) หลังวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 และก่อนวันที่กฎหมาย
พื้นฐานนี้มีผลใช้บังคับ หากได้มีการส่งมอบพื้นที่จากมลรัฐหนึ่งไปให้มลรัฐอีก
แห่งหนึ่ง มลรัฐที่ได้รับมอบพื้นที่นั้นมาย่อมมีสิทธิในทรัพย์สินที่ตั้งอยู่ในพื้นที่
นั้นซึ่งเคยเป็นของมลรัฐที่เป็นเจ้าของพื้นที่นั้นมาก่อน

(2) ทรัพย์สินของมลรัฐ หรือบริษัท หรือสถาบันตามกฎหมาย
มหาชนซึ่งไม่มีอยู่อีกต่อไปให้ส่งต่อไปให้แก่มลรัฐ บริษัท หรือสถาบันที่
รับผิดชอบในการปฏิบัติงานของมลรัฐ บริษัท หรือสถาบันเดิมอยู่ในปัจจุบันนี้

ทั้งนี้ ในกรณีที่นี้เป็นทรัพย์สินที่มีวัตถุประสงค์แรกเริ่มเพื่อนำมาใช้สำหรับงานในทางบริหารเป็นหลักหรือในกรณีที่เป็นการทรัพย์สินซึ่งนำมาใช้อยู่ในปัจจุบันโดยมิได้เป็นเพียงการใช้ชั่วคราว

(3) อสังหาริมทรัพย์ของมลรัฐที่ไม่ดำรงอยู่อีกต่อไป รวมทั้งส่วนควบให้ตกเป็นของมลรัฐที่อสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่ ทั้งนี้ ในกรณีที่อสังหาริมทรัพย์นั้นไม่รวมอยู่ในทรัพย์สินที่อ้างถึงในวรรค (1) ของมาตรานี้

(4) ในกรณีที่สิทธิประโยชน์ที่ดินของสหพันธรัฐหรือสิทธิประโยชน์เฉพาะของภูมิภาคบังคับ กฎหมายสหพันธรัฐอาจบัญญัติให้แตกต่างจากหลักเกณฑ์ที่กำหนดใน (1) ถึง (3) ของมาตรานี้ก็ได้

(5) ในทุกกรณี การสืบทอดและการจำหน่ายทรัพย์สินให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธรัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา ทั้งนี้ หากเป็นกรณีที่การสืบทอดและการจำหน่ายดังกล่าวยังไม่มีผลก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2495 ตามข้อตกลงระหว่างมลรัฐที่ได้รับผลกระทบหรือบรรษัทหรือสถาบันที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายมหาชน

(6) การถือหุ้นในกิจการที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายเอกชนโดยมลรัฐปรัสเซียเดิม ให้ตกเป็นของสหพันธรัฐ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธรัฐกำหนดซึ่งอาจแตกต่างจากบทบัญญัตินี้

(7) ในกรณีที่ทรัพย์สินซึ่งจะต้องตกทอดแก่มลรัฐ หรือบรรษัทหรือสถาบันที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายมหาชนตาม (1) ถึง (3) ของมาตรานี้ในวันที่กฎหมายพื้นฐานนี้มีผลบังคับใช้ ได้ถูกจำหน่ายจ่ายโอนไปโดยหรือตามกฎหมายมลรัฐหรือโดยวิธีการอื่นใดโดยบุคคลที่มีสิทธิ ให้ถือว่า การโอนทรัพย์สินนั้นได้เกิดขึ้นก่อนการจำหน่ายจ่ายโอนดังกล่าว

มาตรา 135ก ข้อผูกพันเดิม

(1) กฎหมายสหพันธรัฐที่ตราขึ้นตามมาตรา 134 (4) หรือมาตรา 135 (5) อาจบัญญัติให้ข้อผูกพันดังต่อไปนี้ไม่จำเป็นต้องได้รับการปฏิบัติตามหรือได้

รับการปฏิบัติตามเพียงบางส่วนเท่านั้น

1. ข้อผูกพันของอาณาจักรไรซ์ มลรัฐปรัสเซียเดิม หรือบริษัทและสถาบันอื่นใดตามกฎหมายมหาชนที่ไม่มีอยู่อีกต่อไป
2. ข้อผูกพันของสหพันธรัฐ หรือของบริษัทและสถาบันตามกฎหมายมหาชนที่เกี่ยวข้องกับการโอนทรัพย์สินตามมาตรา 89 มาตรา 90 มาตรา 134 หรือมาตรา 135 และข้อผูกพันขององค์กรเหล่านี้ที่เกิดขึ้นจากมาตรการที่องค์กรตามข้อ 1 ของวรรคนี้นำมาใช้
3. ข้อผูกพันของมลรัฐหรือเทศบาล (สมาคมของเทศบาล) ที่เกิดจากมาตรการที่องค์กรดังกล่าวนำมาใช้ก่อนวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2488 ภายในกรอบหน้าที่ทางบริหาร ซึ่งเป็นของอาณาจักรไรซ์หรือซึ่งอาณาจักรไรซ์มอบหมายเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของผู้มีอำนาจยึดครองหรือเพื่อยกเลิกภาวะฉุกเฉินอันเนื่องมาจากสงคราม

(2) ให้นำ (1) ของมาตรานี้มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับข้อผูกพันของสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันหรือสถาบันของสาธารณรัฐนั้น ข้อผูกพันของสหพันธรัฐ หรือบริษัทและสถาบันอื่นใดตามกฎหมายมหาชนซึ่งเกี่ยวข้องกับการโอนทรัพย์สินของสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันไปเป็นของสหพันธรัฐ มลรัฐ หรือเทศบาล และข้อผูกพันที่เกิดจากมาตรการซึ่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันหรือสถาบันของสาธารณรัฐนั้นนำมาใช้

มาตรา 136 การประชุมครั้งแรกของวุฒิสภา

- (1) วุฒิสภาต้องเรียกประชุมครั้งแรกในวันที่สภาผู้แทนราษฎรประชุมกันเป็นครั้งแรก
- (2) จนกว่าจะมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐคนแรก

ให้ประธานวุฒิสภาเป็นผู้ใช้อำนาจของประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐ แต่ประธานวุฒิสภาไม่มีอำนาจยุบสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 137 สิทธิของข้าราชการในการสมัครรับเลือกตั้ง

(1) สิทธิของข้าราชการ พนักงานราชการอื่นที่ได้รับเงินเดือน สมาชิกที่ประกอบอาชีพในกองทัพหรือที่เป็นอาสาสมัครของกองทัพ และผู้พิพากษาที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งในสหพันธ์รัฐ มลรัฐ หรือเทศบาล อาจถูกจำกัดได้โดยกฎหมาย

(2) การเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎรครั้งแรก ที่ประชุมใหญ่สหพันธ์รัฐครั้งแรก และประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์รัฐคนแรก ให้เป็นไปตามที่กฎหมายเลือกตั้งซึ่งตราขึ้นโดยสภาร่างรัฐธรรมนูญ

(3) จนกว่าจะมีการจัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐ ให้ศาลสูงเยอรมันประจำเขตเศรษฐกิจร่วมเป็นผู้ใช้อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐตามมาตรา 41(2) โดยให้วินิจฉัยตัดสินคดีตามระเบียบวิธีพิจารณาของตนเอง

มาตรา 138 โนตารีแห่งเยอรมันใต้

การเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ที่ใช้กำกับดูแลวิชาชีพโนตารีซึ่งปัจจุบันคงมีอยู่ในมลรัฐบาเดิน มลรัฐบาวาเรีย มลรัฐเวือเต็มเบิร์ก-บาเดิน และมลรัฐเวือเต็มเบิร์ก-โฮเฮนซอลเลน ต้องได้รับความยินยอมจากรัฐบาลของมลรัฐดังกล่าว

มาตรา 139 ความมีผลอย่างต่อเนื่องของบทบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งภินาซี

บทบัญญัติแห่งกฎหมายพื้นฐานนี้ย่อมไม่กระทบต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่บัญญัติเพื่อ “การเป็นอิสระจากสังคมนิยมและทหารนิยมแห่งชาติ”

มาตรา 140 บทบัญญัติเกี่ยวกับชุมชนทางศาสนา

บทบัญญัติมาตรา 136 มาตรา 137 มาตรา 138 มาตรา 139 และมาตรา 141 ของรัฐธรรมนูญเยอรมันฉบับวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2462 ให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายพื้นฐานนี้

มาตรา 141 “บทบัญญัติเบรเมน”

ไม่ให้นำประโยคแรกของมาตรา 7 (3) มาใช้บังคับกับมลรัฐซึ่งกฎหมายของมลรัฐนั้นบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ณ วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2492

มาตรา 142 สิทธิพื้นฐานในรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐ

ไม่ว่ามาตรา 31 จะกำหนดไว้อย่างไร บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐให้ยังคงมีผลใช้บังคับตราบเท่าที่รัฐธรรมนูญนั้นรับประกันสิทธิพื้นฐานโดยสอดคล้องกับมาตรา 1 ถึงมาตรา 18 แห่งกฎหมายพื้นฐานนี้

มาตรา 142ก ยกเลิก

มาตรา 143 ความแตกต่างจากกฎหมายพื้นฐาน

(1) กฎหมายในอาณาเขตที่ระบุในข้อของสนธิสัญญารวมประเทศอาจแตกต่างไปจากบทบัญญัติของกฎหมายพื้นฐานนี้ต่อไปได้เป็นระยะเวลาไม่เกินวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2535 ตราบเท่าที่พฤติการณ์ที่แตกต่างทำให้การปฏิบัติตามกฎหมายพื้นฐานนี้เป็นไปไม่ได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามความแตกต่างดังกล่าวต้องไม่ละเมิดมาตรา 19 (2) และต้องสอดคล้องต้องกันกับหลักการที่กำหนดในมาตรา 79 (3)

(2) ความแตกต่างจากหมวด 2 หมวด 8 หมวด 8ก หมวด 9 หมวด 10 และหมวด 11 ให้ยอมรับได้ต่อไปเป็นระยะเวลาไม่เกินวันที่

31 ธันวาคม พ.ศ. 2538

(3) โดยไม่ต้องคำนึงถึง (1) และ (2) ของมาตรานี้ ให้ข้อ 41 ของสนธิสัญญารวมประเทศ และกฎระเบียบที่อนุวัติการสนธิสัญญาดังกล่าว ยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไป คราบไคที่สนธิสัญญาและกฎระเบียบเหล่านั้นบัญญัติให้มีการกระทำที่ไม่อาจเพิกถอนได้ อันเป็นการแทรกแซงสิทธิในทรัพย์สินในอาณาเขตตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3 ของสนธิสัญญานั้น

มาตรา 143ก การแปรรูปกิจการรถไฟของสหพันธ์รัฐ

(1) สหพันธ์รัฐย่อมมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการตรากฎหมายเกี่ยวกับทุกเรื่องที่เกิดจากการแปลงสภาพการรถไฟของสหพันธ์รัฐซึ่งบริหารโดยสหพันธ์รัฐไปเป็นกิจการธุรกิจ โดยให้นำมาตรา 87จ (5) มาใช้บังคับโดยอนุโลม ข้าราชการที่การรถไฟของสหพันธ์รัฐว่าจ้างอาจได้รับการมอบหมายโดยกฎหมายเพื่อปฏิบัติงานให้แก่การรถไฟของสหพันธ์รัฐที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายเอกชน โดยไม่ทำให้สถานะทางกฎหมายของข้าราชการเหล่านั้นหรือความรับผิดชอบของนายจ้างของข้าราชการเหล่านั้นต้องเสื่อมเสียไป

(2) กฎหมายที่ตราขึ้นตาม (1) ของมาตรานี้ ให้สหพันธ์รัฐเป็นผู้รักษาการตามกฎหมาย

(3) ให้สหพันธ์รัฐรับผิดชอบการให้บริการแก่ผู้โดยสารท้องถิ่นของการรถไฟสหพันธ์รัฐเดิมต่อไปจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2538 ความดังกล่าวให้นำมาใช้บังคับกับภาระหน้าที่อย่างเดียวกันในการบริหารการขนส่งทางรถไฟ ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมายสหพันธ์รัฐที่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภา

มาตรา 143ข การแปรรูปกิจการไปรษณีย์โดยชท์ บุนเดสโพสต์

(1) ให้แปลงสภาพทรัพย์สินพิเศษ ดอชท์ บุนเดสโพสต์ เป็นกิจการ

ภายใต้กฎหมายเอกชน ตามที่กำหนดในกฎหมายสหพันธรัฐ ให้สหพันธรัฐมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการตรากฎหมายเกี่ยวกับทุกเรื่องที่เกิดจากการแปลงสภาพดังกล่าว

(2) สำหรับช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่าน สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของสหพันธรัฐที่มีอยู่ก่อนการแปลงสภาพอาจโอนโดยกฎหมายสหพันธรัฐไปยังกิจการที่สืบทอดมาจาก ดอยช์ บุนเดสโพสต์ โพสต์ดีนส์ และกิจการที่สืบทอดมาจาก ดอยช์ บุนเดสโพสต์ เทเลคอม ห้ามสหพันธรัฐสละประโยชน์ส่วนใหญ่ของตนในกิจการที่สืบทอดจาก ดอยช์ บุนเดสโพสต์ โพสต์ดีนส์ จนกว่ากฎหมายจะมีผลบังคับใช้มาแล้วเป็นเวลาอย่างน้อยห้าปี การดำเนินการดังกล่าวต้องตราเป็นกฎหมายสหพันธรัฐโดยความยินยอมของวุฒิสภา

(3) ให้ข้าราชการของสหพันธรัฐที่ดอยช์ บุนเดสโพสต์ว่าจ้างดำรงตำแหน่งในกิจการเอกชนที่สืบทอดกิจการของตนโดยไม่ทำให้สถานะทางกฎหมายของข้าราชการเหล่านั้นหรือความรับผิดชอบของนายจ้างต่อข้าราชการเหล่านั้นต้องเสื่อมเสียไป ให้กิจการดังกล่าวใช้อำนาจของนายจ้างต่อไป ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามที่กฎหมายสหพันธรัฐกำหนด

มาตรา 144 การให้สัตยาบันกฎหมายพื้นฐานนี้

(1) กฎหมายพื้นฐานนี้ต้องได้รับสัตยาบันจากจำนวนสองในสามของรัฐสภาของมลรัฐเยอรมันที่กฎหมายพื้นฐานนี้จะเริ่มนำไปใช้บังคับ

(2) ในกรณีที่การบังคับใช้กฎหมายพื้นฐานนี้มีข้อจำกัดอยู่ในมลรัฐที่ระบุในมาตรา 23 (ยกเลิกแล้ว) หรือในส่วนของมลรัฐนั้นก็ตาม มลรัฐหรือส่วนของมลรัฐนั้นย่อมมีสิทธิส่งตัวแทนของตนเข้าร่วมในสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา 38 และวุฒิสภามาตรา 50

มาตรา 145 การประกาศใช้กฎหมายพื้นฐานนี้

(1) สภาร่างรัฐธรรมนูญโดยการมีส่วนร่วมของสมาชิกของเบอร์ลินใหญ่ ต้องยืนยันการให้สัตยาบันกฎหมายพื้นฐานนี้ ในการประชุมโดยเปิดเผย และต้องรับรองความถูกต้อง และประกาศใช้เป็นกฎหมาย

(2) กฎหมายพื้นฐานนี้ให้มีผลบังคับใช้เมื่อสิ้นสุดวันที่มีการประกาศใช้เป็นกฎหมาย

(3) ให้ลงประกาศกฎหมายพื้นฐานนี้ในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์รัฐ ฉบับกฎหมาย

มาตรา 146 ระยะเวลาในความมีผลสมบูรณ์ของกฎหมายพื้นฐาน

กฎหมายพื้นฐานนี้ ซึ่งใช้บังคับกับชาวเยอรมันทั้งหมด นับแต่เยอรมันบรรลุความมีเสรีภาพและความเป็นหนึ่งเดียวกัน ให้สิ้นสุดการใช้บังคับในวันที่รัฐธรรมนูญฉบับที่ชาวเยอรมันให้ความเห็นชอบอย่างเสรีมีผลบังคับใช้

ภาคผนวกแนบท้ายกฎหมายพื้นฐาน
คัดมาจากรัฐธรรมนูญเยอรมันฉบับวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2462
(รัฐธรรมนูญไวมาร์)

ศาสนาและชุมชนทางศาสนา

มาตรา 136

(1) สิทธิและหน้าที่พลเมืองและทางการเมืองย่อมไม่ขึ้นอยู่กับหรือไม่ถูกจำกัดโดยการใช้เสรีภาพทางศาสนา

(2) การมีสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และการมีสิทธิดำรงตำแหน่งราชการย่อมเป็นอิสระจากการถือศาสนา

(3) บุคคลย่อมไม่พึงถูกบังคับให้เปิดเผยความเชื่อทางศาสนาของตน เจ้าหน้าที่ของรัฐมีสิทธิที่จะสอบถามการเป็นสมาชิกของบุคคลในชุมชนทางศาสนา เท่าที่สิทธิหรือหน้าที่นั้นต้องขึ้นอยู่กับการเป็นสมาชิกดังกล่าว หรือเท่าที่ต้องทำเนื่องจากกฎหมายกำหนดให้มีการสำรวจทางสถิติ

(4) บุคคลย่อมไม่พึงถูกบังคับให้ปฏิบัติศาสนกิจหรือประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เข้าร่วมในกิจกรรมทางศาสนา หรือสาบานตนในรูปแบบทางศาสนา

มาตรา 137

(1) ศาสนาประจำชาติย่อมไม่มี

(2) เสรีภาพในการตั้งชุมนุมทางศาสนาย่อมได้รับการรับรอง การรวมตัวของชุมนุมทางศาสนาภายในอาณาเขตของอาณาจักรไรช์ไม่พึงตกอยู่ภายใต้ข้อจำกัดใดทั้งสิ้น

(3) ชุมนุมทางศาสนาต้องควบคุมและบริหารกิจการของตนอย่างเป็นอิสระ ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายที่ใช้บังคับกับทุกคน การส่งมอบตำแหน่งต่าง ๆ ของชุมนุมไม่จำเป็นต้องให้รัฐหรือประชาสังคมมีส่วนร่วม

(4) ชุมนุมทางศาสนาต้องมีความสามารถทางกฎหมายตามบทบัญญัติกฎหมายแห่งทั่วไป

(5) ชุมนุมทางศาสนายังคงเป็นบรรษัทภายใต้กฎหมายมหาชน เท่าที่ชุมนุมทางศาสนาเคยมีสถานะดังกล่าวในอดีต ชุมนุมทางศาสนาอื่นต้องได้รับสิทธิเดียวกันเมื่อมีการร้องขอ หากธรรมนูญก่อตั้งชุมนุมและจำนวนสมาชิกของชุมนุมนั้นแสดงให้เห็นว่าชุมนุมดังกล่าวควรได้รับสถานะที่ถาวร หากชุมนุมทางศาสนาจำนวนตั้งแต่สองชุมนุมขึ้นไปซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายมหาชนรวมกันเป็นองค์กรเดียว ให้องค์กรนั้นเป็นบรรษัทตามกฎหมายมหาชนด้วย

(6) ชุมนุมทางศาสนาที่เป็นบรรษัทตามกฎหมายมหาชนย่อมมีสิทธิเรียกเก็บภาษีบนฐานของรายการเก็บภาษีทางแพ่งตามกฎหมายมลรัฐ

(7) สมาคมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเชื่อทางปรัชญา ให้มีสถานะเช่นเดียวกับชุมนุมทางศาสนา

(8) กฎระเบียบที่จะต้องกำหนดขึ้นเพื่อปฏิบัติการตามบทบัญญัติเหล่านี้ ให้เป็นเรื่องของการตรากฎหมายมลรัฐ

มาตรา 138

(1) สิทธิของชุมนุมทางศาสนาที่จะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐโดยอาศัยฐานของกฎหมาย สัญญา หรือเงินอุดหนุนพิเศษ ให้ได้รับกลับคืนมาโดยการตรากฎหมายของมลรัฐ หลักเกณฑ์ในการได้รับคืนดังกล่าวให้เป็นไปตามที่

อาณาจักรไรช์กำหนด

(2) สิทธิในทรัพย์สินและสิทธิอื่นของชุมนุมหรือสมาคมทางศาสนาในเรื่องสถาบัน การก่อตั้ง และทรัพย์สินอื่นของชุมนุมหรือสมาคมเหล่านั้น ซึ่งมีเพื่อวัตถุประสงค์ในการเคารพบูชา การศึกษา หรือการกุศล ย่อมได้รับการรับรอง

มาตรา 139

วันอาทิตย์และวันหยุดที่รัฐยอมรับให้ยังคงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายในฐานะเป็นวันหยุดพักผ่อนจากการทำงานและเพื่อการยกระดับทางจิตวิญญาณ

มาตรา 141

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและปฏิบัติกิจของสงฆ์ในกองทัพบ โรงพยาบาล เรือนจำ หรือสถาบันสาธารณะอื่น ๆ ชุมนุมทางศาสนาย่อมจัดให้มีการดำเนินการดังกล่าวได้ แต่ต้องไม่มีการบังคับในทุกรูปแบบ

ทีมที่ปรึกษา

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์	เลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
นายเชาวนะ ไตรมาศ	รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ
นายณนัทนีพท์ โพธิ์เดชธำรง	ผู้อำนวยการส่วนบริหารและพัฒนาบุคคล รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบัน รัฐธรรมนูญศึกษา
นายมนตรี กนกวารี	ผู้อำนวยการกลุ่มงานประสานงาน ศาลรัฐธรรมนูญระหว่างประเทศและ วิเทศสัมพันธ์
นางนภาจี จิระนนทประวัตติ	ผู้ประสานงานโครงการ มูลนิธิคอนราด อาเดนาวร์
นางสาวศิวาภรณ์ เถลิมวงศ์	เจ้าหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ ๕
นางสาวไพบรียา ทศนสกุล	เจ้าหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ ๕
นายชลภูมิ เย็นทรง	เจ้าหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ ๕

ห้องสมุดศาลรัฐธรรมนูญ

0011248

สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

อาคารบ้านเจ้าพระยารัตนาธิเบศร์

เลขที่ 326 ถนนจักรเพชร

แขวงวังบูรพาภิรมย์

เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

โทร. 0 2623 9600

www.concourt.or.th